

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Manyak Juliet

Juliet Escoria

Çeviren Emirhan Burak Aydın
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Konu:

Juliet Escoria

Avustralya'da doğdu, San Diego'da büyüdü. 2014 yılında, öykü kitabı *Black Cloud* yayımlandı. Kitaptaki her öykü için bir video çekti. Kitap *Flavorwire*, *Bullet Magazine* gibi mecralardan olumlu eleştiriler aldı. *The FADER*, *Salon* ve *Flavorwire* tarafından 2014'ün en iyi kitapları arasında gösterildi. 2016 yılında *Witch Hunt* isimli şiir kitabı yayımlandı. Eserleri, *Electric Literature*, *VICE*, *The Believer* ve *Guernica*'da yer aldı. California Üniversitesi'nde Yaratıcı Yazarlık bölümünden mezun oldu. Brooklyn Üniversitesi'nde Kurgu Yazarlığı alanında güzel sanatlar yüksek lisansı yaptı. İlk romanı *Manyak Juliet*, 2019 yılında Melville House tarafından yayımlandı. Romandan, Lidia Yuknavich, Emily Gould ve birçok başka yazar övgüyle bahsetti; *The New York Times Book Review*, *The Independent*, *The Washington Post*, *Kirkus Reviews*, *Booklist*, *A. V. Club* gibi yayınlardan olumlu eleştiriler aldı. Juliet Escoria, yazar ve dövüş sanatları ustası eşi Scott McClanahan'la beraber Batı Virginia'da yaşıyor ve öğretmenlik yapıyor.

Emirhan Burak Aydın

Kocaeli Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. Editörlük yapıyor. Öyküleri edebiyat dergilerinde yayımlandı. 2017 yılında, Ferit Edgü'nün *Çılgılık* kitabındaki taslak metinlerinden yola çıkan dokuz yazarın öykülerinden oluşan *Parçalar* seçkisinde yer aldı. Bir roman olan ilk kitabı *Gözlemci Olarak Buradayız*, 2018'de, öykü kitabı *Her Kabilenin Bir Endişesi* ise 2020'de yayımlandı. Bazı çevirileri: *Masum İsa Hain Mesih*, Philip Pullman (2014), *Bisikletçi Kumpası*, Svetislav Basara (2015), *Bayan Yalnızkalpler*, Nathanael West (2020), *Düş Yakamdan Şeytan*, Donald Ray Pollock (2020).

Konu Kitap: 4

Roman: 2

Manyak Juliet

Juliet Escoria

Özgün adı: *Juliet the Maniac*

Çeviren: Emirhan Burak Aydın

1. Basım: Ekim 2020

Bu kitabın birinci baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Genel Yayın Yönetmeni: Gökhan Demir

Yayına hazırlayan: Baran Güzel

Redaksiyon: Merve Özdolap

Dizgi: Süleyman Özkara

Kapak tasarımı: Eren Caner Polat

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayınevinin yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Baskı Cilt: İmak Ofset

Tel: (212) 444 62 18

Matbaa sertifika no: 45523

ISBN: 978 - 625 - 44497 - 0 3

Konu Fikir Sanat Edebiyat Yapım ve Dağıtım

İç ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Firuzaga Mah. Hayriye Cad. Mayıs Apt. No: 18 Kat:3

Beyoğlu, İstanbul

Yayınevi sertifika no: 43951

www.konukitap.com

konu@konukitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Roman

Manyak Juliet

Juliet Escoria

KONU:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Scott için

“Kısacası kendinizinkini saklamaya çalışırken bir başkasının yüreğinin içini görmeye çalışmak manasızdır.”

Jean-Jacques Rousseau, *İtiraflar*

“Ve ben patlaması durmayan bir el bombasıydım.”

Marilyn Manson, “Mechanical Animals”

BÖLÜMLER

AÇILIŞ

13

BİRİNCİ KİTAP

15

İKİNCİ KİTAP

97

ÜÇÜNCÜ KİTAP

177

DÖRDÜNCÜ KİTAP

279

SONSÖZ

369

AÇILIŞ

Başlangıcı seçebilmek zor. Yaşadığım sırada parçalanışım ani görünüyordu, sanki eskiden bütündüm de sonra gerçekliğim hızla dağılıp kuma dönmüştü. Kuma bile değil, balçığa, çaresiz ve sızıntılı ve hastalıklı bir şeye. Ama eskiye dönüp baktığımda – en nihayetinde infilak eden, usul usul yanan bir alevdim.

Okulum bir tepenin zirvesindeydi, milyon dolarlık evlerle dolu sessiz bir semtin çıkmaz sokaklarından birinde. Oyun parkı okyanus manzaralıydı. Altıncı sınıftaydım, baharın başlarıydı, El Niño kışının hemen ertesiydi, hava olağandışı bir şekilde soğuk ve yağmurluydu. Haftalar sonra ilk bulutsuz gökyüzü, tuhaf gölgeler içinde hareket eden, nem yüzünden acayip, metalik limon sarısı gün ışığı. Beden eğitimi dersinden yeni çıkmıştık, bayrak yarışı, o kadar küçüktük ki sınıfın en hızlısı hâlâ bendim, oğlanlardan da hızlıydım, Matt Irwin'in parmaklarından kurtulup zafere ulaşmayı başarmıştım. Nefes nefeseydim. Sınıf arkadaşlarıma sırtımı çevirip okyanusa baktım, deniz sarı ışıktaki parlıyor-

du, o kadar güzeldi ki katlanamadım. Katmanlarım arasında bir hareket hissettim, içimden dışarıya taşacakmışım gibi bir his, göğsümde açılan yarıktan lav kadar sıcak ve kirli bir şey akacaktı. Yabancı şeyi ilk o zaman fark ettim. Hem elektrikli hem heyecan verici bir histi ama aynı zamanda saklanacak bir şey olduğunu da biliyordum.

Böylece yuttum onu. Kendimi sessiz olmaya, kıpırdamamaya zorladım. İçimde mutasyona uğrayan bir şey yoktu. İçimde şeytani bir şey büyümüyordu. Her şey normal, diye mırıldandım kendi kendime, nefesim yavaşlayıp gün ışığı her zamanki sıradan rengiyle sakinleşene kadar, ardı ardına mırıldandım.

Belki de sebebi buydu. Karanlık varlığı hissettiğim, beynimi, bedenimi bir şeyin işgal ettiğini kabullendiğim ilk an. İçimde hastalıklı bir şeyler vardı. Kötü düşüncelerden ibaret bir vebaya, beynimde bir marşa dönüşecekti: *Ölmek istiyorum. Ölmek istiyorum. Kendimi öldürmek istiyorum. Ölmek istiyorum.*

O yıl rock yıldızı kendini vurmuştu, yani aklında intihar olmayan kimse yoktu. Eroin hâlâ cazibeli görünüyordu, ünlüler hâlâ sigara içiyordu, radyoda öfke dolu şarkılar çalıyordu. O noktada, belki de hâlâ normal, o yaşın getirdiği olağan acılar ve sorunları olan bir ergendim. Belki de bir tuhaflığım yoktu gerçekten. Ancak, her şeyin sekizinci sınıftan sonraki yaz mevsiminde karanlıklaştığından kesinlikle eminim, bu yüzden oradan başlayacağım.

BİRİNCİ KİTAP

İKİZ GRAVÜRLER

Nicole sustalı bıçağı anne babasıyla Tijuana'ya gittiğinde aldı. Söz verdiği saatte döndüğü takdirde onu serbest bırakıyorlardı. Elbise alışverişine çıkıyormuş gibi yapıp gece bizimle yaşıt Meksikalı kızların onun suratına doğru düdük çaldığı, boğazından aşağı ucuz tekilaları yuvarladığı gece kulüplerine gidiyordu. Yüzmeye gidiyormuş gibi yapıyor ama onun yerine burada satın alamayacağınız şeyleri satın alıyordu, mesela kafanı güzel yapmasa da uykunu getiren haplar ve elbette şu sustalı bıçak. Çocukken bende de olan sahte, aslında bir tarak olan sustalı bıçağın tıpatıp aynısıydı. Aynı gümüş ve siyah kabza, aynı plastik düğme, kırılganlığı ve ucuz görünüşü tıpatıptı. Fakat bıçak ağır, ay kadar solgun ve soğuktu.

Sustalıyı makyaj çantasında, sık sık yanına aldığı ama asla sürmediği parlak rujların yanında tutuyordu. Onun evinde sıklıkla yaptığımız bir şeydi bu – makyaj yani. Nicole'un sahip olduğu her şey pahalıydı: MAC göz kalemi, Clinique fondöten, Dior pudrası, hepsi Nordstrom ya da Saks'tan satın alınmıştı. Nicole bir ustaydı, altın tutamaklı fırçalarla sürdüğü pudrayı gözkapakları ile yanaklarına oyuncak bir bebek gibi görüne kadar yedirirdi. Kaşlarımı yüksek ve ince olacak şekilde alıyor, ruj sürmeden önce üst dudağımın ortasına bir X çiziyordu, çizgileri pürüzsüzdü, her şey kumsursuz bir simetrideydi. İşini bitirdiğinde, Drew Barrymore ya da Clara Bow gibi görünüyordum.

Sustalı bıçağı makyaj çantasından çıkardığında bunun üstüne düşünmedim. Yeni evinde ve yeni taşındıkları için büyük ama boş olan yeni odasında Sex Pistols dinliyorduk. Ses sonuna kadar açılmıştı, devasa stereosunun hoparlörle-

rini cızırdatıyorduk, kalbim çılgınca, hızla atıyordu. Bıçağı çıkardı, boğazımın yakınında tutup güldü. Gözleri parlayıp söndü ve yüzünü deli bir katılmış gibi yaptı, ben de hafiften endişelensem de güldüm, bir an için, en iyi arkadaşımken aniden bir yabancıya dönüşmüş gibi hissetmişim.

“Tanrım, çok şişkoyum,” dedi beni bırakıp boy aynasında kendine bakarak. Şişman değildi. Kolları ince, bacakları gürbüzdü, sadece karnında ufacık bir yağ çıkıntısı vardı. Sustalı bıçağı göbek deliğinin üzerinde tutarak, “Şunu kesebilsem keşke,” dedi. Sesi yumuşamıştı, sanki kendi kendine konuşuyordu. “Bu sikik şey yüzünden nefret ediyorum kendimden.”

Ona şişman olmadığını daha önce yeteri kadar söylediğim için sustum. “Acıyor mu?” diye sordu, kalçamı işaret ederek. Birkaç gün önce, onun yeni yüzme havuzuna girmiştik, üstümüzü giyerken yara izlerini gördü, bir gece yatak odamda gizlice çakıyla keserek yaptığım üçgeni. Yıllar önce başladım kendimi kesmeye, o zamanlar ne olduğunu bile bilmiyordum, sadece çok öfkeli olduğumda ya da mutlu olduğumda baskıyı azaltmak, içimi havalandırmak için yaptığım bir şeydi. İlk fark eden Nicole’dü, gözlerini öyle ardına kadar açıp bakınca yerin dibine girmiştim sanki, çıplak hissediyordum kendimi. Artık iğrenmediğini, o gün sandığım gibi ucube olduğumu düşünmediğini biliyordum. Ona göre, beni havalı yapan kesiklerimdi.

“Yok,” dedim. “Doğru yaparsan acımaz. Çok hafif ke-sersen yanıyor ama biraz derine inersen güzel oluyor.” Ona doğru ruh halinde olman gerektiğini ya da ertesi gün hep acıdığını söylemedim. Daha bıçkın biri olduğumu düşünebilirdi, oysa öyle değildim, bunu yapmamın asıl sebebi güçsüzlüğümdü, sadece kendisi olmaya katlanamayan biriydim.

Bıçağın ucunu koluna götürdü, dümdüz aşağı doğru bir çizgi çekerken izledim onu. Durmasını söylemedim. Kolunu asla kesmemesini, özellikle de yaz mevsiminde, okul başlamadan birkaç hafta önce, bedeninin herkesin rahatlıkla görebileceği o yerini kesmemesini söylemedim. İki çizgi daha çekti, ilk çizgiyi bir Ş'ye çevirdi. Her çizgiyi titizlikle, kusursuz ve dümdüz, kâğıda yazar gibi çekişini izledim.

Albüm bitti ama ikimiz de ayağa kalkmadık. Son harf olan O'yu bitirmek üzereydi. Canı acıımıyormuş gibi davranıyor, ses çıkarmıyor, yüzünü buruşturmuyordu, her çizgiyle beraber içimde bir şeylerin yumuşadığını hissettim, sanki gizli düşüncelerimiz dışarı sızıp birbirlerine sarılıyorlardı. Benim için yapıyordu bunu, bana bıçkın olduğunu, aramızda fark olmadığını gösteriyordu. İşi bitince kolunu kaldırdı, hayran olacağım bir sanat eseriymiş sanki, parmağımı uzatıp kanı kelimenin üzerinden kenara doğru sildim. ŞİŞKO. Kendisiyle ilgili nefret ettiği yegâne şey – bedeni. Kanını yalamak için fena bir arzu yükseldi içimde, o metalik sıcaklığı tatmalıydım. Onun yerine elimi pantolonuma sildim, daha sonra makineye attığımda çıkmadı kan, Nicole'e ait bu bakır yama, en sevdiğim kot pantolonumu lekelemişti.

GECE ODAMDAYKEN

Radyo dinlemeyi severdim. Sohbet programlarını, eski şarkıları. Sesler sayesinde o kadar boş hissetmiyordum kendimi. Bazen içimdeki her şey duruluyordu. Işıkları kapatır, mum yakardım, saatlerce bir şeyler çizer ya da oje sürerdim. Bazen sırtüstü yatar, pütürlü tavana bakar, bulutlara bakan insanlar gibi şekiller bulmaya çalışırdım. Annemle babam yatmaya gittiklerinde, gecenin ileriki saatlerinde, köşelerde yoğun bir duman birikirdi. Duman yüzlere, insanlara, dünyalara dönüşürdü. Kristal küreye bakar, içinde geleceği görürdüm. Gördüğüm şey korkutuyordu beni.

YAPMAYI SEVDİĞİMİZ DİĞER FENA ŞEYLER

Nicole'ün mahallesi, şantiye alanları ve toprak arsalarla, kendilerine özel evler ve fazlasıyla arazi isteyen zengin insanlar için açılan imar bölgeleriyle doluydu. İlk tamamlanan onlarınkiydi. Nicole'ün annesine bisiklete binmeye çıktığımızı söyledik. Nicole'ün kardeşininkini alırdım, fazla küçüktü, fosforlu turuncuydu rengi, beraber şantiye alanlarına giderdik. Oraya gelince, annesi bizi bulmaya çalışırsa diye bisikletleri saklardık.

Evler çeşitli inşaat aşamalarındaydılar. Bazılarında kirşlerden fazlası yoktu, yani bir işe yaramazlardı. Diğerleri biraz daha ilerlemişti, çevrelerine iskeleler, merdivenler kurulmuştu. Merdivenleri tırmanırdık. Evlerin inşası bitmeye ne kadar yakınsa o kadar iyiydi. Bazen duvarlara çivilerle bir şeyler çizer, tahta parçalarıyla küçük ateşler yakardık.

Bir gün Nicole'ün annesiyle babası, antika mobilyalar alıp bir partiye katılmak için Orange County'ye gideceklerini söylediler. Eve çok geç dönmeyeceklerdi. Tek sorununuz yeterince alkol ya da otumuzun olmamasıydı, sigaramız bile yoktu. İçki dolabında bir şişe pahalı görünümlü viski ve birkaç şişe açılmamış şarap vardı. Garajda 24'lük bir Zima paketi bulduk, çoğu doluydu. Kişi başına iki tane içeriz diye hesap ettik.

Nicole sırt çantasını Zima'yla doldurdu ve yeni favorimiz olan, boya ve halı dışında her işi tamamlanmış olan eve gittik. Güneş, zeminden tavana uzanan pencerelerden içeri süzülüyordu, içerisi sera sıcaklığındaydı. Bir Zima içecek kadar dayanabildik. Kalanını eve geri getirdik.

“Seninkilerin dolabına mı baksak,” dedim. Nicole niye oraya bakmak istediğimi anlamadı ama kapıları açtığımız gibi heyecanlandı. Eve yeni taşınmış olmalarına rağmen dolapları şimdiden kusursuzdu – Nicole’ün annesinin tüm ayakkabılarının, babasının kravatlarının, kol düğmelerinin durduğu kocaman, havalı raflar, dolabın kapısını açınca parlayan, saklı küçük ışıklar. Raflarla aynı renkte, zengin bir insanın kütüphanesinde görebileceğiniz bir tabure merdiven de vardı. Nicole tabureye çıktı, en üst raftaki büyük deri kaplama kutuyu alıp aşağı, bana uzattı. Kutuyu yere bıraktım. İçinde şallar ve tahta bir kutu vardı. Tahta kutuda da bir tabanca duruyordu.

Havali görünüyordu, siyah kadifeye sarılmıştı. Nicole eski bir polis altıpatları olduğunu söyledi. Doluydu. Evin arkasına gidip kuşlara ateş etmeye karar verdik.

Bütün bu süre boyunca silahın kazara patlayacağını bekledim. Hiçbir şey olmadı. Nicole tabancayı ihtiyatlı tutuyordu, parmağı tetiğin uzağındaydı, namluyu da bizden uzağa çevirmişti.

Çalılığın içinde bir açıklığa geldik. Öğleden sonraydı, pelin otlarının uzun gölgeleri, dallarda tüylü örümcek ağı yuvaları. Birkaç kuş da vardı burada, toprağı gagalayan küçük, kahverengi serçeler. Önceden konuşuruz, Nicole bana silahın nasıl kullanıldığını gösterir diye düşünüyordum. Fakat o horozu çekti, nişan aldı ve tetiğı çekti.

Ses boşluğun içinde yankılandı, o kadar gürültülüydü ki çalılar titredi ve kulaklarım cınladı. Iskalamıştı. Kuşlar uçtular. Yine de önemli değildi. Elinde tabancayla o kadar karizma görünüyordu ki; ayaklarını açmış, kolunu uzatmıştı, tıpkı filmlerde yaptıkları gibi.

Tabancayı bana uzattı ama kuşların bazılarının geri dönmesini beklememi söyledi çünkü haznede sadece altı mermi kalmıştı. Daha önce hiç tabancayla ateş etmemiştim. Ağır ve soğuktu. Hissini kavramak için Nicole gibi öne doğru uzatarak tuttum tabancayı. Parmağımı tetiğe değdirdim. Tehlikeli hissediyordum, Charlie'nin Melekleri gibi.

Kuşların dönmesini bekledik. O sırada kuma oturup bir tane daha Zima içtik. Bitirdiğimizde kuş falan yoktu hâlâ, biz de başka bir yere gitmeye karar verdik. Etrafta dolaşırken çalıların içinde bir kuşun öttüğünü duyduk. “Şışış!” dedi Nicole, onlara doğru sessizce ilerledik. Bir açıklıkta, koca göbekli iki güvercin duruyordu, gözleri ve yumuşacık tüyleri kahverengiydi.

Çok tatlı ve aptal görünüyorlardı ama ben ayaklarımı açtım, horozu çektim, bir tanesini görüş alanımın tam ortasına getirene kadar gözlerimi kısıtım. Bu kadar çaresiz bir şeye nişan almak çok şapşalca geliyordu. Tetiği çektim. Ses o kadar yüksekti ki kafatasımın içi sızladı.

Iskaladığımı sandım.

Yanıliyordum.

Nicole'ün bir şeyler dediğini anlayabiliyordum çünkü ağzı hareket ediyordu ama kulaklarım onu duyamayacağım kadar çınılıyordu, yüzü mürekkepli bir parmak izine dönmüştü. Kemiklerimin içine hastalıklı bir şeyin, karanlık, yoğun ve midemi bulandıran bir şeyin sızdığını hissettim. Büyüyordu.

Bakmak istemedim ama öyle yapmak zorundaydım galiba, ben de kuşa doğru gittim. Çıt çıkarmadan yanına çömeldim, dua ediyordum sanki. Artık bir kuşa benzemiyordu, tüyler, kan ve vıcık vıcık bağırsaklardan ibaret bir bulamaç-

tı. Dokundum. Kaygan ve sıcaktı. Parmağımı alnıma götürüp kendimi kanla vaftiz ettim. Kuşun bu yüzden öldüğünü söyledim kendime, beni kurtarmak için. Beynimin içinde şişen habisi silecekti. İyi edecekti beni artık.

LİSENİN İLK GÜNÜ

Nicole'le beraber, kıyafetlerimizi aylar öncesinden bir katalogda seçmiştik. Tırnaklarımızı, makyajlarımızı, saçlarımızı nasıl yapacağımızı haftalarca konuşmuştuk. O sabah en baştan, doğru –yani popüler ve havalı– insanlarla aynı sınıflara düşeceğimi bekleyerek çıktım evden. Hem saygı hem de korkuyu hak eden insanlarla. Ama yeni hiç kimseyle tanışmadım. Nicole, Onur¹ derslerimden hiçbirinde yoktu, o yüzden bütün gün *Burada!* hariç hiçbir şey demedim. Dördüncü teneffüse doğru kelime kafatasımın içinde tilt topu gibi sekip duruyor, neredeyse şeytani bir sese bürünecek kadar yankılanıp bozuluyordu. *Burada, burada, burada.*

Bu kadar insanın arasında sessiz olmak tuhaftı. Sesleri bir uğultuydu neredeyse, arada birkaç söz öbeği duyuluyordu – *Aman tanrım. Gördün mü şunu? N'aber? Nerelerdeydin?* Koridorlar baş döndürücü bir hareketle doluydu ve ben kendimi kaybetmemek için defterime sıkı sıkı tutunuyordum ama artık çok geçti. Bedenime geri dönemiyordum. Kendimi bir yabancı olarak görmeyi bırakamıyordum. Etrafımdaki insanların hepsi birbirini tanıyor gibi görünüyordlardı, hepsi aynı dünyadaydılar, benimkinden farklı olan, herkesin birbirinin ne yaptığını, ne istediğini bildiği bir dünyada.

Zil çalınca sınıfa gidip arkada oturacağım bir masa bulacak kadar toparlanabildim. Derken birisinin bana seslendiğini duydum.

İlkokuldan arkadaşım olan bir kızdı – adı Blair'di. Üçüncü ve dördüncü sınıfta, okuldan sonra her gün Oğlanlar &

1 Onur sınıfı genellikle, olağan derslerden daha fazla konuyu daha hızlı işleyen, belirli konularda başarılı olan küçük bir öğrenci grubunun katıldığı, yüksek seviye sınıflardır. (ç.n.)

Kızlar Kulübü'nde takılırdık. Mikrodalgada noodle çorbaları yapar, beyzbol sahasında Red Hot Chili Peppers'tan "Under the Bridge"i söyledik. Blaire o zamanlar Santa Bonita'nın kırsal kesiminde, etrafı at çiftliklerle sarılmış bir arazide yaşıyordu; sonra orayı da dümdüz edip üstüne alışveriş merkezleri yaptılar. Ailesinin artık nerede yaşadığını bilmiyordum. Hafta sonları evine gider, kocaman, paslı trambolinin üstünde zıplar, yavru keçilerine oyuncak bebeklerin kıyafetlerini giydirdik. Yazın ailesiyle beraber kampa giderdik, o da bizimkilerle beraber Catalina'ya gelirdi. Beşinci sınıfta başka bir okula geçti, arkadaş kalmaya çalıştık ama sonunda iletişimimiz kesildi.

Sınıfın ön sıralarına yakın bir masada, üstünde barış işareti olan mor bir tişört ve hâkî kargo pantolon giyen bir çocukla oturuyordu. Blair'in boynunda kenevir ipinden bir kolye vardı, dudaklarına koyu kahverengi ruj sürmüştü. Çocuk epey kısaydı, hafiften çirkindi, üstünde kaykaycı gömleği vardı, sönük kahverengi saçlarının arasında geçici boyanmış parlak maviler göz alıyordu. Onların yanına oturmam için beni çağırdı, öyle yapacağımdan hiçbir şüphesi yokmuş gibi kocaman gülümsedi.

Bir an için düşündüm. Blair'in arka bahçesinde bir çadırdaki kaldığımız akşamı hatırladım. Babası bize kamp ateşi yakmıştı, biz de marşmelov kızartmıştık, her an boş tepelerden birinden hayaletler gelecekmış gibi hissediyorduk. Uyuyamayacak kadar korkmuştum. Blaire korkmamıştı ama o da benimle uyanık kaldı, ateş sönene kadar fıkralar, hikâyeler anlatmıştı bana. Şaşaasız bir akşamdı, belaya yer yoktu o zaman ve hafızamda ayrık duruyordu. Havadaki o tuhaf kıpırtısızlık, ayın parlaklığı ve karanlık gölgeler, bütün geceyi uyumayıp gülererek geçirdiğim için ertesi gün elektrikle

kıpır kıpır hissetmem. Küçükken bizi kız kardeş sanırlardı. İkimizin de kocaman, boncuk gibi gözleri, küçücük ağızları vardı. Şu çirkin kıyafetler ve ruj olmasa şimdiye güzel, ben-den daha alımlı olabilirdi.

Onur sınıfında İngilizce dersiydi, yani kimse havalı değildi. Ancak kısa sürede rızamın ne anlama geleceğini hayal edebildim. O ve küçük adamının öğle yemeğinde arkamdan gelişleri. Onları Nicole'le tanıştırmam ve daha sonra Nicole'ün bana bakışı. Blair'in beni çağırışı. Blair'in ödevleri beraber yapmak isteyişi. Blair'in peşimden partilere gelişi, üstümde bir yük oluşu. Boynuma HAVALI DEĞİL diyen bir zincir taktığımı hayal ettim, sonunda dayanamayınca bağıracaktım, o da ağlayacaktı, yüzüne o iğrenen, acı dolu ifade yerleşecekti.

Ben de onu görmezden geldim. İstedğim şey oldum. Kaltağın teki oldum. Havalı oldum.

ÜSTÜN YETENEKLİ

Herkes Bayan Novak'ın Onur sınıfındaki İngilizce dersinin okuldaki en zor ders olduğunu söylüyordu. Orada başarılı olursan en zor üniversitede bile rahat ederdin – bu iyi bir prova olacaktı çünkü UC Berkeley'ye, olmadı Columbia'ya gitmek istiyordum. İlk mühim projemiz *Madam Bovary* dönemindeki hayatın farklı yanlarını gösteren bir dergi hazırlamaktı. Kelly Parish'le eş olduk, komik bir kızdı, tüm Onur derslerime o da giriyordu ve bir moda dergisi yapmaya karar verdik. Annesi bizi kütüphaneye, şehir merkezindeki şu büyük olana götürdü, yani tozlanmış kitap ve sidik kokana. Arsenik ve güzelavrat otu kullanarak ten renklerini düzelteren kadınları okudum, Kelly de korse ölümlerine baktı, ikimiz de bir dolu kitapla çıktık kütüphaneden. Kitapları kollarımda tuttum, eve dönüş yolunda o eski kitap kokularını içime çektim.

O hafta sonu her cuma olduğu gibi Nicole'ün evine gitmedim, herhangi bir partiye de katılmadım, hatta telefona bile bakmadım çünkü odama kapanmıştım. Neredeyse hiç uyumadım. Bütün hafta sonunu kitaplar üstüne notlar alarak, sonra notları konularına göre alfabetik sıraya gelecek şekilde en düzgün el yazımıyla tekrar yazarak geçirdim. Sulu boya resimler yaptım, kusursuz bir şekilde orantıya uymaları için cetvelle titizlikle ölçtüm. Babamın fosforlu mizanını alıp çıktısını aldığım metinlerin kusursuz bir hizada olup olmadığını kontrol ettim. Çalışırken kaderim buymuş gibi hissediyordum; ilahi bir kılavuz yöneltiyordu elimi sanki, her şey Tetris gibi kusursuzca, cuk diye oturuyordu yerine. Derginin gelecekteki, hangi sanattan ünlüysem o sanattan ünlendiğim yıllardaki halini görebiliyordum; bir müzede ca-

mın arkasında, genç yaştaki dehamın bir kanıtı olarak sergileniyordu.

Bayan Novak'ın dergiden nefret ettiği, yazımla, resimlerimle dalga geçip prestijli, dâhi geleceğimi ezip geçtiği kâbuslar görüyordum. Fakat dergiyi geri aldığımızda sayfaların arasında kıvrımlı bir el yazısıyla *Harika!* gibi, *Fevkalade!* gibi kelimeler yazılmıştı. Bize A+ vermişti. Kimseye A+ vermezdi. O gün sınıftan altına bulanmış halde çıktım: mükemmel, ısıltılı, seçkin.

AMA SONRA UYKUSUZLUK SORUNU YAŞAMAYA BAŞLADIM

Gözlerim hep kızarıktı, sanki göz nezlesiydim ya da toz kaçmıştı. Kemiklerim sımsıcak bir ağrı içindeydi; bitmek bilmeyen bir ateş hissindeydim. Çaresizce uyumak istiyordum, saatlerimi tavana bakarak harcıyor ama gece bire, ikiye ya da beşe kadar uykuya dalamıyordum. Birkaç saat sonra kalbim beni uyandırıyor, göğsümün içinde hızla, ısrarla atıyordu ve bedenimdeki bu değişim nedeniyle lanetlenmiş bir hisle kalıyordum.

Bir sabah, erken saatlerdi. Odam hâlâ karanlıktı ama küçük ışık hüzmeleri perdelerin arasından içeri süzülüyordu. Havayı soluk gökkuşakları gibi yarıp geçiyorlardı, sanki bir prizmanın içinde mahsur kalmıştım.

Yatakta doğruldum. Aynadaki yansımam çarptı gözüme. Yüzümde yanlış bir şeyler vardı. Gözlerim, ağzım, burnum – yok olmuşlardı. Onların yerinde bir kuş vardı artık. Kanatları titredi, ölüyormuş gibi görünüyordu. Elimi yüzüme götürdüm. Kuşun olduğu yere dokundum ama tüy falan hissetmedim, burnum yerindeydi işte. Aynadaysa ne elimi ne de o parmağımı görüyordum, sadece bir pençenin kapkara izi vardı.

BİR PARTİDEYDİM

Burada olmak istemiyordum ama gitmek de istemiyordum. Bahçenin köşesinde oturuyor, tadı kaçmış ve iyice ısınmış birayı plastik bardaktan içiyordum. Sigara ardına sigara yakıyordum. Partiye Nicole ve Nicole'ün sınıfında tanıştığı birkaç kızla beraber gelmişim. Geldiğimiz gibi koka-in çekmiştik, sonra sigara içmeye çıkmış ve bir daha onları görmemiştik. Ama onları bulmak için uğraşmamıştım da.

Bahçede birkaç erkek de vardı, tanımadığım ama daha önce gördüğüm çocuklar. Aptalca bir şeyler yapıyor, anıra anıra gülüyorlardı. Ya çok sarhoşlardı ya da öyleymiş gibi yapıyorlardı. Arada sırada bana bakıyorlardı. Ne düşündüklerini bilmiyordum. Güzel mi olduğumu düşünüyorlardı yoksa deli mi bilmiyordum. Bir ara, bir tanesi “N’abersin ya,” gibi bir şeyler söyledi galiba. Yanıma gelmelerini istemediğim için dik dik baktım. Deli olduğumu düşünüp düşünmemeleri umurumda değildi. Bir şeyler hissetmiyordum artık. İçimdeki her şeyin yerine metal getirilmişti sanki. Her şey çelik gibiydi ve dümdüzdü.

Sonunda çocuklar rahat bıraktılar beni. Sanırım benimle konuşmaya çalışmaktan ya da arkamdan konuşmaktan bıkmışlardı. Onlara bakacak kadar güvende hissediyordum artık. Onlardan hiçbir şey istemiyordum, bahçe ya da bitkiler dışında bakabileceğim bir şeylerdi sadece ve sıkılmıştım. Doğrudan onlara bakınca göğüslerinden, kalplerinin içinden dışarıya bir şeyin çıktığını gördüm; karanlıkta parıltıyan ipler gibiydi. Önce bunun bir ışık oyunu olduğumu sandım. İpler birbirlerine bağlıydılar, bir öne bir arkaya gidiyor, kıvrılarak kalınlaşıyor sonra tekrar inceliyor, sonra tekrar kalınlaşıyorlardı. Verandaya bir kız çıktı. Bir kenara koşup

çalıların arasına kustu. Onda da aynı iplerden vardı, onun-kiler soluk ve zayıftı ama oğlanlarınkine kadar uzandılar ve uçları birleşince her ip daha da güçlendi. Oğlanlar gülüyor-lardı. Kız kusmayı bırakıp içeri döndü, ipler de ardından gidip düğüm oldular.

Bir süre sonra Nicole beni bulmak için dışarı çıktı, onda da parlayan iplerden vardı. Onunkiler yeşilimsiydi ve özel-likle güzellerdi. Nicole yanlarından geçip bana doğru gelir-ken, iplerin aptal oğlanlarınkine karışmalarını izledim. Be-nimki de çıkacak mı diye başımı önüme eğdim ama hiçbir şey olmadı. Göğsümün önünde karanlık vardı sadece. Birisi kabloları kesmişti.

EN KÖTÜSÜ ÜÇÜNCÜ TENEFFÜSTÜ

Okulda, biyoloji dersi sırasında gölgeler toplandı ve birbirlerine yapışıp şekiller oluşturdular. Göğsüme baskı yapan, parmaklarımı boğazımdan içeriye sokan bir gölgeler ordusu. Çıkardıkları sesler insan ya da şeytanlarınkine benzemiyordu, karıştırılan kâğıtlar gibiydiler; ikircikli ve soğuk bir şeydi. Duvarlardan çıkan kurukafalara baktım; psikedelik gökkuşakları içinde çılgınlardı. Gözlerimi kapatıp şekillerden kurtulmaya çalıştım ama renkler gözkapaklarımı aşacak kadar parlak yanıp sönüyorlardı. Kâğıt karıştırma sesi gök gürültüsüne döndü, boşlukları kahkahalar doldurdu. Nefesimi yavaşlatmaya çalıştım, sağlam kökleri zeminden derinlere yayılan bir ağaç olduğumu hayal ettim ama kaos iyice şişip vahşete dönüştü. Kanı hissettim, ıslak ve yapış yapıştı. Kollarımdan aşağı dökülüyordu. Berbattı.

Sessiz olmaya, kıpırtısız durmaya zorladım kendimi. Daha geniş bir bakış açısına çekilmeye, kot pantolonla beyaz tişört giyen, normal kızı görmeye çalıştım. *Normal ol.* Kollarımda kan yoktu. Ancak boğulma sesleri çıkarmaya başladığımda yanılısamayı da kaybettim, tırnaklarım kesecek şekilde batıyordu artık. Bayan Jernigan dersi durdurdu, iyi olup olmadığımı sordu. İyiyim demeye çalıştım ama kelimeler çıkmıyordu ağızımdan. Kot pantolon giyen kızın yüzünün kızardığını gördüm. Normal değildi. Orada olmayan parmakların arasında boğuluyordu.

Bayan Jernigan daha önce konuşmadığım sessiz bir kız olan başka bir öğrenciden beni hemşireye götürmesini istedi. Koridora çıktığımız gibi her şey düzeldi.

Hemşirenin ilk sorduğu şey astım hastası olup olmadığımdı. Değildim. Kalbimin çok hızlı atmaya başladığını,

başımın döndüğünü söyledim. Beni bir sandalyeye oturttu, başımı dizlerime götürttü ve daha iyi hissetmeye başlayınca bir psikiyatristin kartını verdi. Muhtemelen anksiyete atağıydı, dedi. Kartı attım. Bir daha olacağını sanmıyordum. Gelecekte normal olmak için daha fazla uğraşacaktım.

Ama birkaç hafta sonra yine oldu. Aynı mahsur kalma hissi, aynı sesler, aynı kurukafalar. Bu sefer hiç zorlamadım, ayağa kalkıp gittim. Tuvalete giderim, birkaç dakika sakinleşir, sonra da geri dönerim diye düşünüyordum önce. Fakat tuvalette otururken, bunun sadece o derste başıma geldiğini, odadan çıktığımda geçtiğini fark ettim. Gölgeler peşimden gelmiyorlardı. O bokun içine geri dönmek istemiyordum.

Ders bitene kadar tuvaletin zemininde oturdum. Bir ara kızın teki işemeye geldi. Tuvaletin zemininde hiçbir nedeni olmadan oturmak yapılacak en mantıklı şeymiş gibi yaptım. İşe yarıyor gibiydi.

Geri dönüp çantamı almak utanç vericiydi. Bayan Jernigan hâlâ oradaydı, sınıf boştu, kadının başı masasındaki kâğıt yığınlarının üstüne eğilmişti. Ona bir anksiyete atağı geçirdiğimi söyledim çünkü başka ne diyebileceğimi bilmiyordum. Derken ağlamaya başladım aniden, bir başkası olmayı başaramamamın sıkıntısıydı bu. Bayan Jernigan yanıma gelip sarıldı bana, beni bırakmasını istiyordum ama böyle davranmanın yanlış olacağını bildiğim için öylece durdum. Üzgün olduğumu söyleyip durdum, o da SORUN DEĞİL deyip durdu. Rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama o günden sonra gözlerine bakarken hep zorlandım. O yüzden derse gelebildiğim günlerde başımı öne eğdim, dersi dikkatlice dinledim, titizlikle not aldım, şeytanın boşluklardan sızmasını sağladım.

TEK BAŞINA EPEY BİR VAKİT GEÇİRMEMEYE BAŞLADIM

Nicole'ün erkek arkadaşı vardı artık. Sabıkalı, BMW'li, dik saçlı, son sınıftan bir salaktı. Yani, gerçekten salaktı – okuması yok sayılırdı ve onunla yaptığınız sohbetler, sohbetten çok bir dizi tespitten ibaretti:

“Ne ara perşembe oldu.”

“Güneş yakıyor.”

“Jake’in partisi berbatı.”

“Kimya zor.”

Nicole'ün onda ne bulduğunu anlamıyordum; vücudu ve arabası hariç tabii, bunları da beyaz atlet giyip anahtarlarını elinden düşürmeyerek gözünüze sokuyordu sürekli. Beraber ne yaptıklarını, ne konuştuklarını, ortak noktalarını anlayamıyordum. Çoğunlukla kafayı bulup yiyişmekten başka bir şeyi umursamıyorlar gibi görünüyordardı.

Nicole, çocuğun arkadaşlarından biriyle aramı yapmaya çalıştı, hep berbat ve sıkıcı geçen, uyuşturucu almak ve Quarters ya da Bira Pong¹ oynamak dışında bir şey yapılmayan partilere götürdü beni. Bu çocuklardan biriyle çıkmak iyi bir fikir gibi gelmişti –hepsi yakışıklı ve popülerdi– ama yüksek mizahtan anladığı sıçkabağı olan biriyle olma fikrine katlanamıyordum. (Sıçkabağı: Erkeğin sıçtığı sırada birine sakso çektirmesi.)

Onlar çıkmaya başladıktan birkaç hafta sonra bizden büyük, belki de yirmi beş yaşında olan bir çocuğun evi-

1 Quarters: Bir çeyrekliği shot bardağına atarak oynanan içki oyunu. Bira Pong: Bardağa pinpon topu atarak oynanan içki oyunu. (ç.n.)

ne gittik, çocuk sahilde, yetmişlerden kalma duvar kâğıtları soyulan, her tarafına sörf afişleri asılmış köhne bir apart-
manda yaşıyordu. Koca bir kokain paketi ve bir şişe Bacardi
151 yüzünden gaza gelmişti herkes. Bir çeşit rap metal olan
boktan müzikleri o kadar yüksek sesliydi ki herkes bağır-
mak zorundaydı. Dört çizgi kokain çektim, iki shot attım ve
anında başım ağrıdı.

Çocuğun teki benimle konuşmaya çalıştı. Saçları uzun ve
yağlıydı, çenesi sivilceyle doluydu, üstüne bir futbol forması
geçirmişti, kafasındaysa ters takılmış bir Padres şapkası var-
dı. Onu duyamıyormuş gibi yaptım, gideceğini umuyordum
ama gittikçe yakınladı, şişko elini kalçama yerleştirdi.

“Çek lan elini,” dedim. Arabaya binmeden önce uslu ol-
maya çalışacağıma dair söz vermiştim. Eğlenmeye, açık gö-
rüşlü olmaya çalışacaktım. Fakat müzik, uyuşturucular ve
o iğrenç el derken. Ayaklandım. Masada duran bir bardağı
devirdim, içindekiler bazı dergilerin üstüne döküldü.

“Bi’ dakika bi’ dakika,” diye bağırdı birisi. “Oyunbozan-
lık yok!”

“Siktirin gidin lan hepiniz,” dedim ve çıktım oradan, sar-
hoştum ama kafam güzel değildi. Zengin turistlerin gittiği
lüks alışveriş merkezine kadar birkaç sokak yürüdüm, harç-
lığımın hepsini taksiye verip eve döndüm.

Nicole o günden sonra hafta sonları beni çağırmayı bı-
raktı. Ona kendimi affettirmek için ayaklarına kapanmam
lazımdı ama kendimi zorlayamadım. Bunun yerine vazgeç-
tim, başkalarıyla arkadaş olmaya bile çalışmadım, hafta son-
larını kendi kendime, tuhaf tuhaf, yalnız başına geçirdim.

DERS DIŞINDA

Sorun ben miydim okul muydu emin değilim ama artık Carmel Heights'a katlanamıyordum. Manyetik bir şey gibiydi – normal olduğu için gitmeye çalışıyordum ama okula adım attığımda kutuplar ters dönüyor, uzağa itiliyordum. Ben de sürekli hastaymışım numarası yaptım. Midem ağrıyordu, migrenim tutmuştu ya da önceki gece uyuyamamıştım (ki çoğunlukla doğrudu). Çoğu zaman bahanelerim işe yarıyordu. İşe yaramadığı günlerde annemin arabasından sırt çantamla inip okul kapılarına doğru gidiyordum ama annem arabayla uzaklaştığı anda eve yürüyerek dönüyordum. Evimizin arkasındaki vadilerde zaman geçiriyor, ot içip Discman'imle müzik dinliyor, şiir okuyor ya da yazıyordum.

Bir gün öğleden sonra oraya gittim ve normalden fazla kaldım. Güneş batmak üzereydi, hava gittikçe kararıyor, soğuyordu. Ceket almamıştım yanıma, büyük ihtimalle akşam yemeğini de kaçıırıyordum. Çalılar arasında, beni kimsenin görmeyeceği bir yerde oturuyordum. Bitkilerin büyümesini izlemekle meşguldüm. Dallar yıldızlara doğru uzanıyorlardı. Yapraklar genişleyip kıvrılıyor, büküle büküle ilmiğe, yılanı dönüşüyorlardı. Çiçekler bozulup dantelleşiyorlardı, ben de yüzümü altlarına yerleştiriyordum; yas peçesiydi bu. Ölmeye hazırdım. İnsanların benim için ağlamasına hazırdım.

İngilizce dersinde *Odysseia*'yı okuyorduk. Amaç her şeyi kategorize etmektir: Homeros'un bir renkten bahsettiği yerler, Odysseus'un kahraman olarak rolü, kadınlara karşı nasıl davranıldığı. Sonunda derse gittiğimde herkesin notlarını gördüm; bayraklara benzeyen renkli küçük post-itler, üzeri fosforlu kalemle çizilmiş cümleler, her şeyi haritadaki yollar gibi işaretleyen icat edilmiş kelime ve sembol şifreleri. Benim kitabım lekesizdi, sırtı neredeyse hiç bozulmamıştı, sayfaları yepyeni, gıcır gıcır.

Derste olmasam da işlere yetişmeye çalışmıştım. Fakat doğru şeylerin hiçbirini görmemişim. Onun yerine sadece şiddeti fark etmişim. Görmemek zordu: *kan, bıçaklandı, yaralandı, kellesi alındı, öldü*. Kitapta sadece onlar varmış gibi görünüyordu kelimeler, binlerce yıl önce yazılmış olmasına rağmen şimdi, burada, gelecekte bana saldırmak için yazılmışlar gibi hissediyordum. Masamda öne eğildim, kitabı bedenimle saklayıp kimsenin ödevimin eksikliğini fark etmeyeceğini umdum.

Okuldan sonra doğrudan eve gittim. Yetişecektim. Herkesin fark ettiği şeyleri fark edecektim. 1. Bölüm'ün tamamını, 2. Bölüm'ün de çoğunu okuduktan sonra hiçbir şeyin üzerinden fosforlu kalemle geçmediğimi fark ettim.

Hiçbir şey yapmayarak harcadığım zamanı düşündüm. Matematik ve fen ödevim vardı daha, üzerime çöküverdi hepsi, ciğerlerim havasız kalana kadar parçalanıyordu sanki. Gözlerimi kapatıp düşünmeye çalıştım. Yavaşlamam lazımdı sadece, parçalarına bölmeliydim, sayfa sayfa, paragraf paragraf. Her cümlenin ne dediğini anlarsam hepsini birleştirebilirdim, böylece her şey açık olurdu. Bir paragraf oku-

dum. Deli saçması gibi geliyordu. Tekrar okudum. Tekrar okudum. Harfler rastgele nesneler gibi görünüyordu, konfeti kadar ağırlıksız ve uçucu.

Fen ders kitabına, biyolojiye, kromozomlarla Punnett karelerinin düzenine geçmeye karar verdim. Ama o kitap da anlamsız geliyordu, normal alfabeyle yazılmamıştı da çivi yazısıydı sanki. Resimlere bakarak bir şeyler anlamaya çalıştım ama dilimlenmiş gibi görünüyordlardı, çevrelerindeki beyaz sayfa fazla parlaktı, sanki onları bir kaleydoskopdan görüyordum. Kafamda, görüşümde bir sıkıntı vardı. Ellerime bakınca etimi oluşturan her molekülü, aralarındaki havayı, nabızı atan neon damarları görebiliyordum. Çözülüyordum, insani dünyadan ayrılıp bir meleğe, şeytana dönüşüyordum.

Tuvalete koştum, sadece safra kusabildim, fosforlu kalemimle aynı renkte neon sarısı. Bu hareket beni şoke edip kendime getirdi. Ağzıma su alıp çalkaladım, yatağa uzanıp ağladım. Burayı terk edip Berkeley ya da New York'ta akıllı ve havalı olma hayallerim, kenara atılan fotoğraflardı sanki; top haline getirilen, kaçınılmaz bir çöpe dönüşümünü izlediğim bir şey. Geleceğim. Mahvolmuştum.

NICOLE'ÜN EVİNDE SON DEFA

Birkaç aydır oraya gitmemiştim. Bütün ev değişmişti. İçerisi dayanıp döşenmişti. Nicole'ün duvarında bir fotoğraf kolajı vardı; fotoğraflarda o, sevgilisi ve yeni arkadaşları, sahile gitmek, suratlarını saçma hallere sokmak, Disneyland Splash Mountain'da dudaklarını aynı biçimde O'ya çevirmek gibi şeyler yapıyorlardı. Fotoğraflarda yoktum. Bu insanlarla arkadaş değildim. Tek fotoğrafım vardı sadece, o da kilise kampına gittiğimiz geçen yazdandı. Fotoğraftaki kız sarışındı, gülümsüyordu, duvardaki diğer parlak ergenlerden farksızdı.

Orada, yatağına oturdum, o da bir CD koydu ama punk değil, Rage Against the Machine, sonra bana doğru konuşmaya başladı, benimle değil, aptal sevgilisini ve aptal partileri ve aptal insanları anlattı bana. Birkaç kez araya girmeye, sadece okula gitmekte bile zorlandığımı söylemeye çalıştım ama kendi düşüncelerine dönmeden önce bana bir anlığına bile bakmadı neredeyse. O hafta sonu güya bir misyoner gezisine çıkıyordu ama aslında sevgilisiyle beraber Cabo'ya gideceklerdi. Yeni bir mayo almıştı, görmek ister miydim? Böyle şeylerden bahsetmemiz gerekiyordu; beni eğitiyordu. Uygun karşılık vermeyi, doğru soruyu doğru tonla sormayı her beceremediğimde, anormal olmayı seçtiğimi açıkça düşündüğünü belli eden bir sıkıntı yerleşip kayboluyordu suratında. Bedenini, göğsünde birleştirdiği kollarının gerginliğini, çenesini bana doğru kaldırışını, ikimiz yabancılara dönüşene kadar bacaklarını birbirine bastırışını izledim.

Telefonu çaldığında ve arayan annem çıktığında çok üzülmedim. Beni üzen, söylediği şey ve tavrıydı. Hemen

eve gelmemi söyledi. Kelimeleri yutuyordu, öfkeli gibiydi. Okulum aradı herhalde diye düşündüm. Çoğunlukla eve ilk gelen ben olduğum için bıraktıkları mesajı siliyordum. Niye okula gitmediğime dair mazeretler bulmaya çalıştım. Âdet olmuşum, midem bulanıyordu.

Nicole'ün annesi beni eve kadar götürdü, zaten markete uğraması gerektiğini söyledi, şaşırtıcı bir şekilde Nicole de bizimle geldi, eve girmeden önce arabadan çıkıp bana sarıldı, kollarını omuzlarıma hafifçe sarışında aşağılayıcı bir tavır vardı sanki.

İçeride, annem eşyalarımın bazılarını mutfak masasına koymuştu – bir jilet, çakmak ve alüminyum folyodan yaptığım kullanılmış bir pipo. Aradığı anda yüzüm kızarmıştı, eşyalarımı karıştırdığını gördüğümde iyice kızardı.

Hemen notlarım, okulu asmalarım, suratsız tavırlarım, ot ve kesmeler hakkında bağırmaya başladı: “Artık seni tanıyamıyorum. Benim kızım değilsin sen. Bir hayal kırıklığısın.” İyice yüzüme yaklaştı, gürültüye bir an daha katlanamayacaktım. Artık iyi göremiyordum; her şey flulaşmış, köşeler kararmıştı.

Masadaki mumları alıp duvara fırlattım.

Sonra masayı alıp yere yıktım.

Tuvalete gidip kapıyı kilitledim. Ağlamaya başladım, durdurulması imkânsız, nefes nefese ağlamalardandı. Ellerim titriyor, kusmak istiyordum.

Bir şekilde kapıyı açtı. İçeri girdiğinde tuvalet paspasının üstünde oturuyor, ağlıyordum. Kollarımdan tuttu. Bağırıyordu. Ne dediğini bile anlamıyordum. Ağzı silinmişti. Niyetim öyle değildi ama boğuluyor gibi hissettiğim için vurdum ona; yüzüne mi bedenine mi geldiğini bilmiyordum,

sadece elimini duvardan daha yumuşak bir şeye değdiğini hissettim. Sonra beni yalnız bıraktı. Odadaki hava sakinleşti, güç bela nefes alıyordum ama görme ile duyma yetilerim geri dönmüştü. Aynadaki yüzüm şişkin, gözlerim boş ve isterik görünüyordu. Küçük bir canavar.

Kısa süre sonra babam geldi. Masayı devirdiğimde fayanslardan biri çatlamıştı, daha yeni yaptırdıkları için öfkeliydi. Parasını benim vermem gerektiğini söyledi. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum çünkü on beş yaşında, bir sike yaramayan çocuğun tekini kimse işe almazdı, harçlığım da notlarım düzelene kadar öğle yemeğine yetecek kadar azaltılmıştı ama bunları söylemedim.

Babam öfkелendiğinde benle annem gibi olmazdı. Bağır-mazdı. Ama o gün, içinden dökülen öfke, havada uçuştugunu gördüğüm keskin, kara hançerlerdi ve derdimin ne olduğunu, niye böyle davrandığımı sorarken kelimeleri alev alevdi, odama gitmemi söylemeden önce yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. Ama söylemesine gerek yoktu. Zaten biliyordum.

Kendimi bayıltmak için bir avuç Benadryl yuttum. İşe yaramadı. Uyumak yerine okudum, yine okudum. Ergen korku romanlarına kadar düşmüştüm, sadece onlara odaklanabiliyordum. Bir süre sonra yorulduğumu hissettim ama yine de ışığı açık tutup okumaya devam ettim. Uyumuşum. Uyandığımda birkaç saat geçmişti. Kollarımda yazıya benzer bir şeyler olduğunu fark ettim, meğerse zincirlermiş. Üstlerine kan bulaşmıştı.

Daha yakından bakınca zincirlerin altında kemik, parçalanmış deri, yağ dokuları, kuvvetli kas çizgileri olduğunu gördüm. Korkmalıydım ama her şey parlıyordu, nabız atıyordu, canlılardı. Bu da güzelleştiriyordu durumu. Kollarımı sallayınca zincirler şingirdadı. Canımın yanacağını sanıyordum ama yanmadı. Tekrar uyumuşum, bir saat sonra kalktığımda zincirler gitmişti. Derimin üstü simli, kalın bir katmanla kaplıydı. Sıcağı altına çevirmiştim.

ARTIK NE YAPACAĞIMI BİLMİYORDUM

Uyumuyordum artık. Gürültü bitmek bilmiyordu. Her gün zillerin, fısıltıların saldırısına uğruyordum, kaostun merkezinde bir metronom gibi atıyordu kalbim, günlerin düzeni parçalanıyor, dağılıyordu, beni dünyanın kalanına bağlayan ipler kopmuştu ve yolumu bulamayacağım kadar uzağa uçmuştum. Her sabah midem bulanıyor, gün ilerledikçe bu his artıyordu. Dünya bombalar gibi düşüyor, geriye sadece beni, o kapkara savaşı bırakıyordu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Korkuyordum.

O hafta sadece bir gün okula gidebildim. Sınıfta, hiç ses çıkarmadan oturdum –kimse benimle konuşmuyordu, öğretmenin sesi bir gürültüydü, kelimeler seçilmiyordu– kıpırdıyamıyordum çünkü kemiklerim kırılıp bedenimden çıkacak gibi hissediyordum. Çevremdeki olağanlığı izledim, öğrencileri, ders kitaplarını, notlarını, yapmam gereken ama artık imkânsızlaşmış o kolay şeyleri. Ucubenin tekiydim.

İkinci teneffüste kütüphaneye gittim. Psikiyatri kitaplarını bulana kadar rafların arasında dolaştım. Biraz zamanımı aldı çünkü dersi asmışken yakalanmak istemiyordum, o yüzden kütüphaneci beni görmesin diye farklı rafların arasında eğilip duruyordum. Kırmızı ve sözlüğe benzeyen bir kitabı aldım. Fazlasıyla resmi görünüyordu. Sayfaları acemi-ce çevirdim, parmaklarım kaskatıydı ve plastikten gibiydiler.

Şizofreni bölümünü buldum. Bildiğim ve mantıklı olan tek şey buydu.

Şöyle yazıyordu:

ŞİZOFRENİ TEŞHİS KRİTERLERİ

A. *Karakteristik semptomlar*: Bir aylık (başarılı bir tedavi olursa daha da kısa) dönem içinde, kayda değer bir süre boyunca aşağıdakilerden ikisinin görülmesi:

1. delüzyonlar
2. halüsinasyonlar
3. düzensiz konuşma (örn: sıklıkla konudan sapma ya da tutarsızlık)
4. ağır bir şekilde düzensiz ya da katatonik davranış
5. negatif semptomlar, örn: duygusal küntlük, aloji ya da irade yitimi¹

Düşünebildiğim tek şey şuydu: *Siktir.*

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Siki tuttum.

Öfke hızla, sımsıcak yükseldi. Kitabı sertçe kapattım, rafına geri koydum, ona dokunmamışım gibi yaptım. Kütüphaneden çıktım. Sonra da yürümeye devam ettim. Park alanından çıkarken okul bekçisinin sarı kamyonetini gördüm. Adam oturuyordu arabada. Umurumda değildi. Beni durdurmayı denerse siktir olup gitmesini söyledim çünkü şizofren kaltağın tekiydim.

Ama denemedi. Ona hiçbir şey söylemek zorunda değildim.

1 *Diagnostic and Statistical Manual* [Teşhis ve İstatistik Kılavuzu] (DSM) dördüncü baskı, ed. Thomas A. Widiger, Allen J. Frances, Harold Alan Pincus, Michael B. First, Ruth, Ross, ve Wendy Davis (Washington, DC: American Psychiatric Association, 1994), 285.

Bir yere gitmek, uzaklaşmak istiyordum. Fakat gidilecek bir yer gelmiyordu aklıma. Yapılacak, bu şeyi uzaklaştırıp her şeyi düzeltecek herhangi bir şey düşünemiyordum. Düzeltmek mümkün değildi. Eve kadar yürüdüm sadece.

Delî. Sıklıkla konudan sapma. Öleceğim. Siktir. Sıçayım. Kelimeler gri örümcek ağlarında toplanıyor, uzuvlarımı bağıyor, saçlarıma takılıyorlardı.

Sorun artık görmezden gelip içimde tutabileceğim bir şey olmaktan çıkmıştı. Yapmak istemiyordum ama zorundaydım. Anne babama ne söyleyeceğimi planlamaya çalıştım ama hiçbir gelişme katedemedim.

Eve gelince birkaç kâğıt buldum. Ağlamamak için bir başkasını tasvir ettiğimi söyledim kendime. Bir filmin olay örgüsünü anlatıyordum. Bir arkadaşın sıkıntılarını yazıyordum sadece. Bunları tecrübe eden ben değildim. Yok yok, ben değilim. Ben değilim. Bir kız işte.

Kısa sürede gerçek oldu bu. Bedenimden dışarı, başımın üstünde bir yere doğru süzüldüm. Saçlarına güneş değmiş, cılız kollu kızı izledim, kâğıtla, kitapla, çöple dolu bir masada oturmuş bir mektup yazıyordu. Adı Juliet'ti. On beş yaşındaydı. Helen ile Robert'ın kızıydı. Dâhi değildi. Sadece deliydi.

Her şeyi yazdı.

has "1" and
 I have been busy a hard time
 "1" make me do notices
 I have tried to make not
 "1" do with me
 "1" do

6) Name: U Deep ...
 I am a student of ...
 it is phone and ...
 I am ...
 I am the ...

7) Sign: I am ...
 I am a student of ...
 I am a student of ...
 I am a student of ...

8) You can ...
 I am ...
 I am ...
 I am ...

9) I am a student of ...
 I am a student of ...
 I am a student of ...
 I am a student of ...

Aileye bir not, Ekim 1998

Sevgili Anne + Baba

Son günlerde zor zamanlar geçiriyordum. Belki fark etmişsinizdir. Durumla elimden geldiğince başa çıkmaya uğraştım ama her şey hızla başa çıkılmaz bir hal almaya başladı. İşte son günlerde olan ve zorlandığım bazı şeyler.

1) Uyku: Bildiğiniz gibi benim için çok zor. Dün gece bir saat uyudum. Ondan önceki gece iki saat uyudum. Sadece bir saatlik uykuyla okula gitmek çok zor.

2) Konsantrasyon: Ne oluyor bilmiyorum ama okuduğum hiçbir şeyi anlamıyorum artık.

3) Kalp atışı: Kalbim sebepsiz yere çok hızlı atıyor. Niye bilmiyorum.

4) İştah: Artık hiç acıkmıyorum.

5) Karanlık düşünceler: Bazen ölüm fikrini aklımdan atamıyorum. Endişelenmeyin, bir şey yapmayı planlamıyorum. Sadece bazen aklımdan atamadığım bir şey.

6) Gürültü: Gerçekte olmadığını bildiğim sesler duyuyorum. Çoğunlukla telefon ya da alarm sesleri.

7) Konuşma: Bazen konuşurken sıkıntı yaşıyorum. Ağızımdan kelimeleri çıkarırken zorlanıyorum çünkü aklım ağızımdan daha hızlı çalışıyor, buna alışkın değilim.

8) Görüş: Gerçekte olmayan şeyler görüp duruyorum. Çoğunlukla koyu gölgelere benzeyen şekiller oluyor. Okulda bunlar olunca aklım dağılıyor.

Gördüğünüz gibi sıkıntı yaşıyorum. Ne yapılacağına dair bir fikriniz olduğunu umuyorum.

Sevgiler,
Juliet

ÖZEL TESLİMAT

Mektubu yatak odalarının kapısının altından attım. Annem kısa süre sonra geldi. Merdivenleri çıkarken attığı adımları duydum. Birkaç dakika sonra kapımı tıklattı. Yüzündeki ifade yumuşak ve endişeliydi, ona her şeyi anlatmak istedim, küçükken yaptığım gibi ama hiçbir şey söyleyemedim. Sadece ağladım ve daha fazla dokunursa gerçek olacımış gibi yanıma, yatağa bıraktığı mektubumu işaret ettim. Babam eve geldiğinde ikisinin yatak odasına girdiklerini duydum, bir onun bir diğerinin boğuk seslerini dinledim.

O GECE

Aile terapistine gitmemize karar verdiler. Babam iş yerinde tanıdığı birinden bir hanımefendinin ismini almıştı. “Dışarıdan yardım almak iyi gelecek,” dedi annem bana, hem de birden fazla kere, bana değil de kendisine söylüyordu sanki.

Mektupla randevu arasında, bir şey, bir kalem ya da makas aramak için annemlerin yatak odasına girdim ve masalarında üst üste dizilmiş kitaplar buldum.

Kitapları aldım, isimlerine bakıp niye burada olduklarını anlamaya çalıştım. *Sırça Fanus*, *Go Ask Alice*.¹ Sinir krizi geçirip kırmızı balıklarla konuşmayı seven bir kız hakkında bir kitap. Koruyucu ailesiyle yaşayan bir oğlan hakkında bir kitap.

Noktaları birleştirdim. Annemle babam için bunlar açıklama kitaplarıydı. Sıkıldığımı, ergen hüznüme uyacak bir şey uydurduğumu sanıyorlardı. Ne kadar eğlenceliydi. Süper komikti.

1 Sylvia Plath, *The Bell Jar*. (1963) Beatrice Sparks, *Go Ask Alice*. (1971)

TERAPİST

Kadının ofisi bir bankanın arkasındaki iş merkezi binasıydı, ortaokuldayken düzinelerce defa önünden geçmişsinizdir herhalde ama daha önce dikkatimi çekmemişti. Gerçekten çirkindi, tarihi kiliseler gibi tasarlamış ama fena halde çuvallamışlardı. Sıkıcı, kahverengi asansörle ikinci kata çıktık, sıkıcı, kahverengi koridoru aşp sıkıcı, kahverengi bir ofise girdik, babam danışmaya gidip kayıt işlemini halletti. Annemle beraber sıkıcı, kahverengi sandalyelere oturduk. Endişeli görünüyordu annem. Etrafa bırakılan dergilerden hiçbirini almadı, doğrudan önüne bakıyordu, sandalyede bir tür zombi gibi sırtı dimdik oturuyordu. Babam evrak işlerini hallettikten sonra o da aynı şeyi yaptı. Sinir bozucuydu.

Gördüğüm gibi nefret ettim terapistten. Kısa saçları küllü sarıydı, gereğinden fazla saç spreyi sıkırmıştı, üstünde çirkin, kestane rengi bir takım elbise vardı, yakasına da kocaman, aptal görünümlü bir gümüş broş takmıştı.

Nasıl olduğumuzu sordu, biz de iyiyiz dedik. Annemle babam ne kadar akıllı, yetenekli olduğum hakkında konuşmaya başladılar, bense öylece oturuyordum orada. Sonra öfkemden, kötü notlarımdan, uyuşturuculardan ve bağrıslarımdan bahsettiler. Orada değilmişim gibi konuşuyor, sadece birbirlerine ve terapistle bakıyorlardı. Yazdığım mektubu uzattılar kadına, kâğıt birkaç kere katlandığı için açmadığınız takdirde yazılanlar okunmuyordu. Terapist endişeli rolü yapan kötü bir aktristin yüz ifadesiyle okudu mektubu:

Her şey hızla başa çıkılmaz bir hal almaya başladı.

Endişe.

Dün gece bir saat uyudum.

Endişe.

Okumayı bitirince kâğıdı tekrar katladı. Bir süre anne babamla konuşmak istedi. Ben de bekleme odasına döndüm.

Dergilere bakmaya çalıştım. Ailem için anlaşılması güç bir problem olmuştum, su tesisatında bir sızıntı ya da geçmeyen bir öksürük gibi.

Terapist beni çağırdı, yalnız konuşacaktık. Koridorda annemle babamın yanından geçerken onlara bakamadım bile. Sandalyeye oturduğumda öfkeli değilmişim gibi yapmaya çalışıyordum ama hemen, “Kızgın görünüyorsun,” dedi.

Hiçbir şey demedim. Aklımdan nelerin geçtiğini sordu. Öfkeli ergen kızlar için hazırlanmış bir senaryoyu okuyup okumadığını sormak geldi içimden ama ağlamaya başladım. Bir peçete kutusunu uzattı, sorun olmadığını söyledi, hâlâ senaryoya bağlı kalıyordu sanki.

En sonunda, “Ne diyeceğimi bilmiyorum,” demeye karar verdim.

Orada oturuyor, yargılayıcı değil de ilgili olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştığım bir tavırla bakıyordu bana. Sonunda, uzun bir süre sonra, “Bence her şeyi anlatmışsın bu mektupta,” dedi.

“Sanırım öyle.”

“Peki ya annenle baban,” dedi. “Onlar bununla ilgili ne hissediyorlar?”

Ağlamayı bıraktım, neredeyse. “Emin değilim. Bununla ilgili konuşmadık,” dedim. “Mektubu okudular, sonra babam buradan randevu aldı.” Babam daha sonra kızgın görünüyor-du ama öfkeli mi yoksa sadece endişeli mi olduğunu anlayamamıştım. Annem de çok bir şey dememişti.

“Seni çok seviyorlar,” dedi.

“Biliyorum. Sorun o değil.”

“Peki, sorun ne o zaman?”

Her Őey yanlıŐken nereden baŐlanırdı ki. Elimden geldiğince ačíklamıŐtım zaten. O an kadının masasında duran mektubu kapmayı, buruŐturup yakmayı istedim, böyle yaparsam baŐka birine d n Őcektim sanki. “Ciddiye aldıklarının düŐünmüyorum sadece,” dedim, sonra da kitaplardan bahsettim.

Gülümsedi. “Kitapları duydum. Anlıyorum. Onlara her Şeyi anlattıktan sonra bunları uydurduğunu düŐünmeleri fazlasıyla can sıkıcı görünüyor. Ama onların da niye böyle düşündüğünü anlamaya  alıŐ. Aniden iyi durumda olmadığını öğrendikleri, güzel, akıllı bir kızları var. İnanmakta zorlanılabilecek bir Şey bu.”

Onların niye böyle düşündüğünü m  anlamaya çalıŐayım? Absürt geliyordu ama senaryoya bağlı kaldım. “Peki, sorunumun ne olduğunu düŐünüyorsunuz?” diye sordum.

“Dürüst olmak gerekirse teŐhiste bulunacak donanıma tamamen sahip değilim. Alanım aile dinamikleri. Yine de sana bir reçete yazdım, ailene de bu tür konularda daha donanımlı olan bir doktorun ismini verdim.”

Sonra süremiz bitti. Bekleme odasına, annemle babamın yanına döndüm. İki de gülümsediler bana, küçük, kasvetli robotik gülümsemeler. Terapist onlara nasıl davranmaları gerektiğini mi söylemişti acaba? Resepsiyonist  creti sessizce söyledi ama ne dediğini duydum yine de. İki yüz dolar. Asıl delilik, sadece bir reçete için bu kadar çok para vermektir sanki.

Üstelik sorunun ne olduğunu hâlâ bilmiyordum.

Sokağı geçip alışveriş merkezine gittik. Annem reçete-

yi bırakmak için eczaneye girdi. Babamla arabada bekledik. Tek kelime etmedik çünkü bir anlamı yoktu. Annem geri döndü, ilacı beklerken hamburger yemek için McDonald's'a girdik. Babam orada yiyenlerle dalga geçer, şişko domuz yemliğinden yiyen şişko domuzlar olduklarını söylerdi hep.

Ne isteyeceğimi bilmiyordum, o yüzden bir Big Mac istedim çünkü reklamlarda o vardı. Annemle babam da aynı-sından istediler.

Hamburgerlerimizi yiyerek öylece oturduk, hâlâ tek kelime etmiyorduk. Annem terapistin hoş biri olduğunu söyledi, babamla ben sadece başımızı şöyle bir yukarı aşağı salladık. Peynir kauçuk gibiydi, yağ içindeydi, her şeyde belli belirsiz bir plastik tadı vardı. Midem bulanmıştı, yine de çiğneyip yutmaya, annemle babamın çiğneyip yutuşunu izlemeye devam ettim, kafalarımızın içinde birbirlerinden kopuk vaziyette vızıldıyordu düşünceler, böcekmişiz gibi hissediyordum, altçenemizle besinleri ısıırıyorduk. Çiğnedik. Yuttuk.

DOKTOR TAVSİYESİ

Reçeteye bir duygudurum dengeleyicisi olan Tegretol ile antidepresan olan Wellbutrin yazılmıştı. İşe yaramaları bir ayı bulacaktı. Sadece beklemem lazımdı.

Bekledim ben de.

YAN ETKİLER

İlaçlar sabahları başımı döndürmekten başka işe yaramıyor gibiydi. Hafiften hoşuma gitmişti. Sarhoş olmak gibiydi biraz. Bu doktor reçeteli bulanık pus, kolaylaştırıyordu okula gitmeyi.

İKİNCİ TUR

Birkaç gün sonra, yeni-yeni terapiste gittim. Cılızdı, gümüş rengiydi saçları, hafiften Mister Rogers'a¹ benzetmiştim. Gördüğüm gibi kadından daha çok sevdim onu. Masasının arkasındaki raflar kitapla doluydu, sadece psikiyatri kitapları değil, romanlar da vardı – *Jane Eyre* ile *Madame Bovary*. Onunla konuşmak kolaydı, söylediğim hiçbir şey yüzünden ağlamadım. Beni sakinleştiren bir şekilde yapıyordu her şeyi çünkü senaryosu bilimseldi. Bir test çözdüm, okulda verdiklerindendi, boşlukları dolduruyordun ama bundaki sorular nasıl hissettiğimle ilgiliydi.

Kendime zarar vermeyi hiç düşünüyor muydum?

Tabii ki düşünüyordum.

Odaklanmakta zorlanıyor muydum?

Evet, sürekli, sorduğunuz için teşekkürler.

Sonra koridorun sonuna gitmemi istedi, orada eski moda bir hemşire kanımı aldı. Üç tüp, hepsinin tıpası farklı renkte.

Ardından terapistin ofisine döndüm. Orada bana tip 1, hızlı döngülü bipolar olduğumu söyledi. Terimlerdeki netlikten hoşlanmıştım. Sorunumun artık bir isminin olması hoşuma gitmişti.

Değişmeyen şey ilaçlarımdı. İlaçlar ve dozları aynı kaldı. Psikiyatrist baş dönmesine alışacağımı, sonunda da ilaçların işe yaramaya başlayacağını söyledi.

“İmkânsız gibi geliyor,” dedim. “Sadece oturup beklemek imkânsız geliyor.”

1 Fred Rogers: Çok sevilen ve saygı gören çocuk programı *Mister Rogers' Neighbourhood*'un [Bay Rogers'ın Mahallesi] yapımcısı ve sunucusu. (ç.n.)

Anlıyor gibi görünüyordu ama sonunda, yapabileceği başka bir şey olmadığını söyledi. “Zor olduğunu biliyorum,” dedi. Gülümsedi bana. Üzgün bir gülümsemeydi.

BELİRSİZ BİR NOKTADA

Odamda gizli kameralar olduğunu düşünüyordum. Çalışanların içinde beni izleyen insanlar olduğunu düşünüyordum. Perdeleri kapalı tutuyordum ama yine de aralıklardan görüyorlar diye endişeleniyordum.

Üstümü dolapta değiştirmeye başladım. Beni çıplak görmelerini istemiyordum. Dolap o kadar dardı ki kot pantolonumu giyerken dizimi duvara çarptım.

Bunun tamamen çılgınlık olduğunu fark ettim. İnsanların gizlice beni izlemeleri için iyi bir sebep bulamıyordum. Yine de üstümü dolapta değiştirmeye devam ettim.

Sonra dolapta da gizli kameralar olduğunu düşünmeye başladım. Hiç kıpırdamadan durursam bir kasetin sesini duyabiliyordum. Mutfaktan bir sandalye alıp tüm köşelere baktım ama hiçbir şey göremedim. Kaset sesi devam etti. Benden daha zekiydiler.

VE BANA JEANNE D'ARC DEDİLER

Birkaç defa Tanrı'yı da duydum. En azından Tanrı olduğunu düşünüyordum. Dişiydi sesi, hiçbir zaman çok bir şey demedi. Çoğunlukla seçilmiş olduğumla ilgili şeyler diyordu. Hep şöyle demek istiyordum: *Ne için seçildim?* Ama tartışmalardaki gibi oluyordu, zekice bir cevap bulana kadar iş işten geçiyordu.

Başka bir insan olsam dinlemek için daha fazla uğraşırdım. Fakat Yüce Tanrı, onun için çalıştığınız bir şey olmalıydı. Oturup dua ederek, uzun süre sessiz kalmak için elinizden geleni yaparak bedel ödediğiniz bir şey. Bunları yapmamıştım. Özel olmak istemiyordum, seçilmiş olmak istemiyordum, hiçbir kutsal şeyin yüreğime girmesini istememişim.

Dua etmeye başladım. Mütemadiyen dua ettim. Selame-tin tam tersi için dua ettim. Terk edilmek için dua ettim. Tanrı'ya beni unutması için dua ettim.

Yine de duyuyordum sesini:

Seçilmiş olansın sen.

SÜPERUCUBE

Birkaç haftadır kullanıyordum ilacı, sabahları başım dönüyordu hâlâ ama eskisi kadar gürültü ya da gölge kalmamıştı. Belki de işe yaramaya başlıyordu. Yeterli değildi.

Cumaydı, aralığın başları. Bütün gün boyunca kimseyle konuşmamıştım. Öğle teneffüsünde ne Nicole'ü ne de bir başkasını gördüm çünkü matematikten telafi sınavına girmek zorundaydım. Çalışmamıştım, sorulardan bir anlam çıkaramıyordum, ben de sadece boşlukları doldurmaya başladım. Hepsinin fazlasıyla koyu olmasını sağladım.

Soruları bitirdiğimde dersin bitmesine on dakika vardı. O süreyi okul binasında hızla gezinerek harcadım, olmam gereken önemli bir yer varmış gibi yapıyordum. Park alanına çıktım, iki arabanın arasındaki gölgeli yerde asfalta uzandım. Gökyüzünü izledim. Fazlasıyla maviydi. Bir uğultu vardı kulaklarımda, bütün gün geçmek bilmemişti, etrafım böceklerle sarılıydı sanki.

Birkaç saat geçmişti herhalde ama o kadar uzunmuş gibi hissetmiyordum. İnsanlar park alanına geliyorlardı. Okul paydos etmişti.

Arabaların yanaşıp çocukları aldıkları yere kadar yürüdüm. Okul yılının en başında, havalı ve popüler olacaktım gibi görüldüğü zamanlar yani, Nicole'ün annesi her gün kocaman Mercedes'iyile buraya yanaşırdı, cumaları onlarla beraber eve giderdim. Bir konsere ya da partiye gidilecek kadar geç olana dek Nicole'ün odasında takılırdık. Bana kendi elbiselerini giydirir, makyajımı halleder, saçlarımı yapardı, onun küçük kız kardeşiymişim gibi hissederdim – can sıkıcıydı çünkü ondan hem daha büyük hem de daha akıllıydım

ama hoştu da unk kendimi güvende, benimle ilgileniliyor-
muş gibi hissediyordum.

Artık Nicole en iyi arkadaşım değil, sadece en iyi tanı-
dığımđı. Erkek arkadaşıyla birkaç hafta önce ayrılmıştı, bu
sayede tekrar samimi oluruz sanıyordum ama benim yerime
Ariana diye bir kızı getirdi. Her şeyi fazlasıyla kaygan ve de-
ęiřken yapmıştı bu. Yanlış hareket ettiğim için yerime daha
itaatkr biri getirilmişti.

Arabaların yanaştığı tarafa gittim unk eve tek başı-
ma gidersem kayıp duracağımı biliyordum. Nicole kısa süre
nce saçlarını kestane rengine boyattığı için onu hemen bul-
dum, Ariana'nın yanında duruyor, pastel bir denizde alev
gibi parlıyordu.

"Merhaba," dedim onlara. "Merhaba," dediler onlar da
bana. Ne yaptıklarını sordum. Nicole'e gittiklerini söyledi-
ler. Beni de ağıracaklarını sandım. ağırmadılar. Yine de
orada durdum unk çekip gitmek yanlış olur gibi geldi.
Ellerim fena titriyordu, o gün yemek yemeyi unuttuğum için
mi yoksa başka şey yüzünden mi olduğunu anlayamadım.

"Görüyor musunuz?" diye sordum. Kolumu ne uzattım,
elimi serbest bırakmıştım. Titreşimdeymiş gibi görünüyor-
du. Renkler parlayıp sönüyordu üstünde, mor ve turuncu.

Nicole baktı, hiçbir şey demedi.

"Oha," dedi Ariana. "İyi misin sen?"

Nicole kaldırımđan aşağı indi, benden uzağa. Ariana'ya
baktı.

Ben daha bir şey diyemeden Nicole'un annesi yanaştı
yola. İkiisi de deri koltuklara yerleştiler, klimanın sıcaklı-
ęı öyle yüksekti ki kaldırımđan hissedebiliyordum. "Hoşça
kal," dediler. Glmsediler. Kapıyı kapattılar. ekip gittiler.

Uğultu kendisi dışındaki her şeyi fazlasıyla sessiz yapıyordu. Tuhaf bir gündü. Yağmur yağacaktı galiba. Gökyüzü hızla kararıyordu, mavi çözülüyor, çirkin türde bir sarıya dönüyordu. Kötü bir şeyin işaretçisiydi sanki.

Bonita Valley Yolu'ndan aşağı doğru yürüdüm. İnsanlar büyük SUV arabalar ve pahalı bisikletlerle yanımdan geçtiler. Hava gittikçe soğudu, rüzgâr esmeye başladı. Göğsüme tuhaf bir his çökmüştü, bir yanım ölüyormuş gibi soğuk ve ağırdı. Ben yürürken, kahverengi yapraklar kanalizasyon boşluklarından dışarı süzöldüler. Bakış açımın kenarlarında gölgeler görüyordum. Ellerim titriyordu.

KUŞLARDAN NİYE KORKUYORUM

Kestirmeyi seçip boş araziden geçerdim hep. Yıllardır çivi çakılmamıştı buraya, sıva duvarlı evlere gelmeden önce, tepenin en üstündeki alışveriş merkezinin arkasında boş bir meydan. Bir zamanlar buradaki bitkiler yeşil ve güzeldi, uzun çimenler, çalılıklar ve yabani çiçekler vardı. Artık öyle değildi. Her şey tebeşire, griye dönmüştü. Ölü çimenler, üstüne bastığınızda çıtırdıyordu. Arazinin uzak tarafında bir karga sürüsü duruyordu, düzinelerce siyah nokta, suçiçeği izleri gibi.

Ben yaklaştıkça uçmalarını bekledim ama kıpırdamadılar. Karaydılar, kara, kapkara, pençelerinden gagalarına kadar, boncuk karası gözlerinin beni takip ettiğini görebiliyordum.

Toprağa oturmaya karar verdim, kendimi bir ağaç gibi sağlam ve kayıtsız kılarak gölgelerden kurtulmaya uğraştım. Fakat gölgeler yetiştiler bana, daha fazlaydılar şimdi, şekiller insan parçalarına dönüşüyordu. Sahipsiz uzuvlar, inleyen ağızlar, uzun, çürümüş saçlar. Hayaletler. Benden bir şey istiyorlardı, bir şey yapmamı istiyorlardı, sanki sefaletlerini bozup onları cennete gönderebilecekmişim gibi. Bir şey diyorlardı ama aynı anda konuşuyorlardı ve ne dediklerini çıkaramıyordum. Kargalar hâlâ beni izliyorlardı. Gaklamaya başladı hepsi. Ne yapmam gerektiğini söylemeye çalışıyordu hepsi. Güneş yoğun bulutların arasından parlıyordu, gökyüzünde sarı bir leke.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, uzun bir uğultuya dönüşecek kadar hızlandı. Başımın etrafındaki moleküller vızıldıyordu, kargalar gülüyordu, gölgeler pençelerini geçirmişti üstüme, kara yazgı her şeyin üstünü örtmüştü. İçimde-

ki zehir yayılıyor, damarlarımda safra gibi kaynıyordu, hücreleri parçalıyor ve bulaşıcı bir şeye dönüşüyordu. Aileme geçecekti, Nicole'e. Kötücüllüğü içimden atmanın, hayaleti kovmanın tek yolu onu boğmaktı. Kendimi boğmaktı. Tek yol buydu. Ayağa kalktım ve sağanak yağmur başladı.

Eve geldiğimde sırılsıklamdım. Annemle babam bir akşam yemeğine çıkmak için hazırlardı. Beni gördüklerine şaşırılmış gibiydiler, sırılsıklam olmama şaşırılmışlardı. "Yağdığını bilmiyordum," dedi babam.

Benzin istasyonunun yakınında yeni bir Meksika restoranı açılmıştı. "Sen de gelmek ister misin?" diye sordu annem. Hayır dedim ona. "İyi misin? Hasta görünüyorsun," dedi. İyi olduğumu söyledim. Sadece yorgundum, üşümüş-tüm ve ıslanmıştım. Sıcak bir duş alacağımı söyledim. Gittiler.

Şu Öteki Şey aldı ipleri eline, beni tuvalete ittirdi. İlaçları avucuma alışıma izledim – Tegretol, Wellbutrin. Haplar tezgâhın üstüne düzgün bir yığın halinde döküldüler. Yeterliymiş gibi gelmedi. Mutfaka, annemin vitaminlerle ağrı kesicileri koyduğu küçük dolaba gittim. Costco'dan aldıkları kocaman bir şişe Tylenol vardı. Bir tane de küçük Benadryl şişesi. İkisini de tezgâha koydum. Mutfak sandalyelerinden birini kaptım. Buzdolabının önüne kadar çektim. Yukarıda birkaç şişe içki vardı. Cini kaptım. Aşağı indim, uzun bir bardak aldım. Cini bardağa tepelemesine doldurdum. Şişeyi yerine koymadım. Bardakla ilaç şişelerini alıp tuvalete döndüm. Tylenol ile Benadryl'leri diğer hapların yanına döktüm, şişelerin hepsini çöpe attım. Tatlı görünüyorlardı – diğer hapların parlak pembesi ve kırmızısına karışan Tylenol ile Tegretol'un beyazı. Bir avuç aldım, ağzıma tıkadım,

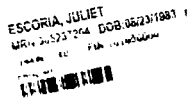
hepsini, geride bir tane bile kalmayana kadar cinle yuttum. Boğazımdan aşağı öyle kolay indiler ki sanki oraya aitlerdi.

Yatak odama gittim. Işıklar kapalı, oda zifiri karanlıktı. Yatağa uzandım. Gözkapaklarım ağırlaşmaya başladı, kapat-tım onları. Her şey boğucu ve aptalca geliyordu. Sanırım uyuyakaldım. Ellerim ve ayaklarımın arkamda bağlandığını gördüm rüyamda. Birisi beni ateşe verdi. Beni yakan alev bembeyaz ve çok sıcaktı ama acıtmıyordu. Alevlerden başka bir şey göremiyordum. Bedenimin nerede başladığını bilmi-yordum. Ateşe dönüştüm.

Derken babam beni sarmaya başladı. Gözlerimi açtım, ateş söndü. Yatakta oturuyordu, üzerime eğilmişti. Ondan üç tane vardı sanki. Annem de onun omuzunun arkasındaydı. Ondan da üç tane vardı. Yüzü parlıyordu, galiba ağlıyor-du ve gözyaşları yıldızlar gibi parıldıyordu.

Kendimi arabada buldum. Annem benimle beraber arka koltuktaydı. Yüzümü pencereye dayamıştım, yanağıma de-ğen cam serindi. Annem adımı söyleyip duruyor, kolumu tutuyordu. Ona cevap vermek çok zordu, ben de bir şey de-medim. Otobandaydık, diğer arabaların ışıkları şeritler ha-linde, belli belirsiz görünüyordlardı, ateşten çizgilerdi sanki.

ACİL SERVİS

Hastane bileziği, Aralık 1998

İntihara teşebbüsten sonra öğrenilecek çok şey var.

Mesela bir tanesi: Başarısız bir teşebbüsten sonra hastanede uyanmaktan daha utanç verici bir şey yok dünyada.

Yakıcı bir aşağılanma hissi. En boktan şeyi bile bok etmiş-
tim.

Sonra canlılık: Bedenimin her noktasına bir şey saplanmıştı sanki. İki kolumda ve ellerimde iğneler ve tüpler, göğsüme, sırtıma ve tek bir parmağıma bağlanan monitörler ve kablolar. Sondam bile vardı.

En şoke edici olan da sondaydı.

Daha az şaşırtıcı olanlar:

Entübe edilmişim

çünkü nefes almayı bırakmışım.

Unutulmayacak bir şey daha: Boğazımda yoğun ve kuvvetli bir acı. Fakat bu söyleyebileceğim bir şey değildi, entübe edildiğim için konuşamıyordum. Uygun bir ceza gibiydi, önemli bir hakkım elimden alınmıştı.

Daha doğrusu ben vazgeçmişim ondan.

Dilsiz kılmışım kendimi.

Utancımın sebepleri barizdi ama bir diğer neden de çıplak görülebileceğim en küçük düşürücü şekildeyken yabancıların bilgim ya da rızam olmadan bana bir şeyler soktuğunu bilmemdi.

Şöyle hissediyordum:

bedensiz ergen memeleri,

bedensiz ergen amı.

Bu açıdan – klasik bir ergendim.

Öyle utanıyordum ki zamanı geri çevirmek, bütün bu rezaleti geri almak ya da daha iyi deneyip hakkını vermek istiyordum.

Komik olansa: Hangisini tercih ettiğimden emin değildim.

Öyle utanıyordum ki uykuya, bir bedenın uzuvları olma haline dönmek istiyordum. İlgiye değil, himayeye ihtiyaç duyan fiziksel bir nesne.

Öyle utanıyordum ki tüm kabloları, tüpleri, iğneleri çıkarmayı, tüm hemşirelerle doktorların suratını tekmelemeyi, kanlarını duvarlarla zemine bulaştırmayı ve mahremiyet namına zavallica bir teşebbüs olarak çevreme astıkları dayanıksız perdeleri yakmayı istiyordum.

Fakat utanç, ailem odaya girdiği anda üzerime çöken suçluluk hissine kıyasla sönük kalıyordu. Onları hiç bu kadar ihtiyar ve yorgun görmemiştim. Gözleri tamamen kan çanağıydı, dudakları incecik ve solgundu. Yüz ifadelerinde öfke ya da bıkkınlık, hatta olur diye tahmin ettiğim endişe bile yoktu. Yüzlerindeki ifade için tek bir şey söylenebilirdi, her şeyi kapsayan değersiz bir hece:

Acı.

Sıradan tuhaflaşıymıştı. Hemşireler serum aracılığıyla bir ilaç nehri veriyorlardı bana. Uyuyor, sonra tekrar uyanıyordum. Zamanı saatlerle değil hastane tepsileriyle anlıyordum, ne kadar zamandır yanımda olduklarını bilmek mümkün değildi çünkü yemek gerçekten yemek değildi. Onun yerine et suyuyla jöle vardı. Çok hastalar ile ölenlere verdikleri yemekler. Son üç gün içinde iki kategoriye de girmiştım.

Bazen Tanrı giriyordu araya ama tahmin ettiğim gibi değildi. Tavana sıçanlar bırakıyordu, gökkuşağı sıçanları, yanardöner ve parlayan sıçanlar, birbirlerinin üstünden geçen sıçanlar, ucu bucağı yokmuş gibi görünen yanardönerli bir gökkuşağı ipiyle döşemelerin içinde mahsur kalıyorlardı. Güzellikleri öyle hayranlık uyandırıcıydı ki saatlerce izleyebilirdim onları. Ama izlemedim çünkü bir kere daha çaresizce uyuşuk, rüyasız bir uykuya düştüm. Uyandığımda Tanrı bana tek bir şeyi hatırlatıyordu:

Seçilmiş olansın sen.

Bazen Öteki Şey giriyordu araya, onun da gelmesini bekle-miyordum. Koridordan sedyeler geçiyordu, acil olduğu belli olan bipler ve birkaç kapı aşağıdan gelen aceleyle yapılan hareketlerin boğuk sesi. Gölgeler içeri süzülüyordu. Nere-deyse komik bir şekilde, “Öteki oda,” demek istiyordum on-lara.

Kendimi tamamen kaybettiğim halimden biraz daha iyi his-sedince nefes alma tüpüyle sondayı çıkardılar. Sondayı çı-karırken canımın yanacağını söylediler ama tüpün sadece “gıdıklayacağını” iddia ettiler. Yalandı bu. Midemden dışarı-ya uzun, iğnelerle ve dikenli tellerle sarılı plastik bir bahçe hortumunu çıkarıyorlarmış gibi hissettim. Zatürre olduğum için böyle hissettiğim ortaya çıktı sonra. Entübe edildikten sonra bazen böyle olabileceğini öğrendim. Bana bu bilgiyi veren hemşire büyük bir dert değilmiş gibi omuzlarını silkti.

Sanırım olanlara bakınca o kadar büyük değildi.

Sonra matematik problemleri geldi.

S. On beş yaşında, 45 kilo bir kız neredeyse 300 hap ve yüzde 40 alkollü, 354 ml cin tüketir. Tıbbi yardım alana kadar 60 dakika geçer. Kız ne kadar süre bilinci kapalı kalır?

C. 3 gün.

S. Benim gibi bir kız, Carmel Heights gibi bir okula gi diyorsa, intihar teşebbüsünden sonra arkadaşlarından kaçını onu ziyaret eder, kart ya da çiçek yollar?

C. Sıfır.

Bazı bilgiler:

S: California Eyaleti, bir kişinin intihar teşebbüsünden sonra zoraki olarak akıl hastanesinde ne kadar süre geçirmesini şart koşar?

C: 3 gün.

S: California Eyaleti'nin bu zoraki ziyaret hali için kullandığı terim nedir?

C: 5150

(Normal hastanede üç gün geçirmiş olmanız fark etmiyor. O günler sayılmıyor. O günleri siz hatırlamıyorsanız California Eyaleti de hatırlamıyor.)

Zatürre sebebiyle hâlâ konuşamıyordum. Akıl hastanesine alınacak kadar iyi olmayı beklerken bir deftere ailem için şunu yazdım:

Ulm
sorry

Özür dilerim.

Markette bir yabancıya kazara çarptığınızda söylenecek türde bir şey.

Sizi arayan birini tekrar aramayı unuttuğunuzda söylenecek türde bir şey.

Sizi dünyadaki her şeyden daha fazla seven iki insana hayal bile edilemeyecek kadar acı çektirdiğinizde, kızlarını bir canavara dönüştürdüğünüzde söyleyince tamamen ve kesinlikle yetersiz kalacak türden bir şey.

GELECEKTEN BİR MEKTUP #1

Yıllar sonra beynimin mantıklı tarafı bunun benim hatam olmayabileceğini hatırlatıyor. Hastaydım. Acı çekiyordum. Zavallı kız. Kendi beyninin kurbanı.

Ama şöyle bir şey de var. Artık otuz iki yaşımdayım. İn-tihar teşebbüsünün üstünden hayatımın yarısı kadar daha zaman geçti. Bunun için, ondan önce ve sonra gelen her şey için, düzinelerce defa, hem açıkça hem de üstü kapalı şekilde özür diledim. Affedilmem gerekli değildi, annemle babam için özre ihtiyaç duydukları bir şey bile değildi. Fakat suç-luluk hissi bitmeyecekmiş gibi, amansız görünüyordu. Her türden terapiye katıldım, on iki adımı, “bir katarsis biçimi olarak yazmayı” yaptım – bu tarz bir çalışma birçok şeye şifa olabilir, oldu da, ama bu spesifik acının hiçbir zaman tamamen geçeceğini hatta sönükleşeceğini sanmıyorum. Belki bunu yazarsam geçer. Birisi bunu okursa.

Her zamanki yöntemler çalışmıyorsa, bir yabancıнын edilgen bir hareketi sayesinde affedilebilir miyim acaba?

Oluyor mu böyle? Olmuyorsa neyin işe yaradığını biliyor musunuz?

Hayatımın yarısı boyunca bu soruya cevap bulmaya çalıştım sadece.

Yalancı mısınız? Bir yalanı gerçekmiş gibi gelene kadar çok defa söylediniz mi hiç? Onun tam zıttı bu işte. Yalanmış gibi gelene kadar kendime söylediğim hakikatler bunlar. Hafızam anımsanan şeyler değil. Bir film, sahnelerin sırası karışmış, bana değil, rastgele bir kıza, bir yabancıya ait. Bu hikâyedeki kız kim? O başka bir kız. Bana ait değil, onu tanımıyorum ama o bana sahip ve beni tanıyor.

ALTURA AKIL HASTANESİ'NDEN NOTLAR: DOKTOR

MENTAL STATUS ON ADMISSION:

The patient was presented as a petite, attractive young woman looking her stated age. She was wearing a blouse and jeans with dress sandals and polish on her fingernails and toenails. She readily admitted to still feeling depressed, but vehemently denied any suicidal ideation. She also gave a history of racing thoughts and mood swings, but at the moment was fairly calm. She gave a history of past hallucinations, but denied any of these were occurring at the present. Intellect seemed good. Judgment was poor.

LABORATORY INFORMATION:

Laboratory evaluation was essentially within normal limits with the exception of slightly elevated ALT. Tegretol level was 6. The remainder of labs were normal.

Hasta Değerlendirmesi, Aralık 1998

KABUL SIRASINDA AKLİ DURUM

Hasta belirtilen yaşını gösteren, minik, çekici bir genç kadındı. Üstünde bluz ve kot pantolon vardı, sandalet giymişti, el ve ayak tırnaklarına oje sürülmüştü. İlk baştan bunalımlı olduğunu itiraf etti ama intihar düşüncesini reddetti. Geçmişte, aklındaki düşüncelerin ardı arkasının kesilmediğini, ruh halinde değişimler olduğunu söyledi ama o sırada fazlasıyla sakindi. Geçmişte halüsinasyonlar gördüğünü söyledi ama bunları şu an yaşamadığını belirtti.

LABORATUVAR BİLGİLERİ:

Laboratuvar tetkikleri ilk aşamada hafif yüksek ALT haricinde normal sınırlar dâhilindeydi. Tegretol düzeyi 6'ydı. Kalan değerler normaldi.

Bana tahsis edilen psikiyatrist onunla tanıştığım da ucu-
benin teki gibi görünüyordu. Masası pislik içindeydi, dos-
yalar, kâğıtlar, üstü ilaç şirketlerinden gelen kalemler ve beş
tane boş kahve bardağıyla kaplıydı. Oturduğum da arkasına
yaslanıp ayaklarını masasına koydu, kollarını başının arka-
sında birleştirdi. Boş, karton kahve bardaklarına çarptı ayağı
ama farkında değ ilmiş gibiydi. Sonra bana nasıl “gidiyor”
diye sordu. Sanırım bana “kankalık” yapmaya çalışıyordu.
İşe yaramadı. Aptalın teki gibi görünüyordu, gitar resimli
sikik bir kravat takan, yaş lı, şişko bir adam.

Sorularını kabalık etmeden ama elimden geldiğince de
kısa tutarak cevapladım. Sorular delice geliyordu. Bu testi
geçememek delice olurdu. “İntiharını düşünüyör musunuz?”
sorusuna evet diye cevap vermek delice geliyordu. “Halü-
sinasyon görüyor musunuz?” diye sorulması delice geliyor-
du. Halüsinasyon görüyor olsam, halüsinasyon gördüğümün
farkında olmazdım herhalde, değ il mi?

O sandalyede otururken intiharını düşünmüyordum ama
tamamen düşünmüyor da değildim. Aslına bakarsanız hâlâ
ölmüş olmayı istiyordum ama bununla ilgili bir şey yapama-
yacak kadar tembeldim artık. İnsanın kendini öldürmesi zor
işmiş meğ erse.

Sanırım teknik olarak halüsinasyon da görmüyordum
çünkü kurukafalarla karşılaşmıyor, çalan telefonlar duymu-
yordum. Yine de o hastanedeki koridorlar korkunçtu, yo-
ğun, gri örümcek ağ larıyla kaplıydılar. Bu konuda çenemi
kapalı tuttum.

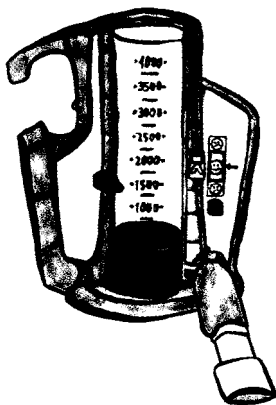
ALTURA AKIL HASTANESİ'NDEN NOTLAR: GİYSİLER

Giyisilerimin hepsi yanlıştı. Sandaletlerimi almışlardı çünkü ön tarafı kapalı ayakkabılar giymemiz gerektiğini söylemişlerdi. Annem valizime benim için bot yerleştirmişti ama onları da topukları yüzünden giymeme izin vermediler. Annem Converse'lerimi de getirmişti ama bağcıklara izin verilmiyordu çünkü onlarla kendinizi asabilirdiniz. Ayakkabılar bağcık olmadan ayağımdan kayıp çıkıyorlardı, bunun tehlikeli olduğunu söylediler. Ertesi gün, ziyaret saatinde annem marketten aldığı ucuz, bağciksız spor ayakkabılar getirene kadar şu ucube hastane çoraplarını giymek zorunda kaldım. Çorapların sandaletlerden nasıl daha koruyucu olduklarını anlamıyordum ama bunu belirttiğimde kadın sadece gözlerini devirdi.

Pantolonum da kötüydü – kemer yokken bol geliyordu çünkü hastanede kilo vermiştim ve kemerlere de izin vermiyorlardı, ben de sürekli pantolonu çekiştirip durmak zorunda kaldım. Sweatshirtümün kapüşonunda ip vardı, onu da kestirdiler. Kitaplarımla günlüğümü herhangi bir neden bile sunmadan aldılar.

Kemeri anlamıştım ama bağcıklarla kapüşonun ipi absürt geliyordu. Asılacak kadar uzun değillerdi ve ölü bir bedeni taşıyamazlardı herhalde. Daha iyi ilmik olacak şeyler vardı dört bir yanımda. Perdeler, çarşaf lar, havlular.

ALTURA AKIL HASTANESİ'NDEN NOTLAR: ZATÜRRE CİHAZI

Spirometre.

Hastanede bir ay boyunca günde iki kere ciğerlerimin gücünü artırmak için kullanmam gereken plastik bir alet verdiler. Makinenin bir tüpü vardı, onu ağzıma sokmalı ve sarı top gülümseyen surata çıkana kadar üflemeliydim. Yani siki ağzıma almaktan farksızdı.

ALTURA AKIL HASTANESİNDEN NOTLAR: HORMONLAR

“Buradaki herkes sadece sikişmek istiyor.”

Başka bir hastanın bana söylediği ilk şey buydu. Beni nereye koyacaklarına karar verdikleri sırada, oyun odasında bir masada oturuyordum. Adamın niye burada olduğunu bilmiyordum. Diğer herkes gruptaydı.

Onun gibi hasta olmamı istiyordu. Sadece iyileşmekten vazgeçtiysen, delice davrandığın için ne kadar gün eklerlerse eklesinler umurunda değilse, dışarıdaki hayatın aynısını burada da canlandırmaya çalışıyorsan yapılacak bir şey gibiydi sikişmek. Çirkin de sayılmazdı adam. Gözleri parlak maviydi, dişleri çarpıktı ama tatlı görünüyordu. Niye burada olduğunu bilmiyordum, intihara teşebbüs etmemişti, yani büyük ihtimalle daha beter bir şey yüzünden buradaydı. Hiçbir delinin sikini içimde istemiyordum.

O akşam, serbest bırakıldığımız sırada vazgeçti. Koltukta, tel tel saçlı, çökük yanaklı bir kızın yanında oturuyordu. Elini kızın gömleğinin içine soktuğunu gördüm. Kız öylece duruyordu, hiçbir duygudan iz yoktu yüzünde, reddettiğine ya da kabul ettiğine dair hiçbir hareket yapmadı, sanki hiçbir şey olmuyordu ona.

ALTURA AKIL HASTANESİ'NDEN NOTLAR: İLAÇ HİZMETLERİ

İlaçlar tepsi üstündeki küçük karton bardaklarda, uyku saatinden hemen önce geliyordu. Hapları yutmamız için içi suyla dolu başka karton bardaklar da vardı. Benim bardağımda normalden daha fazla hap vardı. Sorduğumda hemşirenin umurunda değilmiş gibiydi. Elindeki not panosunda ismimi kontrol etti ve küçük bardağı bana doğru uzattı. “Doktorun emirleri,” dedi, robot gibiydi, sanki bu cümleyi daha önce binlerce defa söylemişti. Büyük ihtimalle söylemişti de.

Her şeyi yuttuğumdan emin olmak için ağzımı kontrol etti ama sadece ağzımı açtırdı ve üstünkörü baktı. Hapları dilimin altına ya da dişimin kenarına saklayabilirdim. Düşününce bir hapi saklayabileceğiniz o kadar çok yer var ki.

ALTURA AKIL HASTANESİ'NDEN NOTLAR: ODA ARKADAŞLARI

Oda arkadaşımın adı Sam'di. Buraya daha önce üç defa geldiğini söyledi, son seferinde bir ay kalmıştı, bir sorum varsa ona sorabilirdim. Burada bir ay boyunca tıklı kalılabileceğini bilmiyordum. O kadar uzun süre hapsolmak için ne yapman gerektiğini merak ettim. Bu sefer ne kadar kalacağını sordum ona, bilmediğini söyledi. Belki bir hafta. Yeni bir sigorta yaptırdığını söyledi, bir haftayı karşılıyor-muş sadece.

Güzeldi yüzü, kocaman, kahverengi, öküz gözleri vardı ama güzel bir öküzdü, yumuşak ve üzgün. Bacaklarıysa bir talihsizlikti – selülitte dolu ağaç gövdesi gibi kalçalar. Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz birinin önünde neredeyse çıplak kalmak tuhaftı. Kollarında kocaman bandajlar vardı, daha önce bunları görmemiştim çünkü süveter giyiyordu. Şimdiyse üstünde bir spor sutyeni ile beyaz Hanes marka iç çamaşırı vardı.

“Aa,” dedim, “sen de mi kendini öldürmeye çalıştın?” Bunu sormanın uygun olup olmadığından emin değilim. Bir akıl hastanesinde, iç çamaşırları içinde dikilirken neredeyse hiç tanımadığınız biriyle nasıl konuşulur bilmiyordum.

“Hayır,” dedi, normal bir soruymuş gibi. Bandajlara baktı, sanki onun bir parçası değillerdi. “Ama kimse bana inanmıyor. O kadar derin kesmişim ki neredeyse kan kaybından gidiyordum. Kazaydı. Kendimi öldürmeye çalışsam aşağıdan keserdim, üstten değil. Aptal değilim ben.”

Bakmak için yaklaştım ama kolunu tamamen saran bandajlar yüzünden görülebilecek bir şey yoktu. Kalçalarındaki

yara izlerini görebiliyordum, beyaz, kabuk bağlamış, halat kadar sert. Onun yara izlerinin yanında, benim bacağımdakiler çok küçük ve normal görünüyordu.

“Neyle yaptın bunu?” diye sordum ona.

“Bıçakla,” dedi.

“Nasıl bir bıçakla? Çakıyla falan mı? Ben de bir defa yapmıştım öyle.”

“Yok, mutfak bıçağıyla. Şu büyük olanlardan.” Övünüyormuş gibi söylememişti. Öyle olduğu için söylüyordu.

Yatağa girdiğimde –ki yataktan çok karyola gibiydi– kızın yara izlerinden başka bir şey düşünemedim. Büyük mutfak bıçağını alıp bir yemekmiş gibi kendini kesişini düşünmeden edemiyordum. Aynısını ben de yapmayı düşündüm ama yapamadım. Kendimi bir yemeğe dönüştüremedim. Bir beden olmayı bırakamadım.

ALTURA AKIL HASTANESİ'NDEN NOTLAR: UYANMA SAATİ

Sabah, birisi üstteki ışıkları açtı. Sam homurdandı, ben kıpırdamadım, uyuduğumu sanırlarsa gideceklerini düşünüyordum. Fakat her kimse beni sarsmaya başladı. Baktım, hastane önlüğü içinde bir adamdı ve bu kafa karıştırıcıydı çünkü şimdiye kadar gördüğüm herkes normal kıyafetler giyiyordu, ilaçları veren hemşire bile. Adam onu takip etmemi söyledi, ben de ayağa kalktım.

Önceki gece verdikleri şey her neyse başımı öyle döndürüyordu ki yürümekte zorlanıyordum. Adam beni koridorun sonuna kadar götürdü, burada çirkin görünümlü bir sandalye vardı. Koluma bir iğneyi sapladı. İğne normal hastanedekilerden daha kalın görünüyordu. Dört tüp kan aldı, yeni bir tüp taktığı her seferinde iğneyi titretti. Sonra yaranın üstüne bir yara bandı yapıştırdı, beş dakika boyunca baskı uygulamamı söyledi. Kan hemen yara bandından sızdı.

Herkes uyanmıştı. Sam ilk üç gün boyunca bunu herkese yaptıklarını söyledi – kan alıyorlardı. Sebebini ne o ne de bir başkası biliyordu. Damarlarım hastaneden dolayı zaten ağrıyordu, üç gün geçene kadar kollarım kalın kabuklar, morluklar, hastanedeki serumlardan kalan sarılar ile sabah kan testlerinden kalan taze maviler ve morlarla kaplanmıştı.

ALTURA AKIL HASTANESİ'NDEN NOTLAR: BESLENME

Yemekler iğrençti. Her şeye nişasta ya da yağ veya her ikisini birden basmışlardı – kırılmış yumurtaya benzeyen bulamaçlar, bisküvi ve gravy, cıvık sosta tanınmayacak haldeki et parçalarıyla spagetti. Sütler kutularda geliyordu, kimyasal ve tutkal tadındaydı. Meyve suyu bütün gün masada bekleyen sürahilerde sıcak servis ediliyordu. Soda ya da kahve yoktu.

Her şey markasızdı – ketçaplar yanında KETÇAP yazan paketlerdeydi, gevrekler MISIR GEVREĞİ etiketli kocaman, sanayi tipi kutulardandı. Bıçak kullanmamıza izin yoktu, bu da epey mantıksızdı çünkü tüm yemek gereçleri plastikti zaten. Plastik bıçakla kendinize ne kadar zarar verebilirdiniz ki?

ALTURA AKIL HASTANESİ'NDEN NOTLAR: İYİLEŞME TEKNİKLERİ

Günler farklı tipte terapilere ayrılmıştı. BDT¹ düşünme ve davranma biçimlerimizin nasıl yanlış olduğunu açıklayan çalışma kâğıtları ve diyagramlar içeriyordu. Grup terapisinde bir danışman bizi ağlatmak üzere tasarlanmış, anneler, babalar ve istismar gibi konularda aynı soruyu hepimize soruyordu. Bazen, başkalarının üzerinde işe yarıyordu bu. Odanın birçok yerinde sanayi boyu (YÜZ MENDİLİ diye etiketlenmiş) peçeteler vardı, sığdırabildikleri her yere koymuşlardı.

En çok sanat terapisini seviyordum. Sanat terapisti gençti, yirmili yaşlarındaydı ve diğer herkesin aksine işinden hoşlanıyor gibiydi. Bir şey çizemiyordum çünkü yeni ilaç yüzünden ellerim titriyordu, o da bana pastel boya getirdi. Titremenin fark etmeyeceği bir şekilde çizmenin yolunu buldum. Sadece kalın çizgiler çekmekle sınırlandırmam lazımdı kendimi.

Sanat terapistiyle arkadaş olmaya çalıştım. Diğer herkesten daha fazla benziyordu bana, saçı düz, dağınık ve sarıydı, güzel gözleri, iyi bir kemik yapısı vardı. Kıyafetleri de benimkiler gibiydi. Onunla konuşmaya çalıştım, işi hakkında, hangi bölümden mezun olduğuyla ilgili sorular sordum. Parmağında bir nişan yüzüğü vardı, nişanlısını sordum ben de. Beraber tırmanmaya gitmekten hoşlandıklarını söyledi. Çıktığımda benim de böyle bir şey yapmayı planladığımı anlattım ona, kanyonun derinlerine gidip tek başıma kamp yapacak, hiçbir şey yemeyecektim. Fikrimi ilginç bulacağını

1 Bilişsel Davranışçı Terapi. (ç.n.)

sanıyordum ama beni değerdendiriyormuş gibi gözlerle baktı. Gözbebeklerim haftalardır büyüktü o sıralar. İlaçlardan mı yoksa maniden mi bilmiyordum ama her hâlükârda kafam güzelmiş gibi görünüyordum, öyle olmadığım zamanlarda bile.

“Bence bu iyi bir fikir değil,” dedi. Üzüldüğümü anlamış olmalı çünkü şöyle devam etti: “En azından bir süreliğine yapmamalısın.”

Çok aptaldım. Arkadaşım olması mümkün değildi. Ortak hiçbir noktamız yoktu.

ALTURA AKIL HASTANESİ'NDEN NOTLAR: STEREOTİPLER

İlk tam günümün akşamında, öldürölüyormuş gibi çığlık attı birisi. Sam tekli hücredekinin bağırdığını söyledi. Tekli hücrenin ne olduğunu sordum, koridorun sonundaki yumuşak duvarlı oda olduğunu söyledi. Şaka yapıyor sandım ama daha sonra oraya bir hemşirenin iğneyle girdiğini gördüm, kapı açıldığında her yer beyaz minderle kaplıydı, duvarlarına spor matları yapıştırılmıştı sanki.

Daha sonra yakından geçtim ve pencereden içeri hızla göz attım. Çığlık atan kişi artık uyuyordu. Erkek mi kız mı anlayamadım. Saçı fazla kısaydı, vücudu fazla şişman.

Ertesi gün grupta ortaya çıktı. Kızdı. Boynuna bir kalem saplayarak öldürmeye çalışmıştı kendini. Deliğin üstü sadece bir yara bandıyla kapatıldığına göre herhalde fazla derine inmemişti.

ALTURA AKIL HASTANESİ'NDEN NOTLAR: DIŞ DÜNYA

Her gün, yemekten sonra oyun odasında ziyaret saatiydi, burası koltuklar, televizyon, eski kutu oyunlar, berbat kitaplar ve sadece ziyaret için tasarlanmış birkaç küçük masadan ibaretti. Annemle babam bir kere bile kaçırmadılar. Kendimi suçlu hissediyordum çünkü bazılarının hiç ziyaretçisi yoktu. Anne babası olmadığı için onu büyüten Sam'in dedesi sadece bir defa geldi. Sam adamın ona kızdığını çünkü din-dar olduğunu söyledi. Ölmeye çalışmadığını açıkladı ama bu adamı daha da öfkelendirdi. Mükemmel derecede sağlıklı bir bedene böyle davranmak günahı.

Annemle babam hâlâ üzgün ve yorgun görünüyordular. Buraya gelmenin onlar için zor olduğunu, beni neşelendirmek için kendilerini sorumlu hissettiklerini anlayabiliyordunuz. Hep bana bir şeyi saklamış gibiydiler, bütün günü bana bir şeyler anlatmak için yaşamışlardı sanki. Bana yaşamak için sebep verecek bir şeyler. Babam o sabah sörf yaparken gördüğü oyun oynayan yunusları anlattı, onlar da sörf yapmak için dalgalara giriyorlardı. Annem de ders sırasında "Hay aksi!" demeye başlayan altı yaşındaki öğrencisinden bahsetti. Günbatımlarını anlattılar, Venüs'ün parıltısını ve işte o zaman dışarıya çıkmak istedim. Burada dar, kırılmaz camlardan görebiliyorduk gökyüzünü sadece, camlar da öyle pisti ki dışarıdaki her şey bir lekeden ibaretti.

İlk üç gün güzeldi. Vicdan azabı duyacak kadar suçluluk hissi vardı içimde hâlâ. Yine de dördüncü gün, zorunlu süre bittikten sonra çıkacağımı varsaymışım. Yanılıyordum. O sabah, bir hemşire, "Seni biraz daha tutmanın daha iyi olacağına karar verildi," dedi.

Annemle babama kızılıyordum. İlk üç gün benim suçumdu ama o gün ve sonrakiler onların suçuydu. Onlarla normal bir şekilde oturdum, özür falan dilemediler, ben de gitmek için kızgınlıkla öyle hızlı kalktım ki sandalye geriye savruldu ve masaya çarptı. Odama gidip ağladım. Annemle babama ne olduğunu bilmiyorum.

Beşinci gün Nicole'ü getirdiler. İstemedikleri belliydi, bir şekilde onu suçladıkları ortadaydı. İki gün önce, yeni arkadaşlar edinmem gerektiğini söylemişlerdi. Onu bir barış hediyesi olarak getirmişlerdi herhalde.

Söyleyecek pek bir şeyi yoktu, izlediği aptal bir dizide olanları anlattı. Diyetini anlattı. Aralarda epey bir sessizlik oluyordu. Şimdiden üç kilo vermişti. Bir kere bile gözlerimin içine bakmadı.

Onun yerine başka insanlara baktı. Onları, Nicole'ün gözlerinden görmeye çalıştım: solgun deri, şişkin suratlar, kirli saçlar. Kimse kemer ya da ayakkabı bağcığı kullanmıyordu. Bol pantolonlarımı yukarı çektim. Kirli saçımın uçlarına dokundum. Gittikçe ona daha az, diğerlerineyse daha çok benziyordum. Bir uçurum.

ALTURA AKIL HASTANESİ'NDEN NOTLAR: RÜYALAR

Yeni hap Zyprexa'ydı. Antipsikotikti, iyileşene kadar geçici olarak kullanacaktım. "Ayaklarını hafifçe frene bastırmak gibi," dedi psikiyatrist. Uzun süre kullanırsam şişmanlayacağımı söyledi.

İçince sadece uyumak istedim. Kahvaltıdan sonra giyinip duşa girmemiz lazımdı ama gözkapaklarım ve ayaklarım öyle ağırlaşıyordu ki tekrar uyumaya başlıyordum. Her terapiden sonra on dakika serbest kalıyorduk, öğle yemeğinde de otuz dakika, tüm bu süreler boyunca yatağa dönüyordum. Başımı yastığa koyduğum gibi uyuyor, boktan şilteye gömülüyordum. Uyku, sadece uyku değildi, muazzam bir kuvvetti.

Kestirmelerim sırasında gerçekçi rüyalar görüyordum. Mesela okula gidip insanlarla konuşmaktan kaçınıyor ya da alarmı kurmayı unuttuğum için geç kalıyordum. Annem bana kızıyordu – kapıyı niye sert çarpmıştım öyle, niye lavaboda saç bırakmıştım, niye telefonu açmamıştım. Her uyanıldığımda kendimi, lekeli pencereli, ağır kapılı çirkin odadaki ince şiltenin üstünde bulmak öyle kafa karıştırıcıydı ki. Dünyanın dışında. Dünyanın içinde. Koparılıp çıkarılmış.

GELECEKTEN BİR BİLGİ METNİ

1990 yılında, Prozac üstünde çalışmalar yapan bir grup araştırmacı, deneklerinden altısının ilacı kullanmaya başladıktan sonra intihar düşüncesine kapıldığını keşfetti. Hastaların geçmişlerinde intihara meyilli olduklarına dair neredeyse hiç kanıt yoktu.¹

Prozac Amerika Birleşik Devletleri'nde, 1978'de hastaların kullanımına sunuldu, SSRI (Seçici Serotonin Geri-alım İnhibitörü) denilen yeni tür antidepresanların ilkiydi. Bu kategorideki diğer ilaçlar Paxil, Celexa ve Zoloft'tu. Bu ilaçlar, ismin de belirttiği üzere, beyindeki serotoninin geri emilimini sınırlandırarak çalışırlar.²

Öte yandan Wellbutrin dopaminin geri emilimini sınırlandırarak çalışan atipik bir antidepresandır. Aynı zamanda ek norepinefrin ile dopamin sargılar.³

Bana 1998'de teşhis konulduğu sırada Wellbutrin, bipolar teşhis edilmiş birisi için en iyi ve en güvenli seçenek olarak görülüyordu.^{4,5}

- 1 Teicher, Martin H., Carol Glod ile Jonathan O. Cole. "Emergence of Intense Suicidal Preoccupation During Fluoxetine Treatment" [Fluoxetine Tedavisi Sırasında Yoğun İntihar Düşüncelerinin Ortaya Çıkışı] *American Journal of Psychiatry* [Amerikan Psikiyatri Güncesi] 147:2 (1990), 207-210. PDF.
- 2 "Selective Serotonin Reuptake Inhibitor." [Seçici Serotonin Geri-alım İnhibitörü] Wikipedia, 24 Nisan 2016.
- 3 "Bupropion." Wikipedia, April 19, 2016.
- 4 Fogelson, D. L., A. Bystritsky ile R. Pasnau. "Bupropion in the Treatment of Bipolar Disorders." [Bipolar Bozuklukların Tedavisinde Bupropion] *Journal of Clinical Psychiatry* [Klinik Psikiyatri Güncesi] 53:12 (Dec. 1992), 443-446. NCBI.
- 5 Hartmann, P. M. "Strategies for Managing Depression Complicated by Bipolar Disorder." [Bipolar Bozuklukla Zorlaşan Depresyonla Başa Çıkma Stratejileri] *Journal of American Board of Family Medicine* [Amerikan Aile Tıbbı Kurulu Güncesi] 9:4 (July-Aug. 1996), 261-269. NCBI.

2003'te Prozac buluğ çağındakiler ve çocuklardaki depresyon tedavisinde kullanılacak tek antidepresan olarak FDA (Gıda ve İlaç Dairesi) tarafından onaylandı. Önceden, bir antidepresanın herhangi bir reçetesi "endikasyon dışı" olarak veriliyordu. 2013'ten itibaren Lexapro, Effexor ile Wellbutrin buluğ çağındakilerin endikasyon dışı kullanımı için "göz önüne alınabiliyor."¹

2012'de yapılan bir çalışmaya göre ergenlere verilen antidepresan reçetelerinin sadece %9.2'si FDA onaylı endikasyonlarla ilintiliydi.²

Bu yazının kaleme alındığı sırada hiçbir yaş grubunun bipolar depresyonu tedavisi için FDA onaylı bir antidepresan bulunmamaktadır. Dahası, çalışmalara göre bipolar bozuklukta antidepresanların etkili olduğunu destekleyecek bir çalışma yoktur.³

Araştırmalar antidepresanlarla intihara meylin artışı arasında (özellikle de çocuklar ve buluğ çağındakiler için) bir bağ olduğunu 1990'dan beri gösterse de bu kanıt FDA tarafından "istisnai" bulunarak reddedildi.⁴

- 1 Rappaport, Nancy, Deborah Kulick ile LeAdelle Phelps. "Psychotropic Medications: An Update for School Psychologists." [Psikotropik İlaçlar: Okul Psikologları için Bir Güncelleme] *Psychology in the Schools* [Okullarda Psikoloji] 50:6 (2013), 589-600. PDF.
- 2 Lee, E. et al. "Off-Label Prescribing Patterns of Antidepressants in Children and Adolescents." [Çocuklar ve Ergenlerde Endikasyon Dışı Antidepresan Reçetesi Yazılmasındaki Biçimler] *Pharmacoepidemiology and Drug Safety* [Farmakoepidemioloji ve İlaç Güvenliği] 21:2 (Şubat 2012), 137-144. NCBI.
- 3 Goldberg, Joseph. "Antidepressants for Bipolar Disorder." [Bipolar Bozukluk İçin Antidepresanlar] WebMD. WebMD, 31 Temmuz, 2014.
- 4 Harris, Gardiner. "F.D.A. Links Drugs to Being Suicidal." [F.D.A İlaçlarla İntihara Meyil Arasında Bağ Kurdu] *New York Times*, 14 Eylül 2014.

Ne var ki Eylül 2004'te "bir üstün yetenekli bilimsel danışma panelinde" FDA antidepresanlar üzerine bir siyah kutu uyarısı yerleştirdi, sebebi şuydu: "Pediatrik kullanıcılar arasında intihara meyilli davranış riskinin artışı. Siyah kutu uyarıları çoğunlukla ölümcül ilaçlar için kullanılır." Plaseboya kıyasla antidepresan kullanan pediatrik kullanıcıların neredeyse iki kat daha fazla intihara meyilli olduğu sonucuna varmışlardı. ¹

Siyah kutu uyarısı "başlangıç tedavisi (genellikle ilk bir iki ay)" boyunca hastanın intihara meylini kontrol altında tutmanın özellikle önemli olduğunu belirtiyor.²

Bu intihar teşebbüsü, ben Wellbutrin kullanmaya başladıktan neredeyse üç hafta sonra gerçekleşti.

- 1 Kondro, Wayne. "FDA Urges 'Black Box' Warning on Pediatric Antidepressants." [FDA Pediatrik Antidepresanlar Üzerinde 'Siyah Kutu' Uyarıları Olmasında Israrı] *CMAJ: Canadian Medical Association Journal* [Kanada Tıp Birliği Güncesi] (Oct. 12, 2004), 837+. Academic OneFile.
- 2 Amerika Birleşik Devletleri Sağlık ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı "Antidepressant Use in Children, Adolescents, and Adults."8 [Çocuklar, Ergenler ve Yetişkinlerde Antidepresan Kullanımı] Gıda ve İlaç Dairesi 13 Nisan 2016.

İKİNCİ KİTAP

NİYE OKULA GİTMİYİ BIRAKTIM

Geri döndüğüm ilk gün Nicole beni dışarıda bekliyordu. Araba yolculuğu boyunca o kapıların içinden yalnız başıma geçtiğimi hayal etmiştim. Yapabileceğimden emin değildim. Yanımda durdu, sınıfa kadar götürdü beni, suratında hem narin hem de samimi görünen bir gülümseme vardı. Nicole kendini suçlu hissediyor gibiydi, ortalıkta görünmeyen Ariana'nın yerine geçici olarak geçmeme izin vermişti. Onun bu bariz acıması karşısında utanıp çekinebilirdim ama ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki umursamadım. Teneffüste yanıma geldi, öğle yemeğinde de bizden bir sınıf üstte olan, sürücü ehliyetini almış arkadaşlarından biriyle okul dışında gezinmemizi sağladı. İyi olup olmadığını sorup duruyordu. Yine de hoştu. Hoş davranıyordu.

Onun dışında günün kalanı tamamen bok gibiydi.

Birisi herkese niye okula gelmediğimi söylemişti anlaşılan. Dersten sonra tüm öğretmenler benimle konuşmak istedi. Bayan Novak, diğer öğrenciler dışarı çıkarken notları yazdığı defteri eline alıp beni yanına çağırdı. “Şöyle yapalım,” dedi bana, *Odyseia* üzerine yazacağım makaleyi vermediğim için aldığım F notunu sildi. Silgi tozunu üfledikten sonra yerine kalın bir C yazdı.

C rahatlatıcıydı ama aynı zamanda bir yalandı, bana üzüldüğü için sahte bir şekilde notun üstünü kapatmıştı

Bayan Novak, olmadığım sırada diğerleri tarafından verilen *Macbeth* makalesini teslim etmem için tatile kadar vaktim olduğunu söyledi. Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu, sıkı, bir şeye, konuşacak birine ihtiyaç duyarsam yanımda olduğunu söyledi. Gözleri yaşlıydı, bir an için ağla-

yacağını ya da ağlayacağımı düşündüm ama ikisinden biri olursa kendimi durduramayacakmışım gibi hissediyordum, o yüzden teşekkürler diye mırıldandım, elimi çektim ve sınıftan dışarıya çıktım, öğle yemeğiydi, Nicole beni alıp götürmek için bekliyordu.

AMA EN KÖTÜ TARAFI BU DEĞİLDİ BİLE

Beden eğitimi dersinde, hocaya beşinci teneffüste beni serbest bırakmasını söyleyen bir not geldi. Önceden başımın belada olduğunu sandım, belki de hastanedeysen kaybettığım zaman okuldan atılmam anlamına geliyordu. Ama sekreterle konuşunca, bana bir koltuğa oturmamı söyledi, sonra da rehberlik öğretmeni geldi ve ofisine götürdü beni.

İçeride bir kız oturuyordu zaten. Pembe, polo bir gömlek giymişti, gözlüklüydü. Parlak, siyah saçları vardı, bana gülümsediğinde düzgün, beyaz dişlerini gördüm. Her sabah duş alacak, saçlarını kurutacak ve oturup kahvaltısını yapacak şekilde uyandığını bir bakışta anladım. Akıl hastanesinde zorladıklarından beri duşa girmemiştım, kıyafetlerim buruşuk ve lekeliydi.

Rehberlik öğretmeni, kızın Yardımcı Arkadaş Refakatçim yani YAR'im, yeni arkadaşım olduğunu söyledi – yani ödevlerime, kaçırdığım şeylere yetismeme yardımcı olacak biri. YAR'im arkadaş canlısı görünüyordu, yardım etmek istiyor gibiydi.

Tepeyi beraber aştık, öğle saatinde bir grup sörfçünün takıldığı, avluda ağaç altındaki bir banka doğru ilerledik, sörfçülerin parası bizden fazla, notları da daha iyiydi. Yürürken Noel tatili ve Noel ağaçlarıyla ilgili boş boş konuştu, ben de neden bahsettiğini biliyormuşum gibi gülümseyip başımı yukarı aşağı salladım.

Oturunca yaşadığım sıkıntıları sordu. Epey hasta olduğumu söylemeliyim diye düşündüm ama sonra bana hastanede söylediklerini hatırladım, dürüst olmalıydım, tamamen ve kesinlikle dürüst olmazsak kimse bize yardım edemezdi.

Bir şeylerin değişmesini istiyordum, gerçekten – bu yüzden her şeyi anlattım.

Güneşe dönüktü yüzü, ışık gözlüklerinden öyle yansıyor-
du ki altından uzaylı bir canlıya benzetiyordu onu. Boşluk
sayesinde konuştuğça konuştum. Bitirdiğimde ne yapılacağı-
nı bileceğini, en azından bir şeyler söyleyeceğini düşündüm.

Ama bana söyleyecek bir şeyi olmadığı belliydi. Öne-
recek bir şeyi yoktu. Baktı, iğrenerek başını uzağa çevirdi.
Boynundan aşağı sallanan gümüş haça dokundu parmağıyla,
ben bir vampirdim, uzaklaştırılması gereken bir şey. Ağzı
açıldı ama hiçbir şey demedi, beyaz dişleri artık güzel değil
böceğimsiydi. Yüzüm utançla kızardı. Ne kadar aptaldım.

Ne yapacağımı bilmediğim için eski taktiğimi kullandım:
Çişim gelmişti. Tuvalete gittim, işedim, ellerimi yıkadım.
Tuvalet boştu. Boşluklar, uyuyamama, yiyememe, okuyama-
ma, halüsinasyonlar, intihar teşebbüsü, hastane, diğer has-
tane. Aynanın karşısında durup dudak parlatıcımı sürdüm.
Akıl hastanesinden kısa süre önce çıkmış biri gibi görün-
müyordum. Öyle hissetmiyordum da. Neredeyse hiçbir şey
hissetmiyordum. Yeni ilaçlar beni soğuklaştırmıştı. Bir ma-
kineydin.

Birisi aynaya HIZLI YAŞA GENÇ ÖL diye yazmıştı. Ko-
mik bir şakaydı.

Ne annem ne babam yalnız bırakabiliyorlardı beni. Annem eve erken geliyor, otuz dakikada bir kapımın yanından geçiyor, sanki hâlâ hayatta olup olmadığımı kontrol ediyordu. Babam eve pizza ve Blockbuster'dan aldığı bir dolu filmle geliyordu. Aptal filmlerdi, izlemek istemediğim filmler –*Sayı Kralı Buddy, Yalancı Yalancı, Çatlak Profesör*– ama kendimi o kadar suçlu hissediyordum ki heyecanlanmış rolü yapıyordum. İki film izledik, sonra yatma vakti geldi. Babam üst kata çıktı ama annem konuşmak istediğini söyledi. Sonunda söyleyecek pek bir şeyi olmadığı çıktı ortaya. Mutfakta bir süre sessizlik içinde oturduk, balıklar gibi ağzını açıp kapatıyordu. En sonunda, “Nasıl hissediyorsun?” demekte karar kıldı.

Öncesine kıyasla daha iyi görünüyordu. Ten rengi ben hastanedeyken olduğu gibi gri renkte değildi artık. Göz altı torbaları neredeyse kaybolmuştu. Ama yine de kızarıklardı, hâlâ ağlayıp ağlamadığını merak ettim. Kendimi suçlu hissediyordum, onu ağlatmıştım. Daha iyi hissettiğimi söyledim. Bir anlamda doğrudu da. Halüsinasyonlar kesilmişti, artık herkes beni izliyormuş gibi hissetmiyordum. Hastaneden beri kütük gibi uyuyordum. Uyuşturulmuş ve yavaş hissediyordum ama Öteki Şey'den iyiydi. Yine de ilaçların battanibesinin altında hâlâ çok üzgün ve bomboş hissediyordum. Uzaylı gibi, hiçbir yere uymayan tuhaf bir dışarıklı gibiydim, bir özüm, gerçek bir benliğim yoktu. Carmel Heights'a dönmek istemiyordum ama aynı zamanda bunun böyle olmamasını diliyordum.

Önce anneme üzüntüyle ilgili bir şey demedim. Gülümse-dim, iyi hissettiğimi söyledim. Sonra da gerçeği anlattım. “O

okula dönmediğim sürece iyi olacağım,” dedim. “Geri dönemem.”

Kızacağının hatta hayal kırıklığına uğrayacağını sanıyordum. Ama elini masanın üzerinden uzatıp benimkinin üstüne koydu. Güzel bir histi, sıcacıktı ve sağlamdı. “Babanla ben çözeriz bunu.”

Bir süre, sessizce oturduk orada. Sonra dedi ki: “Ne eğlenmeli olurdu biliyor musun? Pijama partisi verebiliriz. Hemen burada, salonda. Matlarımızı, uyku tulumlarımızı da alırsız.”

Ne yaptığını biliyordum. Beni yalnız bırakırsa olacaklardan, tekrar deneyeceğimden korkuyordu hâlâ. Denemeyecektim. Bütün bu tecrübe o kadar aşağılayıcı, yorucu olmuştu ki imkânı yoktu. Fakat ona bir borcum olduğunu düşündüm, ödeyemeyeceğim bir borçtu bu, o yüzden en azından yerde bir “pijama partisi”ne katılabilirdim.

Matlarla uyku tulumlarını garajdan çıkardık, sehpayı kenara ittik, her şeyi yerleştirdik, yastıklarımız o kadar yakındı ki birbirlerine değiyorlardı. Orada yatarken beni izlediğini hissedebiliyordum. Ben uykuya dalarken gözlerinin üzerimde olduğunu, bir şeyi ortaya çıkarmaya çalıştığını, gerçekten onun kızı mıyım yoksa yerine geçen bir manyak mıyım, onu anlamaya uğraştığını hissedebiliyordum.

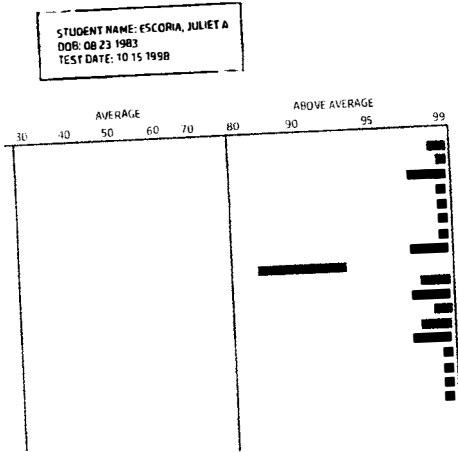
CARMEL HEIGHTS LİSESİ: ÖRNEK BİR CALIFORNIA OKULU

Carmel Heights, bölgenin devam okulu olan New Hope'a geçmemi istemedi. Müdür yardımcısı beni anne babamla beraber toplantıya çağırdı, her yıl bize yaptırdıkları standart testteki notlarımı çıkardı. Sayıları gösterdi, dinleme hariç hepsi doksan yüzdesindeydi.

ÖĞRENCİ ADI: ESCORIA, JULIETA

DOĞUM TARİHİ: 08 23 1983

TEST TARİHİ: 10 15 1998

“Bir kızın hem matematikte hem de İngilizcede bu kadar yüksek not alması nadirdir,” dedi açıkça. Herkes ildeki en iyi okulun Carmel Heights olduğunu biliyordu, sadece bazen bu sırayı Reagan High ya da Sierra Vista'ya kaptırıyorlardı, bunlar da Carmel Heights'ın hemen kuzeyi ve güneyindeki,

Santa Bonita kadar varlıklı ve beyaz olan diğer semtlerdeki iki liseydi. Herkes bu başarıyı belirleyen etmenlerin öğrencilerin ne kadar öğrendiğiyle hiçbir alakası olmadığını da farkındaydı, bunlar daha çok keyfi olması gereken ama öyle davranılmayan, şampiyonluk unvanları, test sonuçları, toplam not ortalaması ve mezuniyet sonrası yüzde kaç öğrencinin seçkin üniversitelere kabul edildiği gibi şeyler tarafından belirleniyordu. Sayıların cinsiyete ve kişilere kadar ayrıştırıldığını bilmiyordum.

Adam dosyamdaki test sonuçları olmayan diğer kâğıtlara baksaydı kötü notlarımı, astığım dersleri, tembelliklerimi ve cezalarımı da görecekti. Bir şeyler dosyalamaktan ibaret olan okul sonrası cezasına kaldığımda bana pis pis bakan kendisiydi zaten, ceza silsilesine sebep olan dersi asmalarım hakkında telefonla arayan da oydu, hatta astığım derslerin sayısının kabul edilen sınırı aştığını ve bu nedenle disiplin kuruluna sevk edileceğimi belirten belgeyi geçen ay imzalayan da oydu, kurul yüzünden ispiyoncu Harry dersten derse peşime takılacaktı büyük ihtimalle, böylece benim derslere katılmam okul için kaynakların boşa harcanması anlamına gelecekti, yani söylediği gibi Carmel Heights Lisesi'nin çevresi için değerli bir parça olmayacaktım.

Ben hastanedeyken dosyamın içine eklenen yeni belgeden, KİŞİSELLEŞTİRİLMİŞ EĞİTİM PROGRAMI'ndan bahsetmiyorum bile, onda da değerli bir parçanın tam tersi olduğum büyük harflerle belirtilmişti. Bir engeldim ben. Belki de KEP ve test sonuçlarım farklılık falan gösteriyordu. Belki de böyle şeyler için de bütçe alıyorlardı. Akıllı, duygusal açıdan rahatsız ergenler için çifte ikramiye.

Julie has DEMONSTRATED HIGH RISK BEHAVIORS WITH HER FELLOW STUDENTS. SHE HAS NOT RESPONDED TO TYPICAL PRODDING OR REQUESTS FOR RESPONSIBILITY, TYPICALLY ASSOCIATED WITH HER AGE. Her relationships with peers are superficial and poorly sustained. Julie has a tendency to oversimplify difficult situations, which she perceived as being complex and ambiguous. She often overlooked or neglected critical issues that required moral judgement, and IS PRONE TO OUTBURSTS OF ANGER THAT ARE, ON OCCASION, VIOLENT. As a result of this, along with her psychiatric treatment, prescribed medication, and problematic school struggle, it appears that Julie would immediately qualify for placement under the category of EMOTIONALLY DISTURBED. It appears that these problems impact Julie's ability to learn to such an extent that her schooling cannot be effective without Special Education resources.

Dr. Richard Wood, School Psychologist

Julie için Kişiselleştirilmiş Eğitim Planı [sic] Aralık 1998

Julie SINIF ARKADAŞLARIYLA YÜKSEK RİSKLİ DAVRANIŞLAR SERGİLEMİŞTİR. ÇOĞUNLUKLA YAŞIYLA ÖZDEŞLEŞTİRİLEN SORUMLULUKLARI İÇİN YAPILAN OLAĞAN RİCALARA VE ZORLAMALARA KARŞILIK VERMEMİŞTİR. Arkadaşlarıyla ilişkileri yüzeysel ve devamlılığı yetersizdir. Julie'nin zor durumları fazlasıyla basitleştirmek gibi bir eğilimi mevcuttur, bunları girift ve muğlak olarak algılamaktadır. Sıklıkla ahlaki yargı gerektiren mühim konuları görmezden gelmekte ya da gözden kaçırmaktadır ve BAZI DURUMLARDA ŞİDDETE VARABİLEN ÖFKE PATLAMALARINA meyillidir. Bunun sonucunda ve psikiyatrik tedavisi, reçeteli ilacı ve sorunlu okul zorlanmaları sebebiyle, Julie DUYGUSAL AÇIDAN RAHATSIZ kategorisine girebilir. Anlaşıldığı üzere bu sorunlar Julie'nin öğrenme yetisini, Özel Eğitim kaynakları olmaksızın etkili bir öğrenim alamayacağı kadar engellemektedir.

Dr. Richard Wood, Okul Psikoloğu

Gülmedim ama bunun sebebi oradan sadece çıkmayı istememdi. Annemle babam benim kadar sinirlenmiş görünüyorlardı, başlarını yukarı aşağı sallıyor, hiçbir şey demiyorlardı, bunun aptal bir formalite olduğunun onlar da farkındaydı. Müdür yardımcısının konuşup durmasını, New Hope'ta AP¹ ve Onur derslerinin olmadığını açıkladı, orada biyoloji hariç fen dersi, takım sporu yoktu, benim yeteneklerime sahip birisi New Hope gibi kısıtlı kaynakları olan bir okulda “serpilecek alan” bulamayacaktı. Konuşması en nihayetinde bitince, babam oraya nakledileceğimi söyledi adama.

Sömestrin bitmesine üç gün vardı. Dışarı çıktım, annem haftayı bitirip bitirmediğimi umursamadığını, istersem evde kalabileceğimi söyledi. Hep kuralları uygulamayı umursuyormuş gibi görünen babam ise şöyle bir titredi ve bu okulun onu kötü hissettirdiğini söyledi. Niye buraya gelmek istemediğimi anlıyordu, yerimde olsa o da istemezdi. İkisi de aynı fikirdeydi: Doğru kararı vermiştik.

1 Advanced Placement: Lisede, üniversite müfredatına göre verilen dersler. (ç.n.)

BÖYLECE NEW HOPE'TA OKULA BAŞLADIM

Sabahları otobüse biniyordum, umurumda değildi bu çünkü ilkokuldaymışım gibi hissediyordum. Yeni bir başlangıç olacağına dair bir işaretti bu, her şey eksi haline dönecekti. Ama otobüs durağı Carmel Heights'taydı.

New Hope'ta okul saat dokuzda açılıyordu, yani derslerin yeni başladığı Carmel Heights'tan bir buçuk saat sonra. Ben okulun arkasında matematik dersindeyken, Nicole sosyal bilgiler dersinde olacaktı. Onun sınıfını görebiliyordum ama otobüs durağı park alanının diğer ucundaydı, pencerelerden içeriye göremeyecek kadar uzaktaydım. Bu mesafeden, eski lisem soğuk ve cansız görünüyordu, içi ölmüş işçiler ve yüzeysel bir kötü niyete sahip makineler üreten bir şirketin olduğu bir tür ofis yerleşkesi gibiydi.

İlk sabah bulutlu ve soğuktu. Bekleyen tek kişi bendim çünkü annem beni epey erken bırakmıştı. Bir kâğıt mendile sarılı bir parça kızarmış ekmek vermişti yanıma çünkü evden çıkmadan önce bir şeyler yiyemeyecek kadar gergindim. Sırt çantamda boş dosyam, Discman'im ve birkaç kalemim hariç hiçbir şey yoktu. Kulaklıklarımı taktım, kaldırırma oturdum. Kızarmış ekmeğimden bir ısırık aldım, sonra kâğıt mendili buruşturup kanalizasyon boşluğuna attım.

OKUL KURALLARI

New Hope'ta derslerimiz yoktu. Bunun yerine, içinde matematik öğretmeni olan bir matematik odası, içinde İngilizce öğretmeni olan bir İngilizce odası vardı, tüm dersler böyleydi. Hangi odaya ne zaman gideceğini sen seçiyordun. En baştan insanların aslında böyle yapmadığını, çoğunlukla tek bir sınıfa tıkdıldıklarını anladım. Hangi sınıfı ana kargâhın olarak belirleyebildiğini anlayamıyordum. Bunun danışmanıyla alakası olduğunu düşündüm –herkese bir danışman veriyorlardı, benimki İngilizce öğretmenim Bayan Hunter'dı– ama kimse onun odasında o kadar zaman geçirmiyordu, o yüzden ben de öyle olmadığına karar verdim. İspanyolca konuşan öğrencilerin çoğu, günlerini tarih odasında geçiriyorlardu çünkü öğretmen o dili akıcı konuşabiliyordu. Parçaları birleştirip çözebildiğim tek şey buydu.

New Hope nüfusunun büyük bir kısmını İspanyolca konuşan öğrenciler oluşturunuyordu. Aynı zamanda hamile kızlar ve daha az okul saati ile daha esnek programlara ihtiyacı olan çalışan insanlar da vardı. Sonra nerd'ler vardı, başka bir yere gönderilmelerini sağlayacak kadar fazla alay edilen çocuklar. Kalan herkes bir çeşit sanat çocuğuydu – eşcinsel, tuhaf veya bunalımlı. Hayatım boyunca bu kadar farklı saç rengi görmemiştim.

Diğer öğrencilerden hiçbirini tanıımıyordum, onlar da beni tanıımıyordu.

Sadece bir cocuktum.

Deli değildim. Sadece tuhaftım.

SİGARA İÇENLER

New Hope'ta sigara içmenize izin verdiklerine dair dedikodular duymuştum. Açıkça söylemek gerekirse buraya gelmek istememin ana sebeplerinden biri de buydu. Ama bunun öylesine söylendiğini, Carmel Heights öğrencilerinin tenis kortlarının arkasında, okulun etrafında gezinen polislerin birinden ceza yememeyi umarak sigara dönerken fısıfısı konuştuıkları bir şey olduğunu sanıyordum.

Dedikodular doğruydı. Okuldan önce ve sonra, tüm sigara içenler yukarı park alanında, ana yolun hemen bitişiğindeki, etrafı paslı bir zincirle sarılmış küçük bir toprak alanda toplanıyordu. Kaçırılmamızı, bölgeden dışarı çıkmamızı ya da tütün hariç bir şeyler tütürmemizi engellemek için öğretmenlerden biri de geliyordu hep. Bazen bir polis geçiyordu yanımızdan, camını indirip öğretmenle konuşuyor, bize selam veriyor, güvenli bölgede olduğumuzu belli ediyordu.

Ama ilk birkaç gün içinde oraya gitmedim. Nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim, küçücük bir alanda bir dolu yabancıyla dikilip durmak gözümü korkutmuştu. Okula gelince, okulun tam merkezindeki bahçede bir ağacın arkasında oturuyor, kimsenin beni fark etmemesini umuyordum. O ağacın altı huzurluydu. Yaprakları küçüktü, solgun bir yeşildi ve orada otururken rüzgâr yaprakları dallardan itiyor, saçlarıma düşürüyordu.

AMA DÖRDÜNCÜ GÜNDE

Otobüs durağında daha önce görmediğim bir kız ortaya çıktı. Büyük topuklu ayakkabıları vardı, pembe, kalp şeklinde gözlükler takmıştı. Yanıma gelip selam verene kadar tanıyamadım onu. Holly'ydi. Annesi, annemin okulunda sekreterdi, küçükken okuldan sonra beraber oynardık. Saçlarını siyaha boyamıştı. Beni gördüğüne şaşırmış ve mutlu olmuş gibi davranıyordu, son birkaç gündür hasta olduğunu söyledi. Kaldırıma oturduk, bana bir sigara uzattı. Tırnakları uzundu ve parlak mavi oje sürmüştü. Daha önce burada sigara içmek gelmemişti aklıma, görevliler tarafından falan yakalanacağımı düşünüyordum. Ama o an hiçbir şey demedim, ben üçüncü, o dördüncü sınıftayken yaptığımız bir konuşmayı hatırladım. Kondomun ne olduğunu bilip bilmediğimi sormuştu. Ben de onun aptal olduğunu düşünerek evet demiştim çünkü ona da söylediğim gibi onlardan birinde yaşıyordum.¹ Böyle cevap verince gülüp durmuştu. Nedenini ancak iki yıl sonra anlayabilmiştim.

Sigarayı aldım, kötü bir şey olmayacağını düşündüm. Hızla içtim, ucu bir kurşun kalem gibi darlaşıp keskinleşti. İzmariti, ilk gün getirdiğim kızarmış ekmekten kalanın üstünde söndürdüm, ekmek artık karıncaların üstünü sardığı pis, bej renkli bir bulamaçtı.

Günün sonunda Holly ve daha önce gördüğüm ama konuşmadığım üç öğrenciyle beraber bir kamyonetin arkasına geçtim. Kamyonetin sahibi Derek diye bir çocuktü, mavi Mohikan saçlı üst sınıflardan biriydi. Kız da onun kız kardeşi Cara'ydı. Kızın burnunda piercing vardı, belini açık bı-

1 İngilizcede "condomium" kelimesinin kısaltması olan "condo" apartman dairesi anlamına gelir. (ç.n.)

rakan bir tişört giymişti, altında da geniş paçalı bir pantolon vardı. Saçları neon kırmızıydı. New Hope'a gelene kadar ona benzeyen bir kızla karşılaşmamıştım ama şimdi düzine-lercesi vardı etrafta – Carmel Heights'taki popüler bir kız kadar güzel ve havalıydılar ama yanlarında benim Calvin Klein tişörtlerimle Guess kotlarımın uslu ve geri kafalı kalacağı şeyler giiyorlardı.

Üçüncü kişi Robbie diye bir çocuktı, suratı sivilce yaralarıyla dolu kocaman, çirkin biriydi ama anladığım kadarıyla komik olduğu için herkes seviyordu onu.

Hep beraber Derek'le Cara'nın evine gittik, burası bir ev sayılmazdı aslında, sadece babalarıyla yaşadıkları bir apartman dairesiydi, mobilyalar eski ve solgundu, her şeyin rengi farklıydı, duvarlar bomboştı, sadece mutfak kapısının üstünde #1 BABA çerçevesinin içinde üçünün hayvanat bahçesinde çekilmiş bir fotoğrafı asılmıştı. Ot içtik. Çok konuşmadım, nasıl görüldüğümü fazla düşünüyor, götü kalkık bir Santa Bonita kızıymışım gibi davranmaktan korkuyordum. Ama kimsenin umurunda değil gibiydi. Yanlarında olmamdan hoşlanıyorlardı sanki. Pipoyu bana uzattılar, Robbie biz katıla katıla gülene kadar fıkra anlattı, en sonunda Holly burnundan sesler çıkarıyor, Cara'nın da gözlerinden yaşlar akıyordu.

SÜRÜ

Çoğu gün okuldan sonra Holly'yle beraber Carmel Heights'tan birkaç sokak uzaklıktaki alışveriş merkezine, Palms'a gidiyorduk. Burada bir kitapçı, bir Walgreens¹, bir market, bir de yepyeni Bath & Body Works² mağazası vardı. Holly'nin beni buraya ilk getirdiği gün, önce onun evine sosisli ve Pepsi için uğramıştık, sadece bunlardan yiyordu kız. Sinema salonlarının önünde birkaç metal masa vardı, beyaza boyanmışlardı. Masalardan birinde küçük bir grup erkek oturmuş, satranç oynuyordu. Bizden küçüklerdi, lise birdeydiler belki de, cılızlardı ve yüzleri sivilceyle doluydu. Holly'nin niye onlarla takılmayı istediğini anlayamamıştım. Bir sigara çıkardım, hiçbir şey demeden içtim, sonra bir tane daha çıkardım, sıkılmıştım. Çocuklarla Holly yarı kulak dinlediğim aptal şakalar yapıyorlardı.

Zaman geçtikçe büyük kamyonetlerle, modifiyeli arabalarla başka insanlar gelmeye başladı, park etmeden önce açık camlarından bağırıyor, sonra yanımıza geliyorlardı. Erkekler kapüşonlu sweatshirtler, geniş paça pantolonlar giiyorlardı. Kızlar abartılı makyajlar yapmıştı, saçları upuzun ve dümdüzdü. Bazılarını Carmel Heights ve New Hope'tan tanıyordum.

Oğlanlardan biri başını bana doğru sallayarak, "Kim bu?" dedi Holly'ye. Siyah saç sarıya boyanmıştı, top sakalı olacak kadar büyüktü. Tatlı olup olmadığına karar verememiştim. Holly ikimizi tanıştırdı. Adı Ramon'du. Gülümsedi, sonra Holly'e gidip bir şeyler tüttürmemiz gerektiğini söyledi.

Onları köşeye kadar takip ettim, sinema salonlarının arkasındaki, kocaman çöp poşetlerinin olduğu bir koridora geldik. Ramon dandik metal bir pipo ile içinde yapış yapış

1 Amerika'da ünlü bir eczane zinciri. (ç.n.)

2 Ünlü bir kişisel bakım mağazası. (ç.n.)

bir otun olduğu küçük bir paket çıkardı, ilk nefesi de bana verdi. Dışarıda böyle tıttırdığım için kendimi tuhaf hissediyordum, park alanıyla aramızda sadece küçük bir sıvalı duvar vardı, birileri görebilirdi bizi. Ama Holly'yle Ramon büyük bir şey değilmiş gibi davranıyorlardı.

Daha sonra gerçekten de öyle olduğunu öğrendim. Burası sık sık tıttırdığım bir yerdi. Bizden başka kimse bu kadar arkaya gelmiyordu. Başka yerler de vardı – meydanın uzak tarafındaki yeşil trafonun arkası mesela, buraya masaların önünde durduğu sinemanın çıkış bölgesi diyorduk, sokağın karşısında büyüyen uzun çimenlerin arasında eğiliyorduk. Gün içinde masalarda oturuyorduk, döküm demirin desenleri kalçalarımnda kıvrımlı izler bırakıyordu, ciğerlerim ağrıyana kadar sigara içiyor, birinin sırt çantasında ya da plastik bardaklarda saklanan ucuz biralar ya da başka içkiler deviriyorduk. Sinemaya giden yetişkinlerle çocuklar bize temkinli bakıyordu ama hiç kimse rahatsız etmedi. Masalar bizimdi.

Hava karardıkça daha fazla insan geliyordu, biz de partileyecek bir yer buluyorduk. Birinin ailesi şehir dışına değilse, partiler hep boş bir alanda yapılıyordu – kumsalda ya da kanyonlarda, Nicole'un yaşadığı yolun yakınındaki, eve ya da otobana dönüşmeyi bekleyen arazilerde. "Patlayana" kadar, yani polisler rutin devriye turlarına başlayana kadar böyle yerlere giderdik.

Grubumuzun bir adı bile vardı: PÇ. Palms Çöpleri. Bazen Carmel Heights'tan futbolcu çocuklar geçiyordu çemberin yanından, bize kamyonetlerinden bağırıyor, gazoz kutuları, burrito falan atıyorlardı. Hakaret olarak düşünüyörlerdi ama PÇ denilmekten mutluydum ben, çöp olup umursamamaktan mutluydum. Bir grubun parçası olduğum için mutluydum.

HAPLAR, HAPLAR, HAPLAR

New Hope'ta, danışmanımın odasındaki bazı gotik kızların yönettiği edebiyat ve sanat dergisine katıldım. Gelen yazıları seçiyor, bazen de kendi yazdıklarımız üzerine çalışıyorduk ama çoğunlukla öylece oturup muhabbet ediyorduk. Sessizce. Bayan Hunter çok ses çıkarırsanız kafayı yiyordu. Bu da çoğunlukla birbirimize not kâğıtları vermemiz anlamına geliyordu. Kolları dövmelemlerle kaplı Anna vardı, şizofren olduğunu söylüyordu Tricia'nın kocaman, güzel memeleri ve iki yaşında bir kızı vardı. Lily ise fazla gotikti, bir ton makyaj yapar, uzun, dantelli elbiseler giyerdi, onunki kadar güzel bir yüz görmemiştim. Benim sokağın aşağısında oturuyordu ama okul dışında hiçbir şey yapmıyorduk çünkü agorafobisi olduğunu iddia ediyordu, yatak odasının camlarını alüminyum folyoyla kaplamıştı ve söylenene göre eroinle karıştırılmış kokain kullanıyordu. Okulda bana haplar verirdi, Percocet ya da Vicodin, ben de bunlara karşılık annemin Soma'larından verirdim. İntihar teşebbüsünden sonra annem ilaçları yemek odasındaki bir dolapta duran siyah, kilitli bir kasada saklamaya başlamıştı, her Advil istediğimde ondan izin almak zorundaydım. Kasanın nerede olduğunu bildiğimden haberi yoktu annemin. Kilidin de güvenli olduğunu sanıyordu. Biraz vakit alıyordu ama toplu iğneyle kolayca açıyordum.

New Hope'ta ne yöne dönsen hap vardı. Bazen öğle yemeğine gitmiyor, parayla hap alıyordum. Diğer zamanlarda evde bulduklarım ile takas ediyordum. Arada sırada psikoz ilaçlarımla takas etmeye razı olan aptallar da çıkıyordu. Geceyi son dakikada başka bir yerde geçirmeye karar verirsem diye elimdeki her şeyi annemin çantamda tutmam için

yaptığı küçük gümüş kutuda saklıyordum. Hapları o gecelik Tegretol ile Wellbutrin istihkakımın yanına yerleştiriyor, sınıfta da içiyordum. Küçük bir kapsülü yutarak herkesin gözü önünde kafamın güzel olmasının verdiği o güce bayılıyordum. İlaç etkisini gösterdiğinde Bayan Hunter'ın odasındaki armut koltuklardan birine oturur ya da resim odasına gidip sulu boyaları çıkarırdım. Sesi çok açmadığımız sürece istediğimiz zaman kulaklıkla müzik dinlememize izin veriyorlardı, her sınıfın kocaman pencereleri ve sıcak bir ışığı vardı, orada kafam güzel ve rahatlık içinde, birilerinin en sevdiği kedisiymiş gibi oturur, şımartılıyor gibi hissederdim.

UCUBELERİZ BİZ, BEYEFENDİ

Dördümüz dışında kimsenin niye Bayan Hunter'ın odasında uzun süre kalmadığını öğrendim. Bir gün bir şey okurken aniden kafayı yedi. Hızla masasından kalktı, sandalyesini sertçe masasının altına itti, hızla masalara doğru koştu.

“Tamam! Bu kadarı yeter!” diye bağırdı. “Herkes dışarı.”

Niye sinirlendiğini anlayamamıştım. Fısıldaşan birkaç kişi vardı ama sınıfta fısıldamamıza izin veriliyordu. O kaddardı. Tek ses buydu.

Herkes gitmek için ayaklandı, eşyalarını toparlarken birbirlerine bakıyor, gözlerini deviriyorlardı. Ben de kitaplarımı topladım ama tekrar bağırmaya başladı.

“Sen! Sen uslusun. Sen kal.” Bayan Hunter kısaydı, sarı-sındı ama parmağını bana doğru sallarken bir cadıya benziyordu. Dediğini yaptım. Karşı çıkmadım. Kitabımı yerine geri koydum, sandalyeme oturdum, gözlerimi önüme çevirdim.

“Sen. Sen de kal. Hepiniz kızlar. Uslusunuz siz.”

Tricia, Anna ve Lily'nin hiç ses çıkarmadan oturduğunu duydum. Kitaplarımızı açtık. Sınıf boşaldı. Günün kalanı boyunca içerisi sessizdi. Epey bir işimizi hallettik.

Okuldan sonra Bayan Hunter'ın niye öyle davrandığına dair bir açıklama geçti elime. Hatta iki tane.

Odada Bayan Hunter'ın bir kahve makinesi vardı, sürekli içerdi kahveden, o yüzden oda sürekli yanık kahve kokardı. Bu kısmı zaten biliyordum. Asıl bilmediğim şey günde iki demlik içtiği idi. Sadece bununla da kalmıyor, bir demliği hallettikten sonra, bunu su yerine kullanıp kahveyi bir kere daha demliyordu – çifte demleme, kahve o kadar sertti ki amfetaminden farksızdı.

Birkaç ay önce yaşanan olaydan da habersizdim. İnsanlar Bayan Hunter'ın sınıfına sürekli geliyorlardı çünkü kadın çoğunlukla kayıtsızdı, bilgisayarında ne yapıyorsa onunla uğraşıyor, defterlere bir şeyler karalıyor, bazen de sadece boşluğa bakıyordu. Bir gün, Matt ile –iri yarı çirkin olan– Robbie sınıfta ot içmek için bir plan yapmışlar. Karmaşık bir planmış bu, fen dersi odasından akvaryum tüpünü almaları ve Bayan Hunter sınıftan çıkıp ofise götürsün diye bir öğrencinin bayılma numarası yapması lazım, bu sırada da Robbie ile Matt pencere camında kretuar bıçağıyla bir kare keseceklermiş. Tüpü bahçıvanlık kulübündeki bir çocuğa sarmaşıkları yönlendirmekte mi ne kullandıkları küçük zimbalarla duvara bağlatmışlar. Pencere bile stratejik açıdan seçilmiş – cam kitaplığın hemen yanındaydı, kısmen saklı duruyordu ve armut koltukların yakınında olduğu için yerde oturmanız tuhaf görünmezdi.

Plan işe yaramış. Çakmağı her çaktıklarında birisi yere kitap düşürmüş, “yanlışlıkla” sandalyeye çarpmış ya da öksürmüş. Dumanı dışarı bıraktıklarında, açık pencereden uzağa tutulmuş akvaryum tüpünden dışarıya üfleniyormuş. Kusursuzmuş.

Tabii ki bir noktaya kadar. Üst sınıflardan eski uyuşturucu bağımlısı, artık ayık olan birkaç çocuk okul için fahri işpiyoncu olarak çalışıyormuş. Bir tanesi yanlış zamanda yakından geçmiş, dumanı görmüş ve çocukları gammazlamış. Robbie ile Matt az kişinin kendini feda etmesi gerektiğini düşünüp itiraf edene kadar odadaki herkese fırça atılmış. Neredeyse okuldan da atılıyorlarmış (New Hope’tan atıldıysanız hangi cehennemin dibine giderdiniz bilmiyordum) ama sonunda “kamu hizmeti” cezası almışlar, bu da okuldaki bakım işlerini yapmaları anlamına geliyormuş. Bayan

Hunter'ın da başı belaya girmiş, neredeyse kovuluyormuş kadın, o yüzden davranışları anlaşılabilirdi. Yine de ucubenin tekiydi. Tıpkı hepimiz gibi.

BAŞKA İNSANLARIN SORUNLARI

Her cuma bir saatliğine grup terapisi yapıyorduk. Gruplar çoğunlukla cinsiyete göre ayrılıyordu, hep beraber olan eşcinsel çocuklar hariç tabii. Niye bulunduğum grupta olduğumu anlamaya çalıştım ama beceremedim. Holly, Anna benim grupta değillerdi ama Lily ile Tricia buradaydılar. Bizim gruba belki de güzel kızların seçildiğini düşündüm çünkü seks ve kendine güven hakkında epey bir konuştular. Ancak başka bir grupta bazı güzel kızlar, bizim grupta da bazı çirkin olanlar vardı, yani anlamak zordu.

Başka insanlar da akıl hastanesine gitmiş, intihara teşebbüs etmiş ya da kendilerini kesmişlerdi. Psikoz ilaçları alan tek kişi ben değildim. Yine de çoğu kızın sorunları kolaylıkla tanımlayabileceğiniz, onların dışında gerçekleşen şeylerden kaynaklanıyor, bu da onları kurban gibi görmeyi kolaylaştırıyordu. Mesela Jessica'nın annesi sarhoştur ve onun kadar ayyaş bir dizi erkek arkadaşı olmuştur. Abby'nin dedesi onu taciz etmişti. Lily'nin annesi uzun saatler boyunca çalışıyordu ve asla evde değildi. Cheyenne'in ailesinin bazen yemek alacak kadar bile parası olmuyordu.

Kendinizden başka bir travmanızın olmamasının nasıl bir şey olduğundan kimse bir kere bile bahsetmedi. Hepsi gerçek sorunlardı, yanlış giden somut şeylerdi. Sorunlu olan tarafımı kangrenli bir uzuvmuş gibi kesip atmak geliyordu içimden. Kendime yaptığım onca şeye gerekçe olarak kötü görünmüyordu sorunlarım. Dönemin ortasına doğru, annemin izin verdiği ölçüde, gruba katılmamak için cumaları hasta olmaya başladım.

ESKİ HAYATIM

Dönemin ilk birkaç ayı geçtikten sonra ondan uzun süredir haber almadığım için Nicole'ün evini aradım. Annesi evde olmadığını söyledi. Yeni erkek arkadaşıyla bir araba çaldığı için tutuklanmıştı, ailesi de onu Montana'daki bir reform okuluna göndermişti. Şaşırtıcı değildi. Nicole'ün ailesi yıllardır kızlarından bıkkınlardı.

Bazı bazı, çoğunlukla da akşamları dışarı çıkmadan önce makyaj yaparken Nicole'ü düşünüyordum –Holly sadece mas-kara ve ruj sürüyordu– ama artık sadece Holly vardı aklımda. Birinin hayatınızdan böyle kaybolabilmesi ne kadar tuhaftı. Birkaç kısa ay içinde Nicole dünyanın merkezinden öyle uzaklaşmıştı ki artık hiçbir önemi olmayan bir noktacıktı.

Holly, Nicole'den daha iyiydi. Holly'yle beraberken tuhaf olan ben değildim. Aynıydık. Eşittik. Birbirimizin en iyi arkadaşaydık.

KARANTİNA

Yine de Holly'ye bana konan teşhisten bahsetmemiştim. İntihar teşebbüsünden, o yüzden New Hope'a geldiğimden haberi vardı ama ayrıntılardan hiç bahsetmemiştim, o da sormamıştı.

Bir gün Holly'yle beraber okuldan kaçtık. İyi bir sebebimiz yoktu, sadece derslere girmek istememiştik. İkimiz de daha önce New Hope'ta okulu asmamıştık. Fark edeceklerinden ya da umursayacaklarından ya da öyle yapsalar ne olacağından emin değildim. Bu belirsizlik biraz heyecan vericiydi, biz de Carmel Heights'tan Holly'nin evine kadar neredeyse bir kilometre boyunca yürürken heyecanlanmıştım, sanki yasadışı bir şey yapıyordum. Bir polis memurunun yanımdan geçebileceğini, ne cins kızlar olduğumuzu ve ne yaptığımızı anlayıp bizi tutuklayacağını düşünüp duruyordum.

Tabii ki öyle bir şey olmadı. Holly'nin evine döndük, müzik sistemini açtık, buzdolabından gazoz aldık, verandaya çıkıp sigara içtik. Saatlerce dışarıda kaldık.

"En korkutucu olan halüsinasyonlardı," derken buldum kendimi. "Gerçekten bir ara kafayı yediğimi sandım. Sonsuza kadar ağzıma sıcılmış halde kalacağını düşündüm. Şükürler olsun ki artık geçtiler."

Sustum, itirafım yüzünden hem fazlasıyla açığa çıkmış hissediyordum hem de rahatlamıştım. Holly'nin bunu, yeni en yakın arkadaşının bir deli olmasını nasıl karşılayacağından emin değildim. Ne diyeceğinden emin değildim. Gözlerinin içine baktım, midemin içinde bir korku kök salıyordu. Ama şaşırttı beni.

“Ben de bipolarım,” dedi. Hiç halüsinasyon görmemişti ama New Hope’a başlamadan hemen önce bir türlü uyuyamadığı bir dönem olmuştu. “Çok yorgun olurdum ama yatağa yattığım anda kalbim öyle hızlı atmaya başlardı ki göğsümden çıkacak gibi hissederdim. Sanki kristal falan içmişim gibi. Annem fena korktu, işten izin alıp doktora götürdü beni. O sırada New Hope’a geçtim ben de. Şimdi lityum kullanıyorum ama nefret ediyorum.”

Afallamıştım. Holly’nin tam anlamıyla normal olmadığını biliyordum. Ama kalbiyle ilgili söylediklerini duyunca... Kendi tecrübelerim bir başkasının ağzından dökülüyordu.

Saat geç olunca çağrı cihazlarımız öttü, New Hope ve Palms’tan arkadaşlardı. Cevap vermedik. Onun yerine müzik dinlemeyip sigara içmeye, konuşmaya devam ettik. Güvende hissediyordum, sanki bir adada, kimsenin bize ulaşamayacağı iki kişilik bir adaydaydık, Holly ile ben, bipolar en iyi arkadaşlar.

CUMARTESİ GÜNÜ NEFRET SUÇU

Sevgililer Günü'nden hemen sonrası, cumartesi akşamıydı. Holly'nin evinden annemle babamı aramış, onlara her zamanki yalanımı söylemiştim: Sinemaya gidecektik, sonra da onun evinde kalacaktım. Niyeyse hep inanıyorlardı bana.

Aslında bir partiye gidecektik. Danny Smackball bizimle işyerinin önünde saat dokuzda buluşacaktı. Gerçek soyadı bu değildi. Niye ona böyle diyorlardı bilmiyorum. Aptal bir lakaptı. Holly'nin sokağının aşağısındaki alışveriş merkezinde, bir İtalyan restoranında çalışıyordu. Galiba bulaşıkları yıkıyordu.

Parti terk edilmiş bir Vietnam kilisesindeydi. Oğlanlardan bazıları burayı arazi yarışı yaparken keşfetmişti. Uzun zamandır boşmuş gibi görünüyordu.

Danny Smackball'un kamyoneti dandik ve siyahtı. Bindik, ortaya geçtim, en minik olan bendim. Manuel vitesliydi, o yüzden her vites değiştirdiğinde elini bacağıma değdirmek zorunda kalıyordu. Karşılık olarak ne yapacağımı bilmiyordum. Eline doğru yanaşmak yanlış geliyordu. Uzaklaşmak da. Sadece orada oturup hareket etmeyince de cesetten farksız oluyordum ama sonunda öyle yapmakta karar kıldım.

Yolculuk uzun sürdü, var olduğunu bilmediğim toprak yollardan geçtik. Ay neredeyse dolunaydı, şehirden o kadar uzaktık ki yıldızlar ıslıl ıslıl parlıyorlardı, tıpkı çölde olduğu gibi. Sokak ışığı yoktu, çok uzak bir yere ısınlanmıştık sanki, hiçliğin ortasında bir yere. Oraya ulaştığımızda bacağım kaskatı oturmaktan uyuşmuştu.

Parti henüz başlamamıştı. Ön taraftaki araçların sayısı bir elin parmaklarından fazla değildi. İçeri girdik, boş ve

karanlıktı, köşedeki sırada birkaç kişi oturuyordu sadece. Selam vermediler. Önlerinde birkaç mum yanıyordu, Meksikalı azizlerin olduğu camdan mumlardı, yüzleri gölgede bozuluyordu. Bir şeyler tıttırıyorlardı ama ne olduğunu anlamak zordu.

İçimde paniğin yükseldiğini hissettim çünkü Danny'nin hiçbir zaman söyleyeceği çok şeyi olmazdı ve ben böyle terdirgin sessizliklerden nefret ederdim. Çöplük İti'ni duydum sonra, çocuğun gerçek adı Matt'ti, sesi tavandan geliyormuş gibi boğuktu. Holly de duymuştu. "Çöplük İti!" diye bağırdı. "Neredesin?"

"Merdivenden çıkın," diye bağırdı.

Arkada köşedeki merdiveni bulmak için karanlıkta birkaç dakika boyunca çakmaklarımızı yakıp dolaşmak zorunda kaldık. Merdiven tahtadandı, eskiydi, üstelik yüksekten korkuyordum, o yüzden aşağıya bakmadım. Bir çatı katına çıktık, bir dolu pencere vardı burada, içerisi bir başka mum ve Çöplük İti ile Ramon dışında boştu. Yerde bağdaş kurmuş oturuyor, ot içiyorlardı.

Holly yıldızlar yüzünden çatıya çıkmak istedi. Pencere-lerden birinden dışarı çıktı, düz bir yere açılıyordu cam, hepimize yetecek kadar genişti burası. Soğuktu o gece, hava açıktı, gölgeler daha keskindi. Çöplük İti'nin elinde küçük bir bong vardı ama otları bitmişti. Holly'yle bende neredeyse bir gram vardı. Ramon da bir şişe votka getirmişti. Her şey kuruyana ve boğuklaşana kadar, gözlerimle boğazım yanana kadar tıttırdık ve içtik.

Bir noktada konuşmalarının sesi belirsizleşti. O çatıda yalnız başıyordım, kimse yoktu, sadece ben vardım, her şey boş ve kapkaraydı. Bunun içine atlamak, ona dönüşmek, ismimi unutmak istiyordum. Ölmek istemiyordum. Bir kişiye değil, boşluğa dönüşme arzusuyla bu.

Ağaçlara baktım, dallar gökyüzüne uzanan uzun dikenlerdi, onların üstüne düştüğümü düşündüm, göğsümü ve kalbimi deldiklerini. Sonra Holly'nin sesi girdi araya. Kenardan uzaklaşmamı söyledi. Aşağı baktım. Bu kadar yüksekten düşsem ölür müydüm yoksa sadece ağzıma mı sıçılırdı, anlamak zordu.

Çatıdayken içeride olanları ne duyuyor ne de görebiliyorduk. Sonunda aşağı inince kilisenin tika basa dolu olduğunu görüp şaşırdım. Karanlıktı, insanlar yerdeki birkaç mumun etrafında dikiliyordu, bir grup şeytani gölge. Müzik çalmıyordu ama konuşmaların bir ritmi vardı, bas davulmuş gibi köklüyordu, sesler vardı, kelimeler değil.

Anksiyete atağı geçiriyormuşum gibi nefesim hızlandı, merdivenden yukarı tırmanmaya başladım. Holly'ye beni takip etmesini söyledim ama çok gürültü vardı. Tam yukarı çıkmadan önce durdum çünkü çatı katının zemininde bir şey kıpırdamıştı. Bir kedi gibi hareket etmişti ama kedi olmayacak kadar büyüktü, sonra da ortadan kayboldu.

"Yukarı çıkacak mısın, çıkmayacak mısın?" Çöplük İti'ydidi, merdivende hemen arkamdaydı. Beni takip ettiğini bilmiyordum.

"Bir saniye," dedim. "Bir şey var burada. Hayvan mı ne."

"Bakayım," dedi. Yukarı çıktım, o şeyle beraber karanlıktaydım, ne zaman üstüme atılacak diye bekliyordum.

Ama Çöplük İti çakmağını çaktığında hiçbir şey yoktu etrafta. Deli olduğumu söyledi ve bir anlığına geçen dönem olanları bildiğinden endişelendim ama olanları anlattığım tek kişi Holly'ydi, onun da kimseye söylemeyeceğini biliyordum.

Çöplük İti'nden hep hoşlanmıştım çünkü asla hayır demeyecek adamlardandı. Uyuyamadıysan, kumsala gitmek

istiyor ama yalnız kalmak istemiyorsan onu arayabilirdin, gece dört de olsa, uykulu ve huysuz da olsa telefonu açar, seni almaya gelirdi. Uyuşturucu ve içkiyi doğru içiyor, bitiriyor, sonra daha fazlasını bulmak için elinden geleni yapıyordu. Sağlam bir havası vardı, yanındayken güvende ve sakın hissediyordum. Ama son zamanlarda baş başa fazla zaman geçiriyorduk. Bir anlamı yoktu ama böyle görmesini sağlayamıyordum. Beni öpmeye çalışıp duruyor, ben de hayır diyordum, her seferinde de öyle kötü hissediyordum ki bir daha yapmasın diye umut etmekten başka şey gelmiyordu elimden. O yüzden romantik olarak görülebilecek durumlardan kaçınmaya çalışıyordum. Terk edilmiş bir kilisenin çatı katını öpüşmek için iyi bir yer olarak görmek kolaydı. Bir yanım onu o anlamda da sevmeyi istiyordu çünkü eğlenceliydi, hoştu ama yapamıyordum işte. Sanırım fazla kısa olduğu içindi.

Biraz sonra merdivenden Ramon da çıkınca rahatladım. Fena sarhoş olmuştu, sakardı ve sesi çok çıkıyordu ama en azından artık üç kişiydik. Kız arkadaşı terk etmişti. Sürekli ayrılıp barışıyorlardı ama bu sefer kız gidip başkasıyla, arada sırada bize ot satan Larry diye bir adamla sikişmişti.

“Öyle sinirliyim ki amına koyim,” diye bağırdı. “Bir şeyleri yumruklayasım var.”

“Yumrukla o zaman,” dedim.

Yapacağını düşünmüyordum ama gömleğini çıkardı, yumruğuna sardı, sonra camlardan birine yumruk attı. Cam partinin gürültüsü içinde şingırdayarak parçalandı. Cam parçaları mum ışığında parıldıyordu, güzeldi ve daha fazlasını istiyordum, o yüzden diğer camlardan birine gidip tekme attım. Ayağымda bot, altымda kot vardı ama cam parçalarından biri pantolonu deldi. Bacağымda bir ıslaklık hissettim,

aşağı bakınca kanı gördüm. Burayı seviyordum. Durup kesiğin ne kadar derin olduğuna bakmadım. Ramon'un da bileği kanıyordu.

Bir pencereye daha yumruk attı, Çöplük İti de dördüncüyü kırdı, yumruğunu ceketıyla koruyordu, sonunda tüm pencereler parçalandı, kanıyorduk, nefes nefeseydik, terlemiştik, yıkıcıydık ve hayattaydık. Zemin cam parçasından geçilmiyordu, ayakkabılarımızın altında çıtırdıyorlardı. Kırılacak bir şey kalmamıştı. Orada öylece durduk, bir anlığına kıpırdamadık, hiçbir şey demeden birbirimize baktık, yine de aramızda bir şeyler çatırdadı. Kanıma değmesine izin verdim, sonra da merdivenden aşağı indim.

Bir süre arkamda iki oğlanla beraber dolaştım etrafta, insanlara çarpıyordum ama kimsenin fark etmeyeceği kadar kalabalıktı içerisi. Holly ile Danny ortadan kaybolmuş gibi görünüyorlardı, böyle partileri sevmemin nedeni tam olarak da buydu. Birileriyle gelebilirdim buraya, sonra onlar ortadan kaybolurdu ve bunun bir önemi olmazdı çünkü kısa süre içinde yerlerine başkaları gelecekti. Herkesi birbirinin yerine geçebilirmiş gibi gösteriyordu bu, iç rahatlatıcıydı çünkü asla yalnız kalmayacağım anlamına da geliyordu.

Bütün oda tıka basa doluydu ve fazla sıcaktı ama ön tarafta boş bir yer görünce oraya doğru yöneldim. Sahneydi, vaizin vaaz verdiği yerdi galiba.

En son geçen yaz bir kiliseye gitmiştim, Nicole'le katıldığımız acayip bir Kitabı Mukaddes kampıydı. Haftanın sonunda, Ken bebeğine benzeyen bir vaiz ortaya çıkmış, bize cehennemden bahsetmişti, kot gömleğinde ter lekeleri belirmişti. Sonunda herkes sahneye çıkmış, İsa'nın kalplerine girmesine izin verirken ağlamıştı. Nicole bile sahneye çıkmış, ağlamıştı. Tek ağlamayan bendim. Üstüne düşünmüş-

tüm, birinin kalıcı olarak bedenime girmesine izin vermek hoş geliyordu ama en nihayetinde yapamamıştım. Kendimi cehennemden kurtaramamıştım. İnsanların arayıp selamete ermek için geldiği kiliselerden birinde miydik acaba? Karanlıktan ve kafası güzel ergenlerden başka birilerinin burayı mesken bellediğini hayal etmek zordu.

Sonra mükemmel bir şey gördüm: Üst üste dizilmiş eski Kitabı Mukaddesler. Bir tanesini aldım. Bir ara ıslanmışlardı herhalde çünkü sayfalar birbirine yapışmıştı. Cebimden çakmağımı çıkarıp ateşi sayfalara tuttum. Ateş elimi öyle hızlı yaladı ki neredeyse düşüyordum, sıcaklıktan, parlayan ışıktan irkilmiştim. Sayfalar havada süzüldü, ölü ve siyahlardı. Kitabı yere attım, bir tane daha yaktım. Sonra Çöplük İti ile Ramon da yakmaya başladılar, gülüyor, sayfaları koparıp ateşe veriyorduk, küller havada süzülüyordu, kar gibi beyaz bir pudra tozuna dönüşüyorlardı. Gözleri o ışıktaki karanlık görünüyordu, gözbebeklerinden ibaretlerdi, akları kaybolmuştu, sanki bir şey ele geçirmişti onları. Bir şey beni de ele geçirmişti, bacaklarım ve kollarım sıcaklıkta nabız gibi atıyor, hareket ediyordu, etrafımızdaki her şey stop motion'da gibiydi. Başkaları da bize katıldı, sebepsiz yere ne olacağını görmek için, insanların bazılarını tanıyor, bazılarını tanı mıyordum, ateş o kadar büyümüşü ki cehennemde yanıyormuşuz gibi hissettim. Burayı tamamen yıkıp yıkamayacağımızı düşündüm, alevlerin kükreyişini ve çılgınlıkları duyabiliyordum sanki. Buraya aittik biz. Yuvamızdı burası.

BİRKAÇ GÜN SONRA

Yerel gazetede bir haber çıktı. Kiliseden bahsediyordu. Kilisenin bir nefret suçuna kurban olduğu söyleniyordu. Irkla mı dinle mi alakalı olduğunu bilmiyorlardı ama pencereler parçalanmış ve Kitabı Mukaddesler yakılmıştı.

GELECEKTEN BİR MEKTUP #2

Bir süre kendimin kurgulanmış halinin bekâretini nasıl kaybedeceğini düşünüp durdum. Belki de benimkini nasıl kaybettiysen öyle yazmalıyım. Belki de kafası çok güzel olduğunu, bekâretini kaybedip kaybetmediğinden emin bile olmadığını yazmalıyım. Belki de ergen cinselliğiyle ilgili bir duruş sergilemeliyim.

Sonra dedim ki siktir et. İlk kredi kartımın hayatıma olan etkisi bekâretimi kaybetmemden daha fazlaydı. Sadece şunu bilin, Juliet'in bu versiyonu seks yapıyordu. Kötü, sıkıcı, ergen seksi. Yazmaya bile değmeyecek türdeki seks. Parti evlerinde, havuzlarda, kumsalda, arabalarda seks. Yerler ve ayrıntılar önemli değil, oğlanların kim olduğu da. Önemli olan eylemin kendisi. Juliet kendini kaybetmenin, bağlantıyı koparmanın yeni bir yolunu bulmuştu. Beynini devre dışı bırakmanın yeni bir yolunu.

ÖLÜ ADAMIN PARTİSİ

Bir sonraki büyük parti, Nike giyen mor battaniyeli intihar tarikatı Heaven's Gate evindeki bir kostümlü eğlenceydi. Öldükleri ev, Elene Orlovsky adında utangaç bir Rus kızın babasına aitti, kız Carmel Heights'ta benden bir sınıf üsteydi. Adam evi tarikata kiraya vermiş, daha sonra başka bir kiracı bulamamıştı. Elena'yla arkadaş değildim ama bunun bir önemi yoktu çünkü herkes davet edilmişti. Ölümünün ikinci yıl dönümüydü.

Nerede olduğunu söylersem annemin partiye gitmeme izin vereceğini düşündüm, haklı da çıktım. New Hope'a geçtiğimden beri notlarım düzeldiği için, Nicole yerine Holly'yle arkadaş olduğum için daha iyi davranmaya başlamıştı. Heyecanlı görünüyordu, dolabındaki eski kostüm kutusundan bir şeyler seçmemize yardım etti. İspanyol paça bir pantolonla pullu bir ceket bulduk, Holly Cher olabilirdi. Ben annemin eski gelinliğini giydim, yetmişler tarzı dantellerini olabileceği kadar çekince üstüme tam oturdu. Sonra makyajlarımızı da yaptı – Holly için kalın bir sürme, benim gözlerimin altına da bulaştırılmış biraz gölge, ağzıma da kırmızı rujla biraz kan damlası. Ölü gelindim. Saçlarımı dağıttım, boğulduğumu hayal ettim.

Palms'ta takılan ve bizim sokağın aşağısında oturan Eli arabayla alacaktı bizi ama son dakikada hasta olduğunu söyledi. Bizi götürecek başka birini aradık ama çok geçti. Çaresizlikten babama sordum. Arkadaşlarına övünerek anlatabileceği bir şey olabilir diye düşünmüştüm: *Kızım Heaven's Gate evinde bir partiye gitti. Giriş parası olan on doları bile verebileceğini söyledi bana.*

Arabaya bindik, ikimiz de arka koltuktaydık, partiye bir baba tarafından bırakılacağımız için utanıyorduk. Ev Laguna Lakes'te, on beş dakikalık mesafeydi, rüzgârlı karanlık yolları, okalıptüs ağaçları ve milyonerleri olan bir semtti, eski paranın ve yaşlanan şöhretlerin yuvasıydı. Bazen arkadaşımız Sarah'nın arabasında ot içip müzik dinlerken buradan geçerdik, bir hedefimiz yoktu, sadece o karanlık tepelerden yukarı çıkıp aşağı iniyorduk. Bunun dışında Laguna'da olmamızın tek sebebi sık sık malikânelerde verilen bu seferki gibi ev partileriydi. Genellikle aileler uzaktaydı, döndüklerinde de bir şeyden haberleri olmazdı ama bu seferki gibi zamanlarda ailelerin haberi olur, hatta parti için cesaret verirlerdi, zavallı zengin çocukları için biraz arkadaş satın almaya çalışıyorlardı işte.

Babama bizi sokağın aşağısında bırakmasını söyledim. Evi görmek istiyordu ama giriş yolunun aşağısında bırakmaya ikna oldu sonunda. Burası da bir sokak gibiydi zaten – uzundu, iki yanına ağaçlar diziliydi ve kapkaraydı. Acil durumlar için torpidoda tuttuğu el fenerini zorla verdi bize. İçten içe minnettardım. Her yer fena karanlıktı.

Feneri açtık, solgun tüneldeki yolu aydınlattık, tepelerde mahsur kalan sis yüzünden ışık hüzmeleri tozlu ve griydi. Bütün giriş yolu insanlarla, arabalarla doluydu. Babam zaten evi göremezdi. Yolda kaç kişinin olduğu belli değildi, arabalarının bagajlarından biralarını çıkarıyor, arkadaşlarına bağırıyor, kostümlerini düzeltiyor, öpüşüyor, gülüyor, merdivenlerde sıra bekliyorlardı. Holly'yle sıranın sonuna girdik, konuşmadan sigara içmeye başladık.

Ne beklediğimi bilmiyordum, özellikle de televizyonda evle ilgili o kadar çok şey izlemişken. İçeride fiskiyele, acayip heykeller ya da beyaz sütunlar olmadığını, evi özellikle

korkutucu ya da t  yler   rpertici g  steren bir Ő y g  rmeyeceğimizi biliyordum. Yine de buranın   irkin, sıvalı bir ev olduğunu fark etmek Ő aşırtıcıydı, G  ney California’da bunlardan milyon tane vardı, bazıısı daha b  y  kt   ama hepsinin arka tarafında y  zme havuzuyla tenis kortları da oluyordu. Fakat sadece bu ev, otuz dokuz insanın   l  m  ne tanıklık etmiŐ ti.

Kapıdaki adama paramızı verdik, yaşça b  y  k biriydi ama Elena’nın babası olacak kadar da değil. İçeri girerken   st  me lanetli bir duygunun    kmesini bekledim ama hiçbir Ő ey hissetmedim. Biraz t  yler   rperticiydi       duvarlarla zemin Ő effaf bir plastikle kaplanmıştı ve k  shedeki birkaç flaŐ lı ıŐ ık haricinde içerisi tamamen karanlıktı. Bu kadardı. Herhangi bir yerdeydim sanki.

İçeride olmanızı cazip kılacak hiçbir Ő ey yoktu. Yanımızda bir Ő ey getirmemiŐ tik, ne ot, ne hap ne de içecek bir Ő ey. “DıŐ arı   ıkmak ister misin?” diye sordum Holly’ye, en azından oradan daha iyi bir manzara g  rebileceğimizi d  Ő  n  yordum.

“Olur,” dedi. “Ama   nce yatak odalarını bulmam lazım.” Onları bulmaya   alıŐ tık – haberlerde s  rekli yatak odalarını g  stermiŐ lerdi, sade ve   irkinlerdi, Heaven’s Gate m  ritlerinin   lmek için yattıkları ranzalı yataklar haricinde boŐ lardı. Fakat flaŐ lı ıŐ ıklar baŐ ımı d  nd  rm  Ő t   ve oda hareket edemeyeceğiniz kadar kalabalıktı, bir yatak odasına açılacak kapılardan birini sonunda buldum ama kilitliydi. Birilerine sorduk, sonunda Carmel Heights’tan bir kız yatak odalarının alt katta olduğunu ama giriŐ in yasaklandığını s  yledi. Vazgeçip dıŐ arıya   ıktık.

  n bah  edeki herkes kafayı bulmuŐ  g  r  n  yordu, sesleri fazla   ıkıyordu, sarhoŐ  ergen parodisi gibiydiler, sikleri,

götleri ve annelerinin amları hakkında saçmalıyorlardı. Köşelerde işeyenler vardı, neredeyse birinin kusmuğuna basıyordum. “Bu salakların etrafında olmak istemiyorum,” diye bağırdım. “Yürümeye devam edelim,” diye bağırdı Holly de. Bir süre yürüdükten sonra begonvil çalılarının arasından geçip arka bahçeye giden bir yol bulduk.

Burası o kadar kalabalık değildi, neredeyse huzurluydu, küçük gruplar ayakta dikiliyor, sigara içiyorlardı. Tenis kortunun ışıkları açıktı, pürüzsüz yeşil zeminden yansıyordu neon. Arka bahçedeki herkes bir siluetten ibaretti, karanlık yüzler ve şekiller, kafaların üstleri ve çevresinden gümüşü bir ışıkla ayrılan uzuvların köşeleri. Bir çardak gördüm, birkaç basamak ve hasır sandalyeler. Palms’tan gelecek bir dolu kişi vardı ama arkadaşlarımızdan kimseyi henüz görememiştik.

Sonra Ryan’ları gördüm, çardağın altında bizden birkaç metre ileride şezlongda oturuyorlardı. Ortaokulda yarı düşman yarı dostlardı. Daha az tatlı olan Ryan’ın annesi benim annemle aynı okulda öğretmendi, daha tatlı olan ise Nicole’ün sokağında biraz aşağıda oturuyordu, o yüzden bazen dördümüz aynı arabayla okula giderdik. Birbirimize CD’ler, notlar veriyor, okuldan sonra beraber takılıyorduk ama sıklıkla Nicole’le bana karşı epey acımasızlardı. Nicole’e “Jöle Meme”, bana “Sivilce Kız” ikimize de kısaca “AK” diyorlardı, “Aptal Kaltaklar”ın kısaltmasıydı bu. Bazen bize hiç var olmayan müzik gruplarını sevip sevmediğimizi sorarlardı, emin olmadığımızı ama galiba sevdiğimizi deyince de kolpacı olduğumuzu söylerlerdi. Böyle saçmalıklar işte.

Ortaokuldan beri görmemiştim onları. Aklıma bile gelmemişlerdi. Artık özel okula gittiklerini biliyordum ama hâlâ arkadaş olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Niyeyse

onları yan yana gördüğüme şaşırmıştım, sanki Nicole'un hayatından kayboluşu onların da birbirinin hayatında kaybolması gerektiği anlamına geliyordu.

Ryan D, yakışıklı olan yani, elini salladı, yansıyan neon ışıkta avucu solgun görünüyordu. Partide Holly'yle beraber elimizde bira olmadan dolaştığımız için benimle dalga geçeceklerini düşündüm. Sonra bir yıl geçtiğini, lisede olduğumuzu hatırladım, artık yavaşlık yapmıyorlardı herhalde, hem onlar da yalnızdı. Yanlarına yürüdük, Holly'yi tanıştırdım. Otlarından birazını verdiler, üstüne de kırmızı taş afyon. Ayıklıkla uyuşturucu arasındaki değişim hızlıydı, bir perde düştü ve kafamızın güzelliği hem yoğun hem de pürüzsüzdü. Partinin gürültüsü azalmış gibiydi. Tenis kortlarının ışığı acı verecek kadar parlaktı, yıldızlara çok yakınmışız gibi bir histi. Dördümüz bir pipoyu dönüp bitirdik, sigaramızı yaktık, orada oturduk, düşüncelerimizin ya da düşüncelerimizin eksikliğinin sessizliğiyle oturduk. Sonra konuştuğumuzda konu tabii ki nasıl olduğumuz, neler düşündüğümüz değildi, gerçek ve anlamlı bir şey yoktu yani. Onun yerine uyuşturuculardan bahsettik, iyilerdi gerçekten, parti ise düşündüğümüz kadar havalı değildi, ev ise açıkçası hayal kırıklığıydı. Yatak odalarına gitmek istediğimi ama kapıların kilitli olduğunu söyledim. Ryan M işaret etti.

"Şuradalar işte," dedi.

"Tam orada mı?"

"Arkanda. Şu pencereler. Odalar orada işte."

Haklıydı da. Pencerelere gittik, büyük boş siyah kutulardan ibaretti, iyice yakınlaşıp görmek için ellerimizi gözlerimizin yanına götürdük. Odayı seçebiliyordum, iki boş ranzalı yatak hariç içerisi bomboştu, battaniye, çarşaf falan yoktu. İnanamıyordum. İntiharların üstünden iki yıl geçmiş-

ti, her şeyi yok etmelerine yetecek kadar bir zamandı bu. Ama bunlar haberlerde gördüğüm ranzaların ta kendisiydi, tam önümdeydiler, sessiz ve karanlıklardı.

Pencereler büyüktü ve zemine kadar iniyorlardı, yana doğru açılan türdendiler. Bu tarz pencerelerle tecrübelerim olmuştu. Holly'nin de. Onun yatak odasındakiler de bunlardandı, düzinelerce defa bu pencerelerden dışarı gizlice süzülüp içeri girmiştik. Bunların dışarıdan nasıl açıldığını biliyordum: Çerçeveyi yukarı kaldır, sonra it. Ben de böyle yaptım. Sonra da içeri girdim.

Odanın içindeki hava sıcak ve boğucuydu, sanki birinin çatı katına girmiştik. Orlovsky'lerin burada kaldığını, mekânı daha da yaşanabilir göstermeye çalıştıklarını düşündüm. Dedikodular böyleydi. Ama bu odaya on yıllardır kimse adım atmamıştı sanki.

Daha fazlasını hissetmeyi istiyordum. Boş yataklar ve boğucu havadan başka bir duyguyu hissetmek istiyordum. Ölülerin hissini almak istiyordum. Ama burası hüznü ve boş bir odadan fazlası değildi. Televizyonda gördüğümünden neredeyse emin olduğum, köşedeki yatağa uzandım. Ayakların durduğunu hatırladığımı düşündüğüm yere ayaklarımı uzattım. Başların durduğunu hatırladığımı düşündüğüm yere başımı koydum. Metal şeritler sırtıma batıyordu, soğuk ve sertlerdi. Ellerimi televizyonda gördüğüm gibi yanlara koydum, mor battaniyelerin altından dışarı bakan ölü parmaklar. Gözlerimi kapadım, başımın üstünde bir battaniye vardı, ceset torbasındaydım, ölüyordum, ölmüştüm. Buradan çıkmaya hazırdım. Beni cennete götürecek kuyruklu yıldızla seyahat etmeye hazırdım.

KANYON GEZİSİ

Bir gece ben, Eli, Çöplük İti, Danny Smackball ve Rachel diye bir kız evimin arkasındaki kanyonun bir yamacında otuyorduk. Bir parça mantarı bölüşmüştük çünkü hiçbir şeyin olmadığı hafta sonlarından biriydi, Palms'ta neredeyse kimse yoktu, sanki herkes ortadan kaybolmuştu. Holly'nin nerede olduğunu bilmiyordum.

Mantarın etkisini göstermesi epey vakit aldı. Sandığımdan çok daha kuvvetliydi. Gece tuhaf, korkutucu görünüyordu, ay fazla alçakta ve sönük bir altın rengindeydi. Kum taşı yamaçların üstündeki Torrey çamlarının dallarında saklanan şeyler görüyordum, çoğunlukla hayvanlardı – maymunlar, pelikanlar, ağızları yaraya benzeyen, sisten filizlere dolanmış sivri dişli yarasalar.

Torrey çamı (Pinus torreyana).

Oğlanlar da kesinlikle hissetmişti çünkü Çöplük İti nasıl sigara yakacağını bilemiyor, Danny ayağa kalkmayı reddediyordu, Eli da sadece kendisinin görebileceği şeylerle saçma

sapan konuşuyordu. Ama Rachel'dan emin değildim. Akranımdı ama artık okula gitmiyordu, tam zamanlı çalışmak için genel denklik düzeyi sınavına girmişti. Annesiyle babası Yehova Şahitleriydi, kıza kendi kirasını ödeten, kendi yemeğini aldirtan yavşaklardı ikisi de. Çoğunlukla konuşmuyordu, o yüzden pek bir şey söylememesi şaşırtıcı değildi.

Bir noktada ikimiz de işemeye gittik. Ay yeterince parlaktı, yani solgun kum taşının üzerinde kaldığımız sürece nereye gittiğimizi görebilirdik. Orada çömelmiş durur, ayakkabılarıma işememek için dikkat ederken çalılarının arasında bir şeyin parladığını gördüm.

Çalıları aştım ve kendimi bir açıklıkta buldum, burası gizemli ve garip bir şekilde daireseldi, sanki çalılık yakılmıştı. Parlak şeyi buldum, özel bir şey, bir jeot ya da tılsım olabilir sanmıştım. Ama eski bir bira kutusuydu sadece, o kadar paslanmıştı ki parladığını görmem bile mantıklı değildi. Elime aldım. Logosu silinmişti, yirmi ya da otuz yıldır kullanmayan türden bir açma halkası vardı. Çöptü ama bir tarihi eserdi de. Kutuyu tutarak yere çömeldim, sonra daha fazlası olduğunu gördüm. Bir yığındı. Birisi yıllar önce tam buraya oturmuş, bizim gibi kanyonda kafayı bulmuştu.

Çalılarının ötesinden Rachel'ın geldiğini duydum, geyikler kadar sessizdi. Yanıma oturdu, çarpık dişlerini gösterecek şekilde kocaman gülümsedi, gözbebekleri ay ışığının altında parıltılı bir karaydı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Bira kutusunu gösterdim ona. Yığından bir tanesini alıp salladı. Ses çıkarıyordu. Kutuyu aşağıya çevirdi, içinden kum ve bir şey daha döküldü, kıllı, siyah bir şey. Örümcekler. Ama neonluydular, yani gerçek olmadığını biliyordum. Yine de bir tanesine dokunmak için uzandım. Uyuşturucu örümcekleri ile biyoloji dersi kafatasları arasındaki fark.

“Çocuklardan saklanmalıyız,” dedi. “Başımıza bir şey geldiğini sansınlar.”

Bu fikir hoşuma gitmişti. Bir süre orada oturduk, konuşup şakalaştık, kafanız güzelken komik ya da zekice olduğunu düşündüğünüz şeylerdi, oğlanlar duymasın diye fısıldamaya dikkat ediyorduk. Ama bizi aramaya gelmediler.

Sonra gökyüzünde düşen bir şey gördüm, altından ve yabancı bir şeydi ama gerçek bir kayan yıldız mıydı yoksa bir halüsinasyon muydu, anlayamıyordum. Geriye uzanıp gözlerimi kapadım ve renklerden ibaret bir su dalgası kafatasımın içine akmaya başladı. Rachel’in yanıma uzandığını hissettim, bana değen kolu sıcaktı. “Ne görüyorsun?” diye sordu.

“Bir,” dedim dikkatlice, “gökkuşağı görüyorum. Her yer gökkuşağı, şelale gibi. Ama aynı zamanda bir at da.”

Birbirimize ne gördüğümüzü anlattık, sonunda aynı şeyi görmeye başladık, telepati gibi, zihin kontrolü gibiydi. Gördüklerimiz pornografikleşti, sevişen insanlar –kadınlarla erkekler, kadınlarla kadınlar, tavşanlarla yarasalar– ve hepsi aynı yönde hareket etmeye devam ettiler, tüm yaratılış tek bir yaratılış eylemindeydi, çiftleşiyorlardı. Sihirdi bu. Güldük.

Adım sesleri duyduğumu sanınca gözlerimi açtım. Oğlanlardan birisi sandım. Değildi.

Açıklıkta bir adam vardı, ayaklarımdan birkaç santim uzakta duruyordu, düğmeleri boğazına kadar iliklenmiş bir gömlek giymişti, geniş göğüslüydü ama zayıftı, yüzü mavi ışıktaki parlıyordu. Saçları uzundu, sakallıydı, kocaman pilot gözlükleri takmıştı. Bana gülümsüyordu ama yüzü üzüntülü ve kayıp görünüyordu. Kim olduğuna ya da niye orada durduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama korkmamıştım, en azından bacakları olmadığını fark edene kadar. Ölüydü. Bir hayaletti.

Çığlık atmak değildi niyetim ama çığlık attım. Rachel da çığlık attı. O da görmüştü adamı. Tuhaf bir adamdı, hippinin tekiydi, ölü bir adamdı. Ayaklandık, koşuyorduk, oğlanları bulduğumuzda kalbim küt küt atıyordu, çocuklar ise gittiğimizin farkında bile değilmiş gibi davranıyorlardı. Hayalet gördüğümüze bile inanmadılar.

HAYALETLİ

Uyuşturucunun bir etkisi olduğunu sanıyordum ama ölü adam o gece beni eve kadar takip etti. Birkaç gün fark etmedim, sonra ödevimi yapmaya çalışırken birinin omzumun arkasından yazdıklarımı okuduğunu hissettim. Rachel'a bahsetmeyi düşündüm ama sonunda anlatmamaya karar verdim. O bana aitti. Ben görüyordum onu, benim hayaletimdi.

Sonraki birkaç hafta boyunca bazen gözümün ucuyla onun silüetini gördüm, benimle konuştuğunu duydum. Ne dediğini asla anlayamadım. Ne istediğini bilmiyordum. Bir sabah okuldan önce makyaj yaparken, beni aynada izlediğini gördüm, gözlüklerinin arkasındaki gözleri zar gibiydi ve soğuktu. Selam verdim ona.

Parmağını şakağıma koydu, aşağıya doğru indirdi, sanki orada olduğuma inanamıyordu.

Bazen onu rüyalarımnda görüyordum, yatağımın ucunda dikiliyor, bazen de bedenimin üstünde havada duruyordu. Bir gece üstüme çıktı, elini bacaklarımdan yukarı götürdü, şortumun altına soktu. Parmağının içime girdiğini hissettim. Soğuktu. Hoşuma gitti. Üstümdeki ağırlığı hoşuma gitti, hayalet eliyle beni parmaklayarak sikerken göğsüme bastırıyordu.

ARAŞTIRMA

Okuldan bir gn sonra ktphaneye gittim, Holly'ye iyi hissetmediğimi sylemiőtm. Adamın kanyonda ldğn dőtnyordum, bira kutuları ona aitti ve dőtmő, altın vurő yapmış ya da kalp krizi geirmiőt. Bir mikrofiő maki- nesinde altmıőlı yılların sonu ve yetmiőlerin çoğundan kalan *Santa Bonita Gazette*'in eski nshalarını karıőtrdım. Saatle- rimi aldı. Ktphaneci birden fazla sefer yardıma ihtiyaım olup olmadığını sordu ama hayır dedim. Aradığım şeyi, beni tamamen delirmıőtm gibi gstermeyecek bir şekilde nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum.

Gen bir adamın lmnden bahseden hibir şey bula- madım. Belki de sadece yanlış yerde arıyordum.

ŞEYTAN ÇIKARMA

Bir gün tam duşa gireceğim sırada, banyonun ışığında gördüm onu. Tamamen çıplaktım, vücudumdaki tüm tüyler dikildi, siktirip gitmesini söyledim. Sesli söyledim, sanki gerçektir.

Gitti. Bir daha da karşılaşmadık.

Biraz da olsa özledim onu.

TARİHİ ÖNEM

4/20'de¹ okulu astık, günün ortasında Shea diye bir çocuğun evindeki partiye gittik. Shae'i sevmezdim. Kristal meth içmekten yanakları çökmüştü, kafası pek çalışmaz, hep bağıra çağıra abartılı öfke krizleri yaşırdı, aptallıkla uyuşturucunun bir karmaşasıydı. Ama tüm arkadaşlarımız gidiyordu, biz de Holly'yle beraber gittik.

Sabah otobüs durağına bırakıldıktan sonra evlerimize kadar yürüdük, böylece ilk gelenler olmayacaktık. Sigara içtik, Holly'nin müzik sisteminden şarkı dinledik, makyajlarımızla uğraştık. Holly'nin gözlerini tıpkı benimkiler gibi yaptım, gözkapaklarına koyu bir gölge ve sürme. Ela gözleri makyajla iyice öne çıkmıştı, canlıydı, hatları belirginleşmişti, benim gibi deli görünüyordu. Normalde neler yapacağımızdan bahsettik, büyük ihtimalle resim odasında oturup resim çizecek, defteri aramızda döndürecektik. Kim Nerede Nasıl gibi aptal oyunlar oynayacak, şifreler kullanarak dedikodu yapacak, aynı şakaları tekrarlayacaktık, *komünizm kızıl bir ringa balığıdır*² ya da *Horace bir öküze göre epey yakışıklı*.

Saat on gibi Shea'in oraya gittik. Her zamanki parti zamanlarının on iki saat öne çekilmesi tuhaftı – bir partiye saat sekizde *gidebilirdiniz* ama saat en aşağı on olmadan ortaya çıkmak istemezsiniz. Güneş parlaktı, kemiklerimin içinde sıkışmış gibi hissediyordum, oraya gidip kafayı bulmaya can atıyordum. Yürürken Holly şarkı söyledi, ikimizin de sevdiği şu Sublime şarkısı. Sesi eski Disney filmlerindeki prensesler

1 Her yıl 20 Nisan'da dördü yirmi geçe kutlanan kenevir bayramı. (ç.n.)

2 Red Herring: Kızıl ringa balığı, daha çok asıl hedeften uzaklaşılmasını sağlayan boş ipuçları. Polisyelerde sıklıkla kullanılır. (ç.n.)

gibi nameliydi, ben de ona eşlik etmeyi isterdim hep ama hiç yapmadım öyle bir şey. Müzik kulağı yoktu bende.

Birkaç kişi şimdiden gelmişti ama hiçbiri umursadığımız tiplerden değildi. Holly'yle beraber verandaya çıktık, küçüktü, oturmadan önce üstünü sildiğimiz iki tane pis plastik sandalye vardı sadece. Holly yanında taşıdığı çantasını çıkardı, içinde piposu, çakmağı ve önceki akşam satın aldığımız ot vardı. Kendimizi tutmuş, ota dokunmamıştık hiç.

Holly'nin ot içme şeklini seviyordum. Bu işi yapmak için doğmuş birini izlemek gibiydi. Hareketleri hem çok rahat hem de imkânsızdı, Olimpiyatlardaki jimnastikçilerdendi sanki. Mükemmel ojelenmiş uzun tırnaklarıyla kusursuz büyüklükteki bir parçayı paketten alır, hazneye yerleştirir, pipoyu ağzıma tutardı, bir hediye idi bu, 4/20'nin ilk piposu. Çakmağı ne kadar süre tutacağını bakmadan bilirdi, sonra pipoyu alıp kendisi için yakardı. Büyük fırtlar çekerdi, bitmeyecek gibi gelirdi ama asla hava atıyormuş gibi değildi. Dumanı üflediğinde verandayı bir sis içinde bıraktı, asla ama asla öksürmezdi.

İki pipo yaptık, kafamızı taşak gibi yapmaya bu kadarı yeter de artardı. Bedenimin sakinleştiğini, yumuşayıp ağırlaştığını hissettim. Zihnimdeki kaos –kimlerin geleceğine, düzgün davranıp davranmayacağıma dair tüm endişeler– bir kenara itildi. Holly, Shea'in görünüşü hakkında bir şey söylediğinde –çocuğun üstü soğuğa rağmen çıplaktı, aptal tribal dövmelelerini göstermeye çalışıyordu– gülmek kolaydı, gülüşümün sahte mi, kısa mı yoksa fazla uzun mu olduğunu düşünmek zorunda değildim, ayıkken hep böyle yapıyordum, her konuda her şeyi fazla kafaya takmak özel yeteneğimdi.

Kısa süre sonra Ramon yanında Çöplük İti ve Logan

diye bir çocukla geldi. Birine kafayı taktıysam bu o çocuktu. Logan gerçekten tatlıydı, her zaman uykuluymuş gibi görünen mavi gözleri, uzun kara kirpikleri, kedimsi bir çenesi vardı. Santa Bonita'nın kuzeyinde, buraya yarım saatlik mesafede yaşıyordu, denklik düzeyi sınavına o da girmişti, bazen bir grupta beraber tura çıkıyordu, o yüzden çok fazla buralarda takılmıyordu. Pek konuşkan değildi, o yüzden ne düşündüğünü anlamak zordu, bu da tabii ki onu gizemli yapıyordu. Holly ondan hoşlanmadığını iddia ediyordu. Niye diye sorduğumda nedenleri muğlaktı, "Sinsi görünüyor," gibi şeylerdi, kanıt ya da belirli bir şey yoktu ortada. Sadece ondan hoşlanmamdan hoşlanmıyor diye düşünüyordum.

Bir süre verandada takıldık, sıkış tıktık, sigara içtik, bir cigaralığı döndük. Çöplük İti'yle Ramon bira almak için içeri gittiler. Logan içki içmek için çok erken olduğunu söyledi, yanımızda kaldı. "Yanımda biraz koko var," dedi, diğer çocuklar kapıyı kapatınca. "Bir çizgi ister misiniz?"

"İçki için çok erken ama koko için değil yani," dedim.

"Aynen," dedi, bana gülümseyerek. "Saati koko geçiyor."

"Burada yapmasak daha iyi olur," dedi Holly.

"Kimseyle paylaşmak istemiyorum," dedi Logan. "O kadar yok yanımda."

Shea'in annesinin odasına gizlice girerken bulduk kendimizi, içerisi boştu, yeterince eşya yoktu. Yerde bir tane şilte duruyordu sadece, yatak falan yoktu, köşede de küçük bir makyaj masası vardı, üstü pahalı kozmetikler ve parfümlerle doluydu. Oradan, bir giyinme odasına geçtik, içerisi elbiselerle doluydu, yere çantalar ve ayakkabılar yayılmıştı. Holly ışığı açıp kapıyı kapattı. Bir köşeye toplandık, elbiseleri aşır ılerliyorduk, sanki saklambaç oynayan çocuklardık. Holly

de böyle hissediyordu galiba çünkü kıkırdıyordu, yanında uyuşturucu olduğu için Logan'a bakış açısı değişmişti birden. Logan inanılmaz bol olan pantolonunun arka cebinden bir CD kutusu çıkardı. Holly, Vons Club Kartı'nı kullanarak kokaini yaydı, çizgiler oluşturdu, hareketleri otla olduğu kadar akışkan ve zarifti. Kıkırdığımız bir yirmilikle beraber sırayla CD kutusunun üzerine eğildik. Kokain çok iyi değildi. Yakıyordu, kristal methle karıştırmışlardı büyük ihtimalle. Pek mühim değildi çünkü kafası epey hızlı geldi, bir elektrik yükseldi içimde, bu çocukla ve en iyi arkadaşımın bu partide olduğum için iyi hissediyordum kendimi, heyecanlıydım.

Odanın loş ışığında Logan o kadar güzel görünüyordu ki neredeyse bir kız gibiydi. Onu öpmek istiyordum. Elleri ince ve solgundu, boğumları şişikti, parmak uçları soyulmuştu. Sanatçı parmakları. Üstümde, içimde olsunlar istiyordum.

Holly'nin durumu anlayıp anlamadığını bilmiyorum, belki de sadece ikimizle oturmaktan sıkılmıştı ama hemen sonrasında kalktı, hiçbir şey demeden ışıkları söndürdü, kapyı kapatıp çıktı. Öfkelenmemiştii, sadece komik olur diye düşünmüştü. Karanlıkta yalnızdık.

Logan güldü, gülüşünün ne anlama geldiğinden emin değildim ama bir şey fark etmezdi çünkü bir saniye sonra eli yüzümdeydi, sonra ağzı benimkiyle buluştu, ardından ikimiz de yerdeydik, o üstümdeydi, ben de ayakkabı gibi bir şeyin üstündeydim. Alıp bir kenara attım. Dairedeki duvarlar inceydi, salondaki partiden gelen sesleri duyabiliyorduk: Shea her zamanki kolpacılığıyla "Hişş, hişş, hişş," diyordu, insanlar CD'leri değiştiriyordu, hiçbir albümde tek bir şarkıdan fazla kalınmıyordu.

Gözlerimi kapatıp Logan'ın ağzının lezzeti ve hissiyatına odaklandım. Tam umut ettiğim şekilde öpüşüyordu, bir

anlamı varmış gibi. Birisi müzik sistemini kapatıp MTV'yi açtı. Ricky Martin  alıyordu. İnsanlar  arkıya eşlik etmeye ba ladı ama nakaratı death metale çevirmişlerdi –*livin' la VIDA LOCAAAAAA*– ve Logan elini a a ıya indirdi, yumuşak ve usul usul  p    rken kemerimi açtı. Elimi pantolonunun içine soktum, sonra Ricky Martin aniden kesildi. Birinin, belki de Ramon'du, “Ne oluyor lan?” dediğini duydum, sonra başka biri, belki de        İti, “Kapa  eneni. A   unun sesini,” dedi, ondan sonra bütün parti    m sessizli ine büründü, sadece Kurt Loder'ın televizyondaki sesi kaldı geriye.

Logan'la yiyi meye devam etmeyi istesem de partinin sessizliği daha acil geliyordu. “Ne oluyor lan?” dedim.

“Kim takar,” diye fısıldadı kulağıma, sonra boynumu   t , dişleri derimin üstünde keskindi.

“Bakmak lazım,” dedim, altından çıktım, pantolonumun d  melerini ilikledim, salona giderken saçlarımı düzelttim.

Kimse geldi imi fark etmedi. Herkesin gözleri televizyona dikilmi ti. Oda nabız gibi atıyordu ama herkes bir camın altında, hareketlerinin tam ortasında donup kalmış gibi görünüyordu,  işeler ve pipolar insanların a zının önünde duruyordu öylece. Kurt Loder'ın sesi ciddiye, elleriyle ba ını tutan, yanlarında polislerle ko an ergenlerin görüntüsünün üstünden konuşuyordu. Çocuklar bizim gibi giyinmişlerdi, spor ayakkabılar, ti  rtler ve kot pantolon. O uy şturucu kafasındayken her şey hem ger ekdi i hem de fazlasıyla gerçek görünüyordu, hipergerçeklik, bir distopya romanı canlanıyordu sanki. Methli kokain ve ot birbirine karı mı tı, paranoyanın ka ıntısını hissedebiliyordum. Televizyondan fazla gürültü geliyordu ve Kurt Loder'ın sesini huzur verici bulsam da odayı açıp televizyonu kapatmamak için kendimi zor tutuyordum. Eğlenceli partiye geri dönmek istiyordum.

Logan arkamdan geldi, elime uzandı. Onu itmek istedim çünkü bir anda midemi bulandırmıştı. Ama hareket etmedim, televizyona bakmaya devam ettim, sanki yeteri kadar sert bakarsam eritebilecektim.

Resimler ekrandan dışarıya süzülüyor gibiydi: Birkaç saat öncesini gösteren zaman ve tarihin yazdığı güvenlik görüntüleri, iki oğlan video oyunlarındaki karakterler gibi eldivenler, botlar, yelekler giymişlerdi, silahlarıyla kafeteryada ciddi ciddi geziniyorlardı, arkada birkaç siyah siluet duruyordu, insana bile benzemiyorlardı, ölmüşlerdi belki de, düşen sandalyelerin arkasına saklanmışlardı, yemekler masaların üzerinde bırakılmıştı, polisler yerdeki bir cesedin etrafında dikiliyorlardı, çevresi kocaman park yerleri ve mükemmel bir bahçeyle sarılmış büyük, kurumsal görünen bir okulun görüntüleri, ne kadar da Carmel Heights'a benziyordu, okulun ön tarafındaki bir tabelada GOOD LUCK BAND yazıyordu, sabahın normalliğine, liselerin sıkıcılığına, rutinine, dışarıya kapalı dünyasına ihanet ediyordu bunlar, hepimizin bakışıyla büyüyordu, bir okulun özeli işgal ediliyordu, bir okul değil de gösteriydi artık. Kafayı bulmak için okulu asmasaydık, ailelerimiz bizi Santa Bonita'da değil de Colorado'da büyütseydi, biz de ölebilirdik. Bize her zaman tehlikeli olduğunu söyledikleri şeyler, yanılıyorlardı işte. Onun yerine tehlikeli şeyler bizi güvende tutuyordu.

BİR ÇÖPLÜK DALIŞI DENEYİ

Mayısta bir gece, Holly’de kalıyordum. Annesi epey hastaydı, kanser mi neydi kadın. Çoğunlukla erkenden yatıyordu. Biz de dışarı çıktık, Black Creek Yolu’nun yakınlarında ateş yaktık. Polisler söndürttü. Neredeyse herkes eve döndü. Holly, Ramon, Çöplük İti ve Rachel’la beraber Palms’a döndük – geriye biz kalmıştık. Saat geçti, gerçekten geçti, gece iki ya da üçtü. Niye çöplüğe bakmaya karar verdik bilmiyordum. Walgreens’in arkasındaki karanlık ara sokaktaydık çünkü polislerin bizi bulup eve göndermesini istemiyorduk.

Önce kıyafetleri bulduk. Çöpün tam üstünde, karton kutuların içinde duruyorlardı. Sahte kürkten bir ceket vardı, bana tam olmuştu, birkaç mini etek, beli açıkta bırakan bir üst, parıltılı birkaç elbise vardı, Guess ve bebe gibi pahalı markalardı bunlar, hepsi yeniydi, bazısının fiyat etiketleri hâlâ üstündeydi.

Kanı fark etmedik önce, sonra birazı Rachel’ın eline buluştu. Çok değildi. Belki de boyaydı.

Kıyafetlerin altında bir çift ayakkabı vardı, topukları güdükleşmiş Nine West’ler, bir de gece çantası. Çantada kız eşyaları bulduk – birkaç tampon, dudak nemlendirici, kapaklı ayna. Aynayı aldım. Bir de cüzdan vardı, biraz da fiş. Bir dolu kredi kartı, bir de nüfus cüzdanı. Nakit yoktu. Fişlerle nüfus cüzdanındaki adresler Arizona’ydı.

Bir süre ne yapacağımıza karar vermeye çalışarak öylece durduk.

“Polisleri arayabiliriz?”

“Her şeyi geri vermemiz gerekir.”

“Belki kredi kartları çalışır.”

“Değmez.”

En sonunda kıyafetleri bölüştük. Ceketle aynayı, bir de eteği aldım, daha önce hiç duymadığım bir markaydı ama gerçekten güzeldi, etiketi hâlâ üstündeydi. Rachel çantayı ve en güzel elbiseleri aldı çünkü en çok onun ihtiyacı vardı. Holly de üstlerin hepsini ve beyazlaştırılmış kot bir ceket aldı.

Çöpteki eşyalardan bir daha bahsetmedik, kıyafetleri giydiğimizde birbirimize gizli gizli gülümsedik. Birisi ceketimin güzel olduğunu söylediğinde sadece teşekkür ettim ama içimden ekledim: *Ölü bir kadından aldım bunu*. Bununla ilgili kötü hissetmeye çalıştım ama olmadı. O ceket gerçekten seviyordum.

UYUŞTURUCU TİCARETİ

Çok öfkeliydim. Nedenini çözemiyordum. Ailemle anlaşıyordum, Holly harikaydı, neredeyse yaz gelmişti ve birinci sınıf bitmek üzereydi. Her şey iyiydi. Ben iyiydim. Berbattı.

Yatak odamda, yerde cenin pozisyonunda yatıyordum. Titremeden duramıyordum. Kendimi kesmek ya da bir şeyleri kırmak istiyordum ama kendimi kesmekten, bir şeyleri kırmaktan bıkmıştım, bıkmış. O hastalıklı his tekrar yükseliyordu içimde, göğsümden dışarıya sızıyordu. Bozuktum.

Ayaklandım, aşağıya, garaja indim. Orada epey bok püsür vardı – eski oyuncaklar, Noel süsleri, araç gereç, annemin sınıfından eşyalar. Kamp eşyaları. Kapıyı açtım. Çadırlar, uyku tulumları, matruşka gibi birbirinin içine yerleşen kapacaklar. Bir fener. Küçük bir ocak. Bir balta. Bir balta!

Aslında küçük bir baltaydı. Küçük, ağır, deriden bir kılıf içinde. Babamın baltanın kör tarafıyla çadır direklerini yere sapladığını o kadar çok izlemiştim ki. Mükemmeldi.

Kılıfından çıkardım. Bıçağı paslıydı ve keskin görünmüyordu. Duvara sapladım. Çıkardığı ses: *Fuup, tak*. Öfkem o sesin içinde tutulan bir şeye dönüşüp söndü.

Abartırsam annemle babamın fark edeceğini anlamıştım. Annemin arabasını park ettiği yerin tam önündeydim. Daha fazla savurmak istiyordum. Dolabım olabilirdi.

Birkaç kere elbiselerimin arkasındaki duvara sapladım, sonra telefon çaldı. Eli'ydı. Gelmemi söyledi. Hoşuma gidecek bir şey vardı elinde. Kulağa uyuşturucu gibi geliyordu.

Tek sorun baltaydı. Kaldırmak istemiyordum. İyiyimi-

şim gibi hissettiriyordu ve bunun geçip geçmeyeceğinden emin değildim. Baltayı çantama koydum ama kabzası dışarı çıkıyordu.

Eli ilk görüşte fark etti. “O ne lan?” dedi.

Evinin kapısının eşiğindeydik, ben hâlâ verandadaydım, o ise girişimi engelliyordu. Arkasında babasını görebiliyordum, elinde devasa bir kitapla koltukta oturuyordu. Onunla daha önce birçok defa tanışmıştım ama orada değilmişim gibi davranıyordu. California San Diego Üniversitesi’nde felsefe profesörüydü ve hep mantıksız şeyler yapıyordu.

“Pizza almaya gidiyoruz,” dedi Eli, babasına. “Kumsalda yiyeceğiz.”

Babası başını kaldırdı, akli karışmış gibiydi. “Tamam,” dedi ve kitabına döndü.

Pizzacıya doğru yolda yürüdük. “Üzgünüm,” dedi Eli. “Evde olacağını bilmiyordum. Sonra cebinden küçük bir paket çıkardı.

“Koko mu?”

“Yok. K.”

Daha önce hiç ketamin kullanmamıştım. Sadece veterinerlerin bayıltıcı olarak kullandığını biliyordum, bir de fazla alırsan “k deliğine” düşüyordun. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama kulağa hoş geliyordu aslında.

Nerede yapacaktık. Birkaç sokak aşağıdaki bir trafonun arkasına gitmeye karar verdik. Çalıların içindeydi trafo, bir kaldırımın yakınında, anaokulundayken otobüse binmek için indiğim bir tepede.

Bir yere dökmemiz lazımdı, o yüzden küçük çöp aynamı çıkardım. Küçüktü ama işe yaradı. Pakette çok fazla yoktu, ikimize üç çizgi çıkacak kadardı işte.

K tuhaftı. Kafamız tam olarak güzel olmadı – sıcak bir his, kıkırdama, heyecan yoktu. Tek etkisi bedenimle içinde bulunduğu mekânı birbirinden ayırmaktı, hoşuma gitmişti bu tuhaf kopukluk hali. Öfke bir nesneye, içime yerleştirilmiş bir şeye dönüştü. Güneşten şeritler yayılıyor, havada uykulu uykulu dolaşan bir yabanarısı gibi, yüzümüze altın sarısı bir sıcaklıkla düşüyordu. Sokaktaki arabalar kükre-yerek geçiyorlardı. Çantamdan baltayı çıkardım ve ağırlığını elimde hissettim, sağlam ve ağırdı. Ne kadar süre orada oturduk bilmiyordum. Eli baltadan bahsetmedi.

Sonra çağrı cihazı öttü. “Siktir,” dedi. “Çocuklarla buluşacaktım ya, unuttum. Gelmek ister misin?”

Telefon kulübesini kullanmak için meydana gittik. Birkaç dakika sonra Eli’nın arkadaşları kocaman bir Suburban ciple yanımıza geldi. Kim olduklarını biliyordum –Dylan ile Luis– uyuşturucu satan, bizden yaşça büyük adamlardı. Onlardan otla ekstazi almışlığım vardı ama daha önce hiç beraber takılmamıştık. Hafiften çekiniyordum onlardan.

Bıkkınlıkla baktılar bana, sanki Eli’yla beraber olduğumu bilmiyor gibilerdi. “İşe çıkmamız lazım,” dedi Dylan.

“Beni Palms’ta bırakabilir misin?” dedim.

Çöplük İti meydanda oturuyordu, yanında Ramon’la bizden küçük çocuklar vardı. Saat hâlâ erkendi. Çöplük İti, Vegas’taki kız kardeşine gitmek istediğini ama arabasının bozuk olduğunu, tamir ettirmek için de parası olmadığını söylüyordu. Ramon’un onu götürmesini istiyordu ama Ramon hiç orali değildi. Çantamdaki baltayı fark edince benimle dalga geçmeye, deli olduğumu söylemeye başladılar. Umurumda değildi. Alışmıştım. Ketamin, seslerini uzaktan geliyormuş gibi yapıyordu. “Eyvah,” dedim.

Kimsede içecek ya da tttrecek bir Şey yoktu, biz de Walgreens'e gittik, Ramon'la ben plk İti'ne gözcülük yaptık, o da sweatshirtnn içine bir Şişe Hindistan cevizli rom sıkıŐtırdı. İkimizi içtik, o sırada daha fazla insan geldi yanımıza, güzel bir gece olacak gibiydi – iki parti vardı, ikisi de evdeydi.

Bütün akşam boyunca plk İti önüne gelen herkesi onu Vegas'a götürmesi için darladı. İŞe yaramıyordu. Hava kararmadan önce otostop çekeceğini söyledi. Bunun aptalca ve tehlikeli olduğunu söyledim ama daha önce birçok defa yaptığını söyledi. Tek sorun korunacağı bir silahının olmamasıydı. Bütün gün hiçbir Şey yememiŐtim ve epey sarhoŐtum, öfkem de geçmişti, baltayı ödünç alıp alamayacağını sorunca tamam dedim.

Çöplük İti birkaç gün sonra geri döndü, cip süren birinin arabasına bindiğine, çölde dolaŐtıklarına dair epey uzun bir hikâye anlattı. Cip ters dönmüş ve harap olmuştu, balta da kaza sırasında kaybolmuştu. Çöplük İti'nin çenesi kırılmıŐtı ve sargılıydı. Sadece pipetle beslenebiliyor, güçbela konuşabiliyordu, tttrmemesi lazımdı ve bazen salya akıyordu ağzından. Onun için zldm. Aksi zordu zaten.

Ama sargılar çıktığı gibi üstüne gittim. "Babamın baltasıydı o," dedim. "Antikaydı, büyük dedeme aitti." Yalandı ama balta o kadar eski görünüyordu ki ikna edebileceğimi umdum. Baltanın parasını bana vermesi lazımdı.

Canı sıkılmıŐ gibi davrandı ama sonunda kabul etti. Değerinin ne kadar olduğunu sordu.

"Yüz dolar vardır," dedim. "Yedi gram kadar verirsen anlaŐırız."

Çöplük İti hayır dedi, böyle olacağını tahmin etmiştim. Yine de ondan  gram kadarını koparıyorum diye umuyor-

dum. Ama o kadar yükseğe çıkmayı da reddetti, bana en fazla bir gram verebileceğini söyledi. Geri basmayacağını görebiliyordum, tamam dedim ben de. O gün Holly'yle hiç paramız ya da otumuz yoktu, o yüzden bir gram hiç yoktan iyiydi. Hava kararana kadar hepsini içtik.

GÜZEL BİR YAZ DİLERİM

Yıl sonu geldiğinde yıllıkta o kadar çok fotoğrafta çıkmıştım ki Carmel Heights'ta olsam böyle bir şeyi hayal bile edemezdim. Bayan Hunter ve danışanlarıyla beraber bir grup pozu. Edebiyat dergisini hazırlayan kızlarla bir grup pozu. Öğle yemeğinde Holly'yle benim gülümserken çekilmiş bir pozumuz. Bahçede aptalca bir şeye gülen Lily ve ben. Fotoğraflardaki halim mükemmeldi: çıkık elmacık kemikleri ve parlak saçlar.

Bir tanesi hariç. Terapi grubu fotoğrafımızda bacaklarımızı kankan dansı yapıyormuşuz gibi kaldırtmışlardı. Fotoğrafta diğer kızlar heyecanlı görünüyor, kamera için abartıyorlardı. Ben sondaydım, zar zor gülümsüyordum, flu çıkmıştım ve kamerada nereye bakmam gerektiğini çözemediğim için kaybolmuş görünüyordum. Öncekine göre iyiydi ama hâlâ hayaletin tekiydim.

İŞARETLER VE GÖSTERGELER

Temmuzun sonlarıydı, süveter giymenizi gerektirmeyecek kadar sıcak olan ilk yaz gecesi. Bir şeyler gerçekleşmek için haftalardır bekliyordu, sıcak havayı bu birikimin bir işareti olarak görüyordum. Dylan'la Luis o akşam bizi Holly'nin evinden aldılar. Her nasılsa son günlerde arkadaş olmuştuk. Arabaları, paraları, uyuşturucuları vardı ve bizden arkadaşlığımız hariç bir şey istemiyor gibi görünüyorlardı. Komik olduğumuzu düşünüyorlardı sadece. Tıpkı müzik zevkimiz gibi. Bu da başka bir seviyeye yükseldiğimizin bir işareti gibi gelmişti. İnsanların benden hoşlanabileceği şekilde davranmayı öğrenmiştim sonunda. Dolunay vardı gökyüzünde, o kadar parlaktı ki gece bile her yer aydınlıktı. O akşam bir çekimin etkisindeydim, sanki mıknaatılar tarafından yönlendiriliyordum. Tüm bunların iyi bir şeye dönüşecek şekilde birleştiğini düşündüm.

Daha sonra polis arabasının arka koltuğunda otururken tüm sembolleri yanlış anladığımı hissettim. Sembollerdi bunlar gerçekten de, bir anlamları olduğu doğrudu; olmayan bir yerde bir önem bularak hata etmemiştim. Onlara tersten ya da yandan bakmıştım sadece, oysa aşağıya doğru okumalıydım hepsini. Şifreyi yanlış okuduğum için o kadar aptal hissediyordum ki.

Polisler bir şey diyorlardı ama benle konuşup konuşmadıklarını, "Uçmuş bu," dediklerini duyana kadar anlayamadım.

Haklıydılar. Uçmuştum. Sadece ot içmemiştim, biraz kokain, epey bir asit almıştım. Yüzlerine bakarken zorlanıyordum çünkü başka şeylerin şekline bürünüp duruyorlardı. Şeytanlar, cüceler, kurukafalar. Nerede yaşadığımı öğrenmek istediler. Onlara gerçek dışında bir şeyler söylemeyi

düşündüm ama ya geceyi nezarete geçireceğimi ya da beni aileme bırakacaklarını söylediler. Adresi verdim.

Polis arabasının karanlığında dağılmaya başladım. Kendimi kendimden kopardığım şeyi yapmamla başladı. Bir polis aracının arkasında oturan kızı gördüm, bir deri bir kemikti, saçları karman çormandı, bakışı öyle donuk, gözbebekleri öyle büyüktü ki ölüden farksızdı. Kaybolmuş görünüyordu, kim olduğuna ya da nereye gittiğine dair hiçbir fikri yok gibiydi. Onun için üzülüm. Uzun zamandır, en azından akıl hastanesinden beri hiçbir gölge görmüyordum ama şimdi gölgeler sarmıştı kızın etrafını, sürekli değişiyorlardı, zift karasıydılar, sülfür renginde kuş sürüleri, sarıyorlardı çevresini, karanlık pençelerini göğsüne geçirmek, boğazını sıkamak için geri dönmüşlerdi. Kız için umudun olmadığını görüyordum, geri dönüş yoktu, yolunu bulamayacaktı. Nafileydi.

Wellbutrin'i kademe kademe bırakmış, bir hafta önce Paxil'e başlamıştım çünkü hâlâ depresyonda hissediyordum. Bu özellikle sıkıcı bir depresyon cinsiydi. Bu yeni depresyonda üzgün ya trajik değil, daha çok uyuşuktum. Hiçbir şey umurumda değildi – ne ben ne başkası ne de çevremdeki herhangi bir şey. Bedenime ne olduğu umurumda değildi, ciğerlerim ağrıyana kadar sigara içiyor, koyu sarı balgamlar tükürüyordum. Yattığım son iki kişinin adlarını hatırlamıyordum çünkü o sırada kafam çok iyiydi ve ikisi de yabancıydılar. Sadece aklıma gelince bir şeyler yiyordum, bu da sadece bayılacak gibi hissettiğimde oluyordu. O kadar zayıftım ki kaldırım ya da Palms'taki metal sandalyeler gibi sert bir şeyin üstüne oturduğumda canım yanıyordu çünkü geriye sadece kemiklerim kalmıştı.

Yanımda biraz Wellbutrin kalmıştı, siyah kasadan aldığım M&M şeklinde kırmızı, sarı haplar. Hapları alırken içki

içersem sadece birkaç birada tamamen zum olduğumu keşfetmiştim. Kalanları partiye getirmeye karar verdim.

O akşamın erken saatlerinde arabayla etrafta dolaştık, müzik dinleyip tüttürüyordum. Dylan ile Luis'lere gittiğimde sadece dördümüz vardık, güneş daha yeni batıyordu. Wellbutrin'i masadaki cam bir kâseye koydum, şeker gibi görünüyordlardı, sonra da Luis bana bir bira uzattı. Kocaman, yüz yirmi santimlik bir bongları vardı, otu içine koydular, Holly ile başımız dönene ve neredeyse kafamız fazla güzel olana kadar sırayla tüttürdük. O zamana kadar dairede en az bir düzine insan vardı herhalde, birisi sehpanın üzerinde kokain çizgileri çekmeye başladı, Holly'yle ondan da aldık.

Böyle devam etti. Daha fazla insan, daha fazla uyuşturucu. Kafamın güzel olduğu bazı zamanlarda her şey bulanıklaşıyordu ama o gece tam tersi olmuştu. Ne kadar içersem o kadar güzel oluyordu kafam ve her şey kendi sınırları içinde daha da netleşiyordu. Her şey öyle enerji yüklü ve titrekti ki gereğinden fazla gerçek görünüyordu. Her şeyi ben yönetiyormuşum gibi hissediyordum, rotanın hâkimiydim, her şeyi tam olarak doğru yerlerine yerleştiriyordum.

Gece yarısından hemen sonra, Holly ve Ramon'la birlikte asitli küp şeker yemeye karar verdik. Ramon daha önce hiç asit kullanmamıştı. Holly'yle ona kılavuzluk edeceğimizi, her şeyin düzgün gitmesini sağlayacağımızı söyledik.

İyi de başladı aslında. Devasa, kadife bir armut koltukta oturuyorduk hepimiz, koltuk bir uzantımız gibiydi, tüylü ve içine gömülebileceğin bir şeydi. Hepimiz gülüyorduk. Ramon koltuğa yapıştığına, onun bir parçası olduğuna ikna olmuştu ve duyduğumuz en komik şey gibi geliyordu bu. Gece iki mi neydi. Dairede sadece bir avuç insan kalmıştı.

Ramon'u koltuktan kaldırdık, ikiye bölündüğünü düşündüğü için küçük bir kız gibi inledi. Armut koltuktan uzağa

çekip ayağa kaldırdığımızda bize sarıldı, onu kurtardığımızı söylüyordu. Luis birkaç santim uzaktaki bir koltukta oturuyor, para sayıyordu. “Şuna baksana,” dedi bana bir yirmilik uzatarak.

Banknottaki yüze baktım ama Andrew Jackson’ın yerinde Şeytan vardı. Sonra yüz tekrar Andrew Jackson’a döndü. Ardından tekrar Şeytan oldu ve pentagramlar, alevler çıktı ortaya. Gizem yoktu ortada, tüm paraların şeytani olduğuna dair apaçık bir mesajdı. Banknotu yaktık biz de. Eğlenceliydi.

Kısa süre sonra birisi kapıyı tıklattı. Kimseyi beklemiyorduk. Tam bir tıklatma da sayılmazdı. Daha çok yumruk-lama gibiydi. Üç sert darbe. Luis kapıya gitti. Kapıda gözetleme deliği yoktu ama küçük, buğulu camlar vardı. Camdan baktığında ne gördüğünü bilmiyordum, polis rozeti de olabilir, ışık da. Ama kapıdan hızla geri çekildi. Sessiz olmamızı söyledi. Polisler gelmişti.

Dylan’la hemen harekete geçtiler. Luis bir kâğıt mendil ve cam silici buldu, masadaki kokain kalıntılarını sildi. Dylan bongla paraları aldı, yatak odasına gitti, kıyafet dolabında gizli bir kasa vardı. Holly ile Ramon öylece oturdular, hiçbir şey yapmıyorlardı – saklayacak bir şeyimiz yoktu, tüm uyuşturucuları tüttürmüş ya da yemiştik. Ama odadaki harekette beni korkutan bir şey vardı. Dışarı çıkmak istiyordum – tercihen bedenimden, ama bu mümkün olmadığı için daireden çıkmayı istiyordum. Polisler ön kapıdaydı, ben de arkadan çıktım.

Küçük bahçelerini saran iki metrelik duvarın üstünden rahatlıkla geçtim. Kendimi, apartman kompleksinin arkasındaki bir tepede buldum, her yeri buz çiçekleri sarmıştı. Tepe fazla karanlıktı, buz çiçekleri iyice büyümüştü, o yüzden rahatça yürümek zordu.

Dylan'la Luis birkaç yıl önce inşa edilmiş bir Mormon tapınağının hemen yanında yaşıyorlardı. Beyaz ve çirkindi, 7/24 aydınlatılıyordu, sivri kuleleri parıl parıldı, uzay gemisine ya da Oz'daki bir binaya benziyordu. Orada kocaman duruyor, otoyolun kenarında hiçliğin içinde beyaz ışık yayıyordu. Tapınağın ışıklarıyla ay, buz çiçeği kaplı tepenin altına giden yolu aydınlatıyorlardı. Bunu aşağıya inmem gerektiğine dair bir işaret olarak kabul ettim.

Bir planım yoktu. En fazla yakınlardaki alışveriş merkezine giden yola inmeyi düşünmüştüm, orada ankesörlü telefondan birilerini arayabilirdim. Ama yanımda yeterince bozuk para olup olmadığından ve kimi arayıp aramayacağımdan emin değildim. Sadece yürüyordum. İşte beni o sırada yakaladılar.

Sanırım çitin üzerinden atladığımı gördüler, üstümde bir şeylerin, Dylan'la Luis'in asıl mallarının olduğunu düşündüler herhalde. Oysa yanımda sadece, kalıntılar yüzünden kararır alüminyum folyodan yaptığım pipo ile bir paket sigara vardı. Beni ellerindeki her şeyle suçladılar: Narkotik madde kullanımı araç gereci bulundurmak, reşit değilken tütün taşımak, sokağa çıkma yasağını delmek. Aptalca suçlamalar. Yine de eve götürmeleri için yeterliydi.

Polis aracının arkasındaki kendimi izliyordum, gölgeleri, şeytani polisleri izliyordum. İşaretler tek bir şeyin üstünde odaklanmıştı, kaçınılmaz görünüyordu. Kâinat tarafından şart konulan bir şeydi bu. Ölmem gerektiğine, ikinci defa, o zaman karar verdim işte.

Annemle babam kapıyı kapattıkları anda başladı. Polisin onlara ne söylediğine dikkat etmemiştim çünkü kafam çok güzeldi, ayrıca annemle babamın yüz ifadelerini incelemekle daha fazla ilgileniyordum. Akıllarından ne geçiyorsa iyi bir şey olmadığı belliydi. Kaşları sertçe, öfkeyle çatılmıştı.

Bir de siyah kasayı düşünüyordum.

Kasayı onlar görmeden yemek salonundan çıkarmam, sonra da birkaç saat boyunca yalnız bırakılmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu sadece. Bunu becerebilirsem kalanı kolaydı.

Onlara yorgun olduğumu, uyumam gerektiğini, bununla sabah ilgilenebileceğimizi söylemeyi düşündüm. Ama babam bağırmak istiyordu.

Onu hiç bu kadar öfkeli görmemişim. Bir başarısızlık örneği olduğumu söyledi, sesi o kadar yüksekti ki duvarlardan yankılanıyordu, gözleri çakmak çakmak, yüzü kıpkırmızıydı. Bir hayal kırıklığıydım, bir arızam vardı benim, pes etmişti artık. Pes ettiğini söylemese kendimi kaybetmezdim. Göğsümün içeri doğru çöktüğünü, bir boşluğa dönüştüğünü hissettim, sonra gözyaşları süzölmeye başladı yanaklarımdan. Salondaki bir köşeye doğru geri geri çekilirken buldum kendimi.

Sonra babam bana vurdu, tokadı yapıştırdı suratıma, sesi şaklatılan bir kırbaç kadar keskin ve aniydi.

Bana daha önce hiç vurmamıştı.

O kadar sert vurmadı aslında. Şoka uğradığım için yere yıkıldım. Koridorun köşesindeki soğuk fayans zeminde öylece uzanırken yapmam gereken şey iyice kesinleşti aklımda.

En kötü yanı umurunda değilmiş gibi görünmesiydi. Yanıma çömeldi, parmağını suratıma uzattı, beni itiyor gibi

hissettim, düşüyordum, yeryüzündeki bir çatlaktan içeri doğru düşüyordum, kalbim midemin içine çekildi, sonra daha da aşağı indi, sanki midem bir ölüm çukuruydu. “İğ-rençsin,” dedi babam. “Rezilsin. İlgimi hak etmiyorsun bile. Bir hiçsin, hep de böyle kalacaksın, bir kenara atılan *çöpün tekisin*.”

Canım yanıyordu çünkü doğru söylüyordu.

Annem onu benden uzaklaştırdı. “Bence hepimiz yatma-ya gitsek iyi olacak.”

Babam bir an için hiçbir şey demedi, sonra anneme katıldı. “Bu işi sabah bitiririz,” dedi bana. Hâlâ öfkeliydi. Böylece ikisi beraber yukarı çıktılar.

Ailemizde bir kural vardı: Yatağa asla öfkeli gitme. Ne kadar berbat davranırsam davranayım yatmadan önce beni sevdiklerini söylerdi annemle babam. Ama o akşam sadece yukarı çıktılar.

Zorla da olsa ağlamayı bıraktım, koridorda oturdum, yatak odalarında hareket kesilene kadar dinledim. Sonra yemek salonuna doğru elimden geldiğince sessiz yürümeye başladım. Dolabı açtım. Kasayı elime aldım. Tuvalete gittim.

Tüm haplarımı yuttum. Annemin kas gevşeticilerinden bir avuç kadar vardı, onları da yuttum. Kasada Tylenol ya da Benadryl yoktu, sadece Advil vardı, bir işe yarayıp yaramayacağından emin olmadığım için dokunmadım ona. Wellbutrin’lerimi Dylan’la Luis’te bırakmasaydım keşke. Yeterince ilaç yuttuğumu umuyordum. Epey hap almıştım zaten.

Odama gittim. Sabaha karşı dörttü. Annem beni kontrol etmek için gelene kadar en azından altı saatim vardı. Bu kadarı yeter gibi geldi. Kokain ve asit yüzünden biraz zaman alacağını düşündüm ama öyle olmadı. O gece yatağa öfkeli gittik. Hemen uykuya daldım.

AYNI AMA FARKLI: BELGELER

Yine hastaneye yatırıldım. Her şey yedi ay öncesiyle aynıydı. Sadece bu sefer annem beni bir nöbetin ortasında buldu ve bu sefer entübe edilmek zorunda kalmadım, böylece zatürre de olmadım. Bu sefer annemle babam daha az mahvolmuş görünüyorlardı ama daha fazla yorgunlardı. Bu sefer niyeysen hasta bilgilerinde *Katolik* kısmını işaretlediler, o yüzden beni görmeye bir peder geldi, bana niye burada olduğumu sordu, ben de gerçeği söyledim, intihara teşebbüstü, yüzüne tam bir şok ifadesi yerleşti, odadan çıktığında annemle babam güldüler, niye öyle yaptıklarını anlamadım, büyük günahları anlattılar, sonra ben de güldüm. Bu sefer hastaneye beni görmeye Holly de geldi, yanında bir buket çiçekle, New Hope ile Palms'taki herkesin imzaladığı kocaman bir kart vardı, aramızdaki şakalarla, iltifatlarla doluydu kart. Ne kadar iyilerdi, hepsi öyleydi.

I was so sad when
I heard what
happened. I just
broke down and
cried and cried
You are not alone
Anytime need
to talk. I want to
listen I've been there
before and I know
how much it hurts.
♥ Lily

Please feel better soon
and please know how
much we all love you.
Nobody is a pirate
prince like you!
Love,
Junkdog

If you die, who will
be there to find the
red herring? who will be
there to shine flashlights
on yellow ghosts? I
would miss you too much
Love, Rachel

Geçmiş olsun kartı, Haziran 1999.

Olanları duyunca çok üzüldüm. Oturup ağlamaya başladım, ağladım da ağladım. Yalnız değilsin. Konuşmaya ihtiyacın olursa dinlemeye hazırım. Ben de o yollardan geçtim, ne kadar canının yandığını biliyorum.

Lily.

Lütfen çabucak iyileş ve seni ne kadar sevdiğimizi bil.
Senin gibi korsan prensesi var mı be!
Sevgilerle, Çöplük İti.

Eğer ölürsen kızıl alabalığı kim bulacak? Sarı hayaletlere el
fenerini kim tutacak? Seni öyle çok özlerdim ki.
Sevgilerle, Rachel.

AYNI AMA FARKLI: İSTİLACI TÜRLER

Bu sefer uyandığımda kendimi daha da aptal ve suçlu hissettim. Bu sefer uyandığımda gerçekten arızalı bir beynim varmış gibi hissettim. Üstelik sorun benim beynim bile değildi. Katil bir manyağa aitti bu beyin. Beni öldürmeye çalışıyordu.

Ama diğer her şey aynıydı. Hastaneler. Her zaman aynı. Orada aynı süre boyunca kaldım hatta. Üç gün, geçen seferki gibi. Aynı, aynı, aynı.

AYNI AMA FARKLI: VATANSEVERLİK

MENTAL STATUS ON ADMISSION:

The patient was presented as a tense, preoccupied female who described herself as feeling "neither good nor bad." She was casually dressed and groomed. She stated that she was "regretful" about her suicide attempt and feeling "homesick." She reported no further suicidal ideation since her suicide attempt. The patient stated she "smoked pot regularly" and had "experimented with other drugs." There was no evidence of delusions, hallucinations, or other psychotic phenomena. Judgement was intact. Insight was moderate.

LABORATORY INFORMATION:

Laboratory results obtained from Rady Memorial Hospital indicated elevated ALT levels. Discontinued carbamazepine until stabilized. Otherwise normal.

Hasta Değerlendirmesi, Haziran 1999.

KABUL SIRASINDA AKLİ DURUM

Hasta gergin, akli karışık, kendini "ne iyi ne de kötü" olarak tanımlayan bir kadın. Gelişigüzel giyinmiş ve süslenmiş. İntihar teşebbüsü nedeniyle "pişman" olduğunu ve "evini özlediğini" belirtti. İntihar teşebbüsünden beri intiharı düşünmediğini söyledi. Hasta "düzenli olarak ot içtiğini" ve "başka uyuşturucuları da denediğini" belirtti. Delüzyon, halüsinasyon ya da diğer psikoz fenomenlerine rastlanmadı. Muhakeme yeteneği yerindeydi. İlgörüsü ortalamaydı.

LABORATUVAR BİLGİLERİ:

Rady Memorial Hastanesi'nden alınan laboratuvar sonuçları yüksek ALT gösteriyordu. Dengelenene kadar carbamazepine kullanımı kesildi. Bunun dışında olağandı.

Böylelikle bir kere daha akıl hastanesine yattım, orada da her şey aynıydı. Cinsiyetçi doktor aynıydı, tutkala benzer süt kutuları aynıydı, her sabah koluma giren iğne aynıydı ve hastalar da aynıydı ama farklılardı. Bu sefer çok kalabalık değildi, tatildi. Bu sefer oda arkadaşım Carrie adında, çok şişman bir kızdı, herkes ona Çok Carrie diyordu, kız benimle pek konuşmadı, ben de onunla. Dört Temmuz'da, ayağında geçen seferkiyle aynı ayakkabılar, dirseğimin iç tarafında da yara bantları varken tüm arkadaşlarımla kumsalda hamburger yiyip bira içtiğini hayal ettim. Akşam dokuzda Carrie'nin yatağına, birbirimize değmeyelim diye kaskatı halde oturduk ve dar camdan Sea World'deki havai fişeklerin birazını izleyebildik. Gerçekte nasılsam öyle hissettim: Toplumdan kopmuş, bu yüzden de dış dünyanın küçük bir yansımasını görebilen biri. Havai fişekler küçüktü ve çok uzaktaydılar ama güzellerdi de çünkü anladığım kadarıyla toplum sadece onun uzağındayken güzel görünüyordu.

AYNI AMA FARKLI: DIŞ DÜNYA #2

Bu sefer Holly her gün beni görmeye çalıştı ama anemle babam biraz yalnız kalabilmemiz için onun birkaç gün gelmemesini istediler. Yalnız kalacağımız zamanın kötü olacağını düşünmüştüm ama orada öylece oturdular, elimi tutup durmadan beni sevdiklerini söylediler.

Bu sefer. Holly her geldiğinde yanında birini, bazen iki kişiyi getirdi, Rachel ile Çöplük İti'ni ya da Ramon'la Lily'yi ya da o kadar yakın olmadığım ama beni iyi hissettirmek istedikleri için gelmelerini istediğim kişileri. Bu sefer öyle rahatsız rahatsız oturmadılar, zorla gelmiş gibi görünmüyorlardı. Bu sefer hayatlarında neler olduğundan, o gün ne yaptıklarından, dışarıdaki dedikodulardan bahsettiler, gülüyorlardı, hafife alıyorlardı, sanki tüm bunların hiçbirinde bir gariplik yoktu.

AYNI AMA FARKLI: YOKSUNLUK

Yine de şöyle hissetmeden edemiyordum: Ne oluyor lan. Bu kadar dost. Neredeyse öldüm. Yine. Geçen seferkinden tamamen farklı ama aynı zamanda tamamen aynı.

AYNI AMA FARKLI: AZİZE

Bu sefer hiçbir ilaç vermediler çünkü “seviyelerim” konusunda endişeliydiler ve iki kere bu ilaçlarla aşırı doz olmuşum. Zyprexa falan yerine hiçbir şey vermediler, o yüzden terapi seanslarında daha uyanıktım ve BDT’yi daha iyi anlayabildim. Yine de akşamları saat iyice geç olana kadar uyuyamıyordum, gece yarısına, bire ya da ikiye kadar, hatta bir gece saat dörde kadar uyuyamadım, bu da karanlıkta, ince bir şiltenin üzerinde öylece yatmak için çok uzun bir süreydi, birkaç saat sonra koluma iğne sokularak uyandırılıyordum. Altıncı gün iyice çılgın hissetmeye başlamıştım, grup terapisinde konuşmaya başladım ve susamadım. Kendi düşüncelerime benzemeyen şeyler söylüyor, gruptaki insanların Kitabı Mukaddes’teki insanlarla kıyaslıyor, ölümden iki kere döndüğümü, bir mucize olduğumuzu, beynimin içinde iyiyle kötü arasında bir savaş verildiğini ve İsa’nın bana yardım edeceğini çünkü onun gibi olduğumu anlatıyordum. İçimden bir tarafım izliyor ve *Ne diyorsun lan sen? Kes sesi-ni, deli gibi konuşuyorsun, nereden geliyor bunlar aklına?* diye düşünüyordu. Başka bir tarafımsa, *Aferin Juliet. Akıllıca delüzyonlar. Kitabı Mukaddes falan. Tam bir klişesin, ezik seni,* diyordu. Ancak en büyük tarafım konuşmadan duramayan-dı. Ve o akşam, Holly’nin gelmesine izin verilmeyen akşamlardandı, sadece annemle babam vardı, onlara ne olduğunu anlattım, birbirlerine endişeli endişeli baktılar ve ziyaretleri kısa kesildi çünkü yönetimde olan insanlarla konuşmaya gittiler. Sigortamız son seferkinden farklı olduğu için yedi yerine on günü kapsasa da annemle babam ertesi gün taburcu edilmemi ayarladılar çünkü benimle “yeterince ilgile-

nilmediğini” düşünüyorlardı. Yani yine hastanede yedi gün kaldım. İki seferde de üç ve yedi gün. Kitabı Mukaddes’e yakışır bir şeydi.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

GİDİŞ / GELİŞ

Paul Amca'yı görmeye gidecektik. Ben bebekken yaşadığımız yerde, Whidbey Adası'nda, Puget Sound'da yaşıyordu. Ama bu yaz boyunca Kuzey California'da kalıyordu, sağlığı yerinde değildi. Özel bir tesis, güzel, görkemli günbatımları ve ağaçlar. Mekân değiştirmenin benim için iyi olacağını söyledi annemle babam. Hem Paul Amca da bipolar, yaratıcı ve kendisine zarar verecek kadar akıllıydı – tıpkı benim gibi. Hastaneden gerçek hayata geçiş dönemi. Böyle dediler bana.

O gün çok uykuluydum. Uçakta uyuyakaldım, sonra diğer uçakta da uyudum, en sonunda kiralık arabada sızdım. Sıcaktandı herhalde. Temmuzdu, hava o kadar güneşliydi ki üstümü bir battaniye gibi sarıyor, beynimi uyuşturuyor, uzuvlarımı yavaşlatıyordu.

Bir kâbustan uyanmak gibiydi, aniden ve nefes nefese. Çakıl taşlı boş park yerine giriyorduk. Bele kadar gelen, kalın meşe ağacından yapılmış bir çit vardı, hemen bitişiğinde de küçük bir ev. Çitte bir çocuk oturuyordu, ufacıktı, en fazla on iki yaşındaydı ve cılızdı. Yüzüm uykudan şişkindi ve terliydi. Bir şeylerin yanlış gittiğini çocuk sayesinde anladım.

“Neredeyiz?” diye sordum.

Annemle babam bir şey demediler. Sadece birbirlerine baktılar.

“Neredeyiz lan?” Beni duymamış gibiydiler. Hemen ardından oluşan o sessizlikte bir sürtünme vardı, bu his bir süre biriktikten sonra kapılarını açıp dışarı çıktılar.

Orada oturdum sadece. Fark ettiklerinde arabadan çıkmamı söylediler. Reddettim. Birbirlerine baktılar ve küçük eve yalnız başlarına girdiler.

Bütün yol boyunca müzik dinlediğim kulaklıklarımın sesini açtım. Discman'im yeni ve havalıydı, CD'lerin takılmadığını ve suya dayanıklı olduğunu iddia ediyorlardı. Annemle babam hastanedeyken almışlardı bunu, "Kendini yine öldürmeyi denediğin için üzgünüz!" hediyesi. Gözlerimi kapattım, müziğe eşlik etmeye çalıştım. Yatak odamda olduğumu hayal ettim. Kanyonda, yamaçlardan birinde oturduğumu hayal ettim.

Ama fark etmezdi. Amca falan yoktu. California'da, hiçbir yerin ortasında değildi. Amcam Whidbey Adası'ndaydı, ben bebekken yaşadığımız yerde. Annemle babam bana yalan söylemişlerdi. Tuzağa düşmüştüm.

Arabanın içi sıcaktı. Birkaç dakika sonra hava almak için kapıyı açtım, sonra kapattım. Kapı bir çeşit bariyer gibiydi, mührü açarsam uzayın derinliklerine sürüklenecektim. Ön koltuğa uzandım, elektrik kilidini buldum ve çektim, *çıkırt*. Sıcaklık, bir tabutun içindeymişim gibi üzerime çöktü.

Annemle babam birkaç dakika sonra dışarı çıktılar. O zamana kadar çitin üstünde gördüğüm çocuk ortadan kaybolmuştu. Annemin elinde plastik bir bardakta soğuk su vardı, bardağın çevresini küçük nem damlaları sarmıştı. Annem kapıyı açmaya gitti, büyük ihtimalle suyu bana verecekti ama tabii ki kapılar kilitliydi. Babam elindeki anahtarlıkta bir şeye bastı, bip duyuldu ve kilitler açıldı.

Sonra kapıyı açtı, onlara baktım. Üzerimdeki başlarını, arkalarındaki güneşi gördüm, yüz hatlarını seçemiyordum, gölgeden ibaret iki kişiydiler, bir çift korkutucu hortlak. Onları görmezden gelirim gitmekten başka seçenekleri kalmayacaktı. Gözlerimi kapattım.

Ama babam beni sarsmaya başladı. "Juliet," dedi. "Tatlım." Kulaklıklarımı çıkardı, nazikti, neredeyse saçlarımı okuyor gibiydi.

“Hava çok sıcak tatlım,” dedi annem. “Arabadan insene hadi. Biraz soğuk su iç.”

Gözlerimi açtım. Kim olduklarını bilmiyormuşum gibi hissediyordum. Bardağı alıp içine baktım, kahverengi plastik, yamuk yumuk, yaz kampında kullanılan tipten. Bu sikiğimin yerinin adı bile bilmiyordum hâlâ.

Suyu hiç düşünmeden annemin suratına attım. Bu hareketime şaşırdım. Hemen kendimi suçlu hissettim. O yüzden bardağı da babama fırlattım. Başından komik bir şekilde sekti: *Dımk*. Annemim ıslak saçları. Gülmeye başladım. Acımasız bir gülüştü. Kulaklıklarımı tekrar taktım ve orada değilmişim gibi yaptım. Ama yüzlerindeki ifadeler bana doğru savrulup duruyordu: Şok, iğrenme, onlara ihanet etmişim ama aynı zamanda bunu hak etmişlerdi de sanki. Benim hissettiklerimin aynısı yani.

Sonra gittiler. Onların yerine kısa bir adam geldi. Kim olduğunu adımlı söyleyen sesini duyana kadar bilmiyordum. Yaklaşırken adımlarının çakılda çıkardığı sesleri duymamıştım. Sandalet vardı ayaklarında, altında da şort, sakalları gürdü, annemle babamdan gençti ama o kadar da değil. On dan nefret etmek istiyordum ama yüzünde öyle nazik bir ifade vardı ki ondan hemen hoşlandığım için canım sıkıldı, o yüzden elleriyle kulaklıklarımı çıkarmamı işaret ettiğinde çıkardım.

Adı Nathan’dı. Redwood Trails Okulu diye bir yerdedim. Terapi amaçlı bir yatılı okuldu, o da ne sikimse artık. Annemle babam beni buraya göndermişlerdi çünkü endişeli lerdi, istemiyorlardı bunu aslında ama benim için korkuyorlardı, yalan söylemek de istememişlerdi ama zorunda kalmışlardı falan filan. Arabadan inmemi söyledi, indim. İnâtçı olmayı, arabada kalmayı ve biraz daha savaşmayı istiyordum ama savaşmadım. Boyun eğdim.

Ayağa kalktıktan sonra elini omzuma koydu ve niyeysen rahatsız olmadım bundan. Annemle babamı hiçbir yerde göremiyordum. Güneş başımı döndürüyor, ağaçlarla gökyüzü birbirine karışıp her şeyi bej renge çeviriyordu. Adam benden sadece birkaç santim uzundu. “Biriyle tanışmanı istiyorum,” dedi. Gülümsedi. Dişleri bembeyaz ve düzgündü.

ADI ALYSON'DI

Nathan, kıza beni gölde yürüyüşe çıkarmasını söyledi. Kız gülümsemedi, merhaba demedi, elimi sıkmadı, yani biriyle ilk tanışmanızda yapacağını düşündüğünüz hiçbir şeyi yapmadı. Sadece baktı bana. Ona güvenmemi sağlayan da bu tepkisizliği, eylemsizliği oldu.

Kısa ve zayıftı, sarı saçları omzuna kadar geliyordu, güzel bir yüzü vardı. Kalın, siyah sürme ile çevrelenmiş kocaman yeşil gözler. Bu anlamda epey bir bana benziyordu. Ama kalçaları daha ince, memeleri de daha büyüktü, üstündeki bluzun askıları gerilmişti. Burnu biraz yamuktu, alnı da hafiften fazla genişti. Hepsini birleştirence ikimiz de aynı çekicilik seviyesindeydik sanırım.

YÜRÜYÜŞÜMÜZ ESNASINDA ALYSON'IN BANA ANLATTIĞI ŞEYLERİN BİR LİSTESİ

Körfezin yakınındaki boktan bir şehir olan Vacaville'liydi.
Annesiyle babası boşanmışlardı.

Annesi çok hastaydı.

Babasından nefret ediyordu.

Adam kızını yatak odasından gece dört buçukta kaçır-
maları için iki adam tutmuştu,

Alyson tekmeler atıp ağlamıştı ve adamlar bileklerine
kelepçe geçirmiş, onu bir uçağa götürmüş, sonra da kiralık
bir SUV ciple buraya bırakmışlardı.

Üç hafta önceydi bu.

Yatılı okul berbattı.

Günde iki defa grup terapisine katılmak zorundaydılar.

Grup terapisi berbattı.

Okulda dört safha vardı.

Her safhada daha yüksek bir ayrıcalık seviyesine geçi-
yordun.

Alyson Birinci Safha'daydı.

Ben de Birinci Safha'daydım.

Çünkü ikimiz de yeniydik.

Birinci Safha berbattı.

Şu anda okulda on iki öğrenci vardı.

Çoğu kızdı.

Erkeklerin az olması berbattı.

Bu da hepsinin aynı anda âdet dönemine girdiği anlamı-
na geliyordu.

Herkes sürekli, hangi safhada olursa olsun fazlasıyla iş
yapmak zorundaydı.

Yapılan işler berbattı.

Bir dolu hayvan vardı: biraz domuz, birkaç keçi, biraz tavuk, kedi.

Danışmanları bazen onları gölde balık tutmaya götürüyordu.

GÖLÜN KISA BİR TASVİRİ

Küçük evin arkasında küçük bir patika vardı. Patika, çoğunluğu kahverengi ve kuru olan çalıların arasından geçiyordu. Oysa Kuzey California'nın yeşillik içinde olduğunu sanıyordum. Çalılık epey dikenliydi, patikada yürürken çoraplarıma takılıyorlardı. Bir ahırın yanından geçtik. Hayvan kokusunu alabiliyordum ama içeri girmedik. Patika göle yaklaştıkça çamurlaştı, ayakkabılarım pisliğe gömülüyordu. Çalılık yerini sukamışıyla mızrağa benzeyen yeşil yaprakları olan uzun bitkilere bıraktı. Göl küçüktü, çamurluydu ve etrafta vızıldayan bir dolu sivrisinek vardı. Yusufçuklar vardı – parlak turkuaz rengindeki bedenleri kocamandı, damarlı kanatları ince gökkuşakları yaratıyordu. Gökyüzü o kadar parlaktı ki mavi değildi artık, sadece beyazdı. Gölün hemen yanında, insanlar balık tutmaya çıksın diye bir sandal duruyordu. Sivrisinekler hemen ısırmağa başladılar. Sivrisinekler hep sevmişlerdir beni. Isırıklarının hızla minik şişkinliklere dönüştüğünü hissettim.

YÜRÜYÜŞÜMÜZDEN SONRA YAŞANAN ŞEYLERİN BİR LİSTESİ

Beni küçük evdeki küçük ofiste, Rosie adında bir kadınla bıraktılar.

Rosie'nin saçları kızıla boyanmıştı, pembe rujluydu, kocaman bir gülümsemesi vardı.

Tansiyonumu ölçtü.

Ateşimi ölçtü.

Küçük bir bardağa işememi istedi.

Ben işerken o da tuvalette yanımdaydı.

Utanç vericiydi.

Elime biraz çiş bulaştı.

Çantam küçük ofisteydi.

Annemin getirdiği bavul da odadaydı.

Bavulun içi benim elbiselerimle doluydu.

Neler olduğunu daha önce anlayamadığım için aptal gibi hissediyordum.

Bavul kocamandı, sadece üç günlüğüne gideceğimizi söylemişlerdi ve babam bize hep yanımıza çok bir şey almamamızı söylerdi.

Çantamın içinde birkaç paket sigara ile çakmak vardı.

Kadın bunları aldı.

Diğer her şeyi bıraktı.

Bir etiket makinesi kullanarak isimle doğum tarihim bir etikete yazdırdı.

Etiketi siyah bir dosyanın üzerine yapıştırdı.

Dosyayı bana uzattı ve büyük eve götürmemi söyledi.

Büyük bir ev görmemiştim.

Önce annemle babama veda etmemi söyledi.

Annemle babam küçük evdeki büyük ofiste oturuyorlardı.

Ağlıyorlardı.

Veda etmeyi reddettim, hiçbir şey demedim, yüzlerine bakmadım.

Yine de sarıldılar bana.

Kollarımı kaldırmadım.

Sonunda bir şey dedim.

Onlardan nefret ettiğimi söyledim.

Annemle babam ağlamaya devam ettiler.

Ben de ağlamak istiyordum.

Ama ağlamadım.

Nathan beni büyük eve götüreceğini söyledi.

Büyük ev park yerinin hemen karşısındaydı.

Daha önce orayı görmediğim için aptal gibi hissettim.

Nathan çantaları taşımama izin vermedi.

Onun yerine hepsini kolunun altına alıp gülümsedi, beni biraz rahatlatmaya çalışıyordu sanki.

İşe yaramadı.

Diğer öğrenciler gruptaydı.

Grup “büyük oda”daydı.

Büyük oda birbirine bakan bir dolu koltuğun olduğu kocaman bir yerdi, sadece odanın diğer ucundaki koltuklar televizyona dönüktü.

Koltukların hepsi bir örnekti.

Hepsinin kumaşı çirkin bir ekoseydi.

Pencerelerde perde olarak kullanılanla aynı ekose.

Öğrencilere bakmak istemedim.

Onların bana baktığını hissedebiliyordum.

Nathan onlara ismimi söyledi.

Hepsi isimlerini söylediler ama aklımda sadece Alyson'ınki kaldı.

Gittiğim her okulda hissettiğim gibi hissediyordum, Yeni Çocuk dışında hiçbir kimliğim yoktu.

Bir koltuğa, Alyson'ın hemen yanına oturdum.

Grup terapisi devam etti.

Ne dediklerini duymadım bile.

Birisi çantalarımı bana fark ettirmeden, artık odam olan yere koydu, burası aynı zamanda Alyson'ın da odasıydı.

GELECEKTEN BİR MEKTUP #3

Bugün 14 Aralık 2015. Otuz iki yaşımdayım. Batı Virginia, Piney View'da yaşadığım evin bodrum katında yazıyorum. Masam, üç çam ağacına ve ormanın küçük bir kısmına açılan arka kapının hemen yanında ve ağaçların dalları çıplak. Bu kısımları, beş yıllık bir süre içinde iki kere yazdım. İki sefer de olduğu gibi anlatmaya uğraştım. O yüzden bu sefer onları başka bir şekilde anlatmayı deneyeceğim. Doğru yapabilecek miyim bilmiyorum. Fazla bilgi yüklemesi her zaman için bir sorun. Yatılı okulu dünyanın kalanından farklı yapan birçok şey vardı.

Kocam, ne zaman yatılı okul desem gülüyor. "Yatılı okul zengin çocukları içindir," diyor. "Sen tımarhaneye yatırıldın." Haksız da değil.

Alyson'ı, sosyal medya ortaya çıktığından beri yılda bir iki kez araştırdım. Daha önce onu bulmayı hiç başaramadım. Belki de başına kötü bir şeyler geldi diye düşünüyordum. Belki de ölmüştü.

Ama bugün onu buldum. Artık bir anne, iki çocuğu var, kocası da orduda. Tıpkı hatırladığım gibi görünüyor ama aynı zamanda tamamen farklı. Artık bir yetişkin, saçları kısa ve düzgün ruj sürmüştü. Ve hiç beklemediğim bir anda, en ufak bir uyarı gelmeden, ağlamaya başlıyorum.

Yatılı okuldaki –yakında okuyacağınız– erkek arkadaşım ile konuştuğum zamanı hatırlıyorum. Üç yıl önceydi. İlk aşkımdı. Alyson gibi onu da yıllarca bulamadım, sonra buldum. Onu bulduktan kısa süre sonra beni geç saatte aradı. İkimiz de o sıralar iyi değildik. Sesini hatırladığımı bilmiyordum ama hatırlıyordum. Ona âşık olan on altı yaşındaki kızın yerinde yeller esse de hafızamdaki o on yedi yaşındaki oğlanla konuşuyordum. Belki de on altı yaşındaki ben bir anlığına da olsa uyanmıştı ve artık konuşan oydu. Ortak mazimize ait olan parçamı hissettim, varoluşumuzun küçücük bir ipliğiydi ama artık hayatımızın diğer yarısı kadar olan bir zamanı aşıp geliyor, karanlıktan çıkıp kendini aynı örgüye tekrar bağlıyordu. Bir zamanlar gelecek olan yerden bakarken bile parlıyordu o bağ, o düğümün hatırası nadir bir şekilde canlıydı, bu canlılığı sadece yoğun bir acı ve yoğun bir değişim (ikisi de aynıdır aslında) geçirirken hissedirdi insan. On yedi yaşındaki onun gözbebeklerindeki bakışı hatırlıyordum, mahvolmuş, siyah ve boştu. Tıpkı benim gözlerimdeki gibi. Gözbebeği iriste ışığı içeri alan deliktir. Mahvolmuş bir insanın gözbebeği ise bir deliktir sadece.

Bugün 14 Aralık 2015, gözbebeklerim artık kasvet, karanlık ya da boşluk yaymıyorlar etrafa. Üzgün bir şey var onlarda şimdi, oysa çoğunlukla mutluyum artık. Kurtulabileceğiniz bir şey değil üzüntü. Fotoğraflarından birinde Alyson, iki çocuğu ve asker üniformalı kocası beraber. Mutlu görünüyor, gerçekten, gülümsemesi sadece poz için değil, belli. Ama o fotoğrafta bile – gözbebekleri başka bir şey anlatıyor.

UYANMA VAKTİ

Ertesi gün erkenden uyandım. Pencereelerde perde yoktu, o yüzden güneş sımsıcak yüzüme vuruyordu. Gözlerimin alışmasını, gri silüetlerin nesnelere dönüşmesini bekledim. Penceremiz evin etrafını saran verandaya bakıyordu, ötedeysa ağaçlar ve göl vardı. Her şey bu kadar kahverengi olmasa güzel sayılabilirdi.

Alyson hâlâ uyuyor, usul usul horluyordu, saçları yastığında dağınıktı. Sevdiğim, bildiğim her şeyden ve herkesten çok uzakta hissediyordum kendimi – öyle pis bir yalnızlıktı ki bu tamamen kaybolana kadar içime çekilmeyi istiyordum.

Ağlamaya başladım.

Annemle babamı özlediğimi fark edince dehşete düşmüştüm.

Bebekliğimden beri, yaşıma böyle şeyler için uygun olmayı geçtikten sonra bile, her ağladığımda annem beni kucağına alır, iyice içimi dökmemi söylerdi. Ben ağlarken saçlarımı okşar, *Hişşş, hişşş*, diye fısıldardı. Ama bu *hişşler* ağlamayı kesmem anlamına gelenlerden değildi. Her şeyin iyi olacağını kelimelere dökmeden bana anlatan türde bir sestti bu. Keşke burada olsa, keşke buraya gelecek kadar umursasa diye düşünüyordum.

ORYANTASYON

Bütün gün düşünmeme gerek yoktu. Kahvaltı yaptık, sonra gündelik vazifeleri hallettik, ardından grup terapisi vardı, sonra okul, ardından yine grup terapisi, daha fazla iş ve sonra akşam yemeği. Her şey “oryantasyon”un parçasıydı, bu da bana kuralları zaten verdikleri ya da sadece izlemem gerektiği anlamına geliyordu. Çalışları topladım. Hindili sandviç yedim. Bir ders kitabının sayfalarını çevirdim. Nathan grup terapisini yönetiyordu, yeni bir lisan kullanılıyordu burada, “duygusal düzenleme” ya da “çatışma çözümü” gibi deyimler vardı. Yemekler sırasında diğer öğrenciler bana sorurlar soruyordu. Adım neydi. Kaç yaşındaydım. Nereliydim. Teşhisim neydi. Fazlasıyla kişisel, suçlayıcıydılar. Sanki bir günü yaşamıyordum da hızla çalışılan ezber kartlarını okuyordum, kısa sürede çok şey görüyordum, hiçbir kalıcı olmuyordu.

O günün sonunda aptal olduğumu düşünmelerini istemediğim için elimden geldiğince az şey söylemiştim. Herkes tam olarak ne yapılacağını, rollerinin ne olduğunu ve sonrasında ne olacağını biliyordu ama ben tamamen yeni, yabancı bir dünyadaydım, haritam da yoktu.

Akşam yemeğinden sonra boş vaktimiz vardı. Alyson’la diğer çocuklar ahıra gittiler ama ben istemedim çünkü onu takip ediyorum gibi olur diye hissetmiştim. Gidip kitap okurum diye düşündüm. Güzel bir gündü, o yüzden verandada oturmaya karar verdim.

Verandanın korkulukları arasında ayağınızı sokup sarkıtabileceğiniz kadar boşluk vardı. Hava hâlâ sıcak ve aydınlıktı, batmaya hazırlanan güneş gölün üstünde ışıltılar yaratıyordu. Çok sessizdi – sadece böceklerin vızıltısı ve ahırdan bazı bazı yükselen bağrışlar.

Çantamda sadece iki kitap vardı – aptal bir ergen korku romanı ile *Las Vegas'ta Korku ve Nefret*, ona da henüz başlamamıştım. Tuhaf bir şekilde babam hediye etmişti bu kitabı. Amcamın en sevdiklerinden olduğunu söylemişti. Suçluluk hissi. Kafamın içinde düşünceler, o gün bana söylenen her şey oradan oraya sekiyor, odaklanmakta zorlanıyordum. Düşünmek istemiyordum. Korku romanını seçtim.

Beş dakika okuduktan sonra arkamdan birinin yaklaştığını duydum. Döndüm. Daha önce tanıştığım çocuklardan biriydi ama adını hatırlamıyordum. Kıvırcık saçlı, kahverengi gözlü, çıkık elmacık kemikliydi, kıvırcık saçlı çocuklardan hoşlanmasam da okuldaki en yakışıklı insan oydu. Galiba şu rockabilly'ci¹ kızla çıkıyordu çünkü öğle yemeğinde el ele tutuştuklarını görmüştüm. Kız biraz kiloluydu ama yüzü güzeldi.

“Selam,” dedi. Gülümsedi. Dişleri keskin görünüyordu.

“Selam,” dedim.

“Yanına oturabilir miyim?”

“Olur.”

Bir dakika boyunca bir şey demedi, niye burada olduğuna dair kafam karışmıştı. Sonra ne okuduğumu sordu, *Korku ve Nefret*'i seçmediğim için pişman oldum. Kitabın kapağını gösterdim.

“Aptal bir kitap,” dedim. “Son zamanlarda odaklanamıyorum.”

Anlıyormuş gibi başını yukarı aşağı salladı. Çok okuyup okumadığımı sordu, evet dedim. O da okuyormuş. En sevdiği kitap *Youth in Revolt*'muş. Benimki de *Geek Love*'dı.² *Youth*

1 Blues, country gibi türleri de içeren, 1950'li yıllarda ünlenmiş bir müzik ve o döneme ait giyim tarzı. (ç.n.)

2 C. D. Payne, *Youth in Revolt* [İsyankâr Gençlik] 1993, Katharine Dunn, *Geek Love* [Geek Aşk] 1989. (ç.n.)

in Revolt'u daha önce duymamıştım ama ismine bakınca korku kitabı yüzünden daha az aptal gibi hissettim kendimi.

Teşhislerimden bahsetmeye başladık. Bana bipolar, alkolik, kesici ve aynı zamanda bulimya hastası olduğunu söyledi. Listenin bu kadar uzun olacağını beklemiyordum. Sıkıcı bir şekilde normal görünüyordu.

“Gözlerin,” dedi bir noktada, sesi kalın ve banaldi. Gittikçe bana yaklaşmaya başladı, bu epey rahatsız edici olmalıydı çünkü korkuluktaki tahtalar bacaklarına batıyordu. “Muhteşemler. Ne bunlar, ikisinin de rengi farklı mı?”

İnsanlar sürekli gözlerimle ilgili yorum yapıyorlardı. Biri mavi, diğeri de çoğunlukla kahverengiydi. Kimin söylediğine göre ya can sıkıcı ya da utanç verici oluyordu. Gözlerime öyle yoğun bakıyordu ki yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Sayılır,” dedim. Ayaklarına baktım. Gördüğüm en aptalca sandaletlerden giymişti. Tevas. Başparmakları uzun ve inceydi. Benimkiler o günkü işler yüzünden toz içinde kalmıştı ama onun ayakları tertemiz görünüyordu. Ona, kahverengi gözlerine baktım, o kadar sıcaklardı ki neredeyse sarıydılar. Kasvetli gözler. Adını hâlâ bilmiyordum.

Arkamızdaki büyük kayan cam kapının açıldığını duydum. “Luke,” dedi birisi. Adı Luke’tu. Seslenen de rockabilly’ci kız. Sinirli görünüyordu. Bir an durdu, sonra kapıyı çarparak içeri döndü.

“Siktir,” dedi Luke. *Ne yapalım*, der gibi omuzlarını silkti ve kızın peşinden içeri girdi.

DEDİKODU KAZANI

Alyson, Redwood Trails Okulu'nda bir şey olduğu zaman haberin çok hızlı yayıldığını, bir saat içinde çalışanlar dâhil okuldaki herkesin olayı öğrendiğini anlattı bana. Rockabilly'ci kızın adı Julia'ydı (bu hoşuma gitmedi, insanlar sürekli bana Julia diyordu, bu da beni öfkeliyordu çünkü kulağa aptalca gelen bir isimdi, on dokuzuncu yüzyılda yaşamış saçı örgülü birini ya da güzel yüzlü kilolu bir kızı akla getiriyordu). "Julia birkaç haftaya mezun olacak," dedi Alyson. "Luke'la beraberler bir süredir, o gittikten sonra ne yapacaklarına dair tartışıp duruyorlar." Sonra Luke'un Seattle'da yaşadığı, Julia'nın Olympia'dan geldiği bilgilerini verdi. Luke aralık ayına kadar burada kalacaktı. Zaman ve mesafeler bu işi kotarabilecekleri kadar yakın gibiydi ama Luke onsuzken öleceğini, tek başınayken midesinin RTO'yu kaldıramayacağını söyleyip duruyordu. Kız, Luke'un niye bekleyemeyeceğini anlayamıyordu. Çocuğun benimle verandada konuşarak seçenekleri gayet net ortaya koyduğunu düşünüyordu, ya kız onunla kalacaktı ya da Luke benimle çıkacaktı. Bu da sinir bozucuydu çünkü kimse benim onunla çıkıp çıkmak istemediğimi durup düşünmüyordu. Çocuk Texas sandaletleri giyyordu. Bipolar bulimya hastası alkolik bir kesiciydi ve bu kadar sıfat normalden fazlaydı. Yine de kimse ne düşündüğümü umursamıyordu. Yeniydim.

Luke içeri girdikten sonra Julia onunla konuşmayı reddetti. Kız doğrudan odasına gitti, kapıyı kapattı ve Rosie hariç, oda arkadaşı Angel dâhil hiç kimseyi içeri almadı. Epey sesli ağlıyordu, dikkat çekmek isteyen insanlar ağlardı böyle. Kalanımız büyük odadaydık artık, haberleri izliyorduk

Çünkü açık kanallardan birinde haber, diğesinde çizgi film gösteriliyordu. Evin diğtarafından kızın sesini duyabiliyorduk. En sonunda uykuya daldı.

UYKUDAN ÖNCE MASALLAR

Herkes Julia olayıyla meşgul olduğu için Alyson'la beraber büyük odadaki koltukta geç saate kadar oturduk. Işıklar kapatılmıştı, kimsenin orada olduğumuzdan haberi yoktu sanırım.

Çenemiz düşmüştü, her şeyin içine sıçtığımız zamanlardan, buraya gelmeden önce yaptığımız çılgınlıklardan bahsettik. Alyson bol erkek kot pantolonları giydiğini, ayakkabı bağcığını paçasına sarıp bağladığını, sonra da dükkânlara girip şişeleri belinden aşağı bırakarak hırsızlık yaptığını anlattı. Bir seferinde açgözlülük yapmış, pantolonun içine dört tane battal boy bira şişesi sokmaya çalışmış, her bacağa iki tane, ama sonra bağcık çözülmüş. Şişeler yere düşüp paramparça olmuşlar. Koşup kaçmaya çalışırken ayakkabılarının tabanlarına bira ve cam yapışmış hep. Arkadaşı arabada bekliyormuş, Alyson kapıyı kapatmadan gazlamışlar, deli gibi gülüyorlarmış. Birayı aldıysan akşamlar güzel geçiyordu, dedi. Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

Alyson en yakın arkadaşının annesi olduğunu söyledi, babası da buna dayanamıyormuş. Annesinin yanına gidermiş, gece dörde kadar sigarayla bira içip dama oynuyormuş. Alnındaki yara izini gösterdi bana, saçının başladığı yere kadar çıkan mükemmel, beyaz bir hilal, annesiyle yaptığı bir sarhoş tartışmasında kadın bira bardağını kafasına geçirmiş. Alyson bunun komik olduğunu düşünüyor gibiydi. Babası, kızının annesi kendine bakmadığı için bıkkınmış artık, üstelik Alyson ona yaptığı ziyaretlerden her döndüğünde çok yorgun ve akşamdan kalma oluyormuş. Vasilik anlaşması değiştirilmiş. Alyson'ın annesinin yanına gitmesi yasaklanmış. Adam, Alyson'ın annesinin ölüp ölmediğini

umursamıyormuş bile, birbirlerini görmek istiyorlarsa hapishaneye benzeyen özel bir yerde gözetim altında buluşabiliyorlarmış sadece.

Büyük oda öyle karanlıktı ki onun yüzünü seçemiyor, sadece silüetini görebiliyordum, bir de sarı saçlarına arkadan vuran koridor ışığını. Ama sesindeki titremeye bakılırsa ağlıyordu galiba. Hakkıydı bu kadarı da.

Böylece tıpkı Holly'yle olduğu gibi ona kendi hikâyemi anlattım.

Halüsinasyonları, intihar teşebbüslerini, kendimi burada nasıl bulduğumu, normal toplumun içinde normal biri olarak yaşamayı beceremediğimi. Ben konuştuğum sırada hiçbir şey demedi. Anlatmayı bitirince elime dokundu, bir an için, tek kelime etmeden beni anladığını söyledi.

Odalarımızda olmadığımızı birileri fark ettiğinde ışıkların kapanma vaktinin üstünden bir saat geçmişti. Ama o zaman bile uyuyamadım, o yüzden konuşmaya devam ettik, diğer öğrenciler hakkında dedikodu yaptık. Sonunda Alyson'ın nefes alıp verışı yavaşladı ve bir düzene girdi. O gece yatmaya gittiğimde gözlerimi kapattım, nefes alıp verişim Alyson'ın ritmine uymaya başladı, okula geldiğimden beri ilk defa yalnız hissetmedim kendimi.

TRAJİK SADECE

Sabahları her şey sorunsuz ve normal görünüyordu. Julia'yla Luke kahvaltıda beraberlerdi, uzak masada baş başaydılar. El eleydiler ama çok fazla konuştuklarını görmedim. Derken Julia gruba katılmadı. Danışmanlardan biri de –cam gözlü, ağır şiveli bir adam olan Vinnie– onu aramaya gitti. Çok uzun sürmedi. Nefes nefese, ter içinde, Julia'yı bileğinden tutarak geri döndü. Diğer elinde bir kemer vardı – rockabilly'ci kızların taktığı kemerlerdendi, perçinliydi. Julia'nın boynu kızarmıştı. Vinnie onu ahırda bulmuştu, kemeri boynuna geçirmiş, çitin üzerinde duruyormuş. Kendini asmayı planladığını söyledi.

Herkes bu çok üzücüymüş ve Julia için üzüyorlarmış gibi davrandı. Luke'un onun yanına oturduğunu gördüm, dizleri birbirine değiyordu, Julia ağlarken onun saçlarını okşadı. O kadar sessiz fısıldaşıyorlardı ki dedikleri tek bir kelimeyi bile anlayamıyordum.

Gerçeği gören sadece bendim sanırım, Julia kendini gerçekten asmak istese böyle yakalanmazdı. Bir çitin üzerinde boynunda küçük bir kızarıklıkla durmazdı. Ölürdü.

Julia, Dördüncü Safha'daydı, yani mezun olmak üzereydi. Ne kadar dandik olsa da bir intihar teşebbüsünün safhasını düşüreceğini bekleyebilirsiniz. Ama yok, hiçbir ayrıcalığını kaybetmedi, hiçbir şey değişmedi. Birkaç gün sonra gitti. Rehabilite olmuştu ama sadece teoride.

HASTA KAYDI

HASTANIN ADI: Juliet Escoria

YAŞ: 15 yaş, 10 ay

CİNSİYET: Kadın

DT: 23/08/83

TARİH: 20/07/99

GEÇMİŞ: Hastaya 11/98 tarihinde Hızlı Döngülü Bipolar Bozukluk Tip 1 teşhisi konuldu. Muhtemel Sınırdaki Kişilik Bozukluğu mevcut – istikrarsız ve yoğun arkadaşlıkları olduğunu söylüyor. Hasta cinsel olarak aktif, geçmişte uyuşturucu kullandığını kabul ediyor: marihuana, alkol, benzodiazepin, reçeteli uyku ilacı, reçeteli stimulan, reçeteli kas gevşeticisi, ekstazi, ketamin, psikodelikler, kokain. En düzenli kullandığı uyuşturucunun marihuana olduğunu; diğer uyuşturucuları “ara sıra” kullandığını belirtiyor. Madde bağımlılığı takriben 06/98 tarihinde başlamış. Uyuşturucu testinde esrar pozitif çıktı. Geçmişte halüsinasyonlar (işitsel/görsel) tecrübe etmiş ama artık görmediğini iddia ediyor. Kendine zarar verme geçmişi var. Kronik uykusuzluk da.

Hasta yakın tarihte hastanede kalmasını gerektiren intihar teşebbüsünden sonra okula kabul edildi. Teşebbüs hastanın kendi ilaçları olan Paxil & Tegretol ve (anneden edinilen) Soma ile gerçekleşmiş. Bu ikinci teşebbüsü – ilki takriben altı ay önce gerçekleşmiş. Koşullar benzer. Benadryl & Tylenol. Tegretol & Paxil kullanımı hastanedeyken geçici olarak kesilmiş, 10/07 tarihinde devam edilmiş. Belirtilen yan etkiler: Baş dönmesi, yorgunluk, mide bozukluğu.

ÖNCEKİ İLAÇLAR:

Zyprexa – 01/99 tarihinde, dengelenince kesildi

Wellbutrin – 03/99 tarihinde kesildi (etki göstermedi)

Tegretol – 07/99 tarihinde kesildi (yüksek doz riski/
Depakote'a geçildi)

Paxil – 07/99 tarihinde kesildi (Remeron'a geçildi)

TEDAVİ:

Depakote, 500 mg/geceleri, 1 hafta içinde 1000'e yükseltilecek

Remeron (depresyon/uykusuzluk için) 15 mg/geceleri,
1 hafta içinde 30'a yükseltilecek

Grup terapisi, bireysel terapi

TELEFON AYRICALIKLARI

Birinci Safha'da her hafta bir telefon konuşması yapmamıza izin veriliyordu, onda da ailemiz arıyorduk. İlk hafta sonu, telefona çıkmayı reddetmeyi düşündüm –ama son saniyede onlara karşı bir çekim hissettim, bir yuva hasreti, özlem– ve buna o kadar şaşırdım ki kendimi telefona gitmekten alıkoyamadım.

“Merhaba,” dedim, sesim soğuk ve bıkkındı, hâlâ öfkeli olduğumu anlamalarını istiyordum. Hâlâ çok öfkeliydim.

Babamın, “Juliet,” dediğini duydum. “Üzgünüm. Lütfen, yalan söylemek istemediğimizi unutma. Yüreğimizin dağıldığını bilmelisin. Sadece...” Sözüünü bitiremedi.

“Ölmeni istemedik,” dedi annem, o da diğer hattan dinliyordu. “Ölmeni istemedik, ne yapacağımızı bilmiyorduk.”

“Okulun çok iyi olduğunu söylüyorlar,” dedi babam. Her yeri aramış, her yere bakmıştı, ben hastanedeyken sabahın erken saatlerinde Batı'ya uçakla seyahat etmiş, bana yardımcı olabilecek bir yer bulmaya çalışmıştı. Niyeyse bu beni daha da aptalmışım gibi hissettirdi, onun bir yerlere gittiğini fark etmemiştim. Sonra hatırladım. Bilincim kapalıydı o sıra.

ERGEN RÜYASI

Luke, ben, Alyson ve Alyson'ın erkek arkadaşıyla –çocuğun adı Kiran'dı– beraber kimse görmeden tütün çiğnemek için ahıra gitmeye karar verdik. Başta iğrenç olduğunu düşündüm ama kısa süre sonra dank etti. Kokmuyordu, markette sepetler içinde kutularca Skoal duruyordu ve bunları çalmak çok kolaydı, sigaralar için aynı şeyi diyemezsiniz. Okulda ya da kamyonetteyken çiğneyebiliyordunuz, tabii ki çalışanların görmeyeceği bir yere oturup yanınızda içine tükürebileceğiniz bir şey getirdiyseniz.

Yakın zamanda üç tane keçi gelmişti, bir anneyle iki yavru. Yavrular kedi gibiydiler, sakarlardı, inliyorlardı ve çok tatlıydılar. Rosie, anneyle Bessie ismini vermişti. Bebek keçilerin isimleri de öğrenciler arasında oylanarak seçilmişti – gri olan Duman'dı, kahverengi de Mary Jane. Onlara yem veriyor, şakalaşıyorduk.

Luke'la ben keçi ağılının yanındaki çitlerin üstünde oturuyorduk, diğerleri de Bessie'ye küçük havuçlar vererek numaralar yaptırmaya çalışıyorlardı. İşe yaramıyordu. Otur deyip bir havuç uzatınca siz onu doyurana kadar meliyordu. Luke'un bana baktığını hissedebiliyordum, ona döndüğümde çitin kazığını kavrayan elimin üzerine elini koydu. Dokuşu avuçlarımın içini huylandırıyordu.

Beni ilk öptüğünde gölün oradaydık. Hava sıcaktı. Büyük kayaların üstünde oturuyordu, ben birinde, o diğerindeydi, teknenin olduğu açıklıktaydık, çalışanlar arka verandadan bakıp bizi görebiliyor, yapmamamız gereken şeyleri yapmadığımızdan emin oluyorlardı.

O gün böcekler o kadar rahatsız etmemiş olsa da ağzıma bir at sineği girmişti yine de. Bağırdım, tükürdüm. Luke sor-

masına gerek kalmadan ne olduğunu anladı çünkü herkesin ağzına at sineği giriyordu.

Yanıma geldi, eğildi, dudaklarımdan usul usul ama kararlı bir şekilde öptü. Hızlı bir öpücüktü, yakalanmamamız lazımdı.

“Ağzında sinek varken bile karşı konulamaz bir şeysin.”
Sonra da güldü.

Gülünce anladım, benim içimdeki o keskin deliliğin ay-
nısından onda da vardı. “İyi” ile “deli” arasındaki yatık çizgi.
O an –çamlar, gülüş, sinek, öpücük– hem çok tanıdık hem
de çok yabancıydı, bir rüyadan hatırımda kalan bir şeydi
sanki.

O anda kesinleşti. O canlı aşinalık, o hızlı öpücük, ilk
konuşmamızdan itibaren bildiğim gerçek iyice ayyuka çıktı.
Karşı çıkmak imkânsızdı.

Elimden bir şey gelmezdi.

Âşık olmuştum.

TUTULAN BİR SÖZ

En çok akşamları, yemekten sonrasını seviyordum. Serbest zamanımız. İstedüğimizi yapabiliydik. Çoğu akşamlar Luke ya da Alyson’la ya da ben, Alyson ve Kiran’la izin verildiği kadar uzağa giderdik – ahıra, gölün etrafında yürüyüşe, yetişkinlerin gözünün önünden kaybolmamızı, kampa çıkan normal ergenler gibi falan hissetmemizi sağlayacak ne varsa onu yapardık. Bazen o kadar da zor olmazdı bu, ağustosböceklerinin ağaçların arasında vızıldadığı ılık akşamlarda, batan güneş kızıla dönerken kazlar gölün üzerinden V yaparak uçtuğunda. Annemle babam haklıydılar – görkemli günbatımları ve ağaçlarıyla güzel bir yerdi burası.

ÖLÜM KAMPI

Alyson'a, Luke'a, terapiye, görkemli günbatımları ve ağaçlara rağmen başımdan defedemediğim korkunç bir his çökerdi içime bazen. Bir sabah, özellikle yoğun bir kasvet duygusuyla uyandım. Kahvaltıdan önce ahırdaki işleri yaparken –hayvanların yolluğuyla boklarını temizliyorduk, Kiran ile (kesinlikle nefret ettiğim çiftlik sahibi) Bill tami-ratlarla ilgileniyordu– köşedeki bir saman balyasının arka-sında bir şeyin kıpırdadığını gördüm. Ahırın kedilerinden biri olduğunu sandım. Gri olanı bir süredir görmüyorduk.

Haklı çıktım. Gri ahır kedisiydi. Ama kıpırdayan o değil-di çünkü ölmüştü. Bir an için gördüğüm o kıpırtı yüzlerce kurtçuğa aitti. Kedi o kadar uzun zamandır ölüydü ki göz-leriyle kulakları yenmişti. Kurtçukların çoğu, kemiklerin dı-şarı çıktığı hayvanın karnında kıvranıyorlardı. Tüylerindeki desenleri tanımasam kedi olduğunu bile anlamayabilirdim. Birkaç saniye öylece bakakaldım. Kokusu da görüntüsü de berbattı ama niyeyse midemi bulandırmamıştı. İyi bir uyarı gibi gelmişti bana: Herkesin geleceğinde bu vardı. Çürüme. Ölü bir kedi.

Derken Bill hiçbir şey yapmadan öylece durduğumu gö-rüp fırça atmaya başladı. Ben de ona kediye gösterdim. Eve dönmemizi, cesedi gömeceğini söyledi. “Gömmek” derken, “çöplüğe götürme”yi kastettiğine eminim.

Daha sonra derste İkinci Dünya Savaşı'nı işliyorduk, tahmin edin en çok neyden bahsettik? Ölüm, ölüm, ölüm.

Öğle yemeğinde kızarmış pilav vardı, hayatın döngü-sü böyleymiş gibi hissettim. Kurtçuklara benzeyen bu şeyi yiyordum, bir gün de kızarmış pilava benzeyen kurtçuklar beni yiyecekti.

Grup terapisinde kimsenin konuşacak pek bir şeyi yoktu, Nathan da Alyson'a annesinin hastalığıyla ilgili nasıl hissettiğini sordu, kadın MS hastasıydı, durumu ciddi ve ölümcüldü. Sonra da genel anlamda ölmekten bahsetmeye başladık. Angel'in annesiyle kız kardeşi bir araba kazasında ölmüşlerdi. Anlaşılan Kiran'ın o doğmadan önce, henüz üç aylıkken ölen bir kız kardeşi vardı. Orada oturup kendimi nasıl öldürmeye çalıştığımı, bunu nasıl gerçekten istediğimi düşündüm ama şu an bunu beceremediğim için memnundum. Ölmeyi, çürümeyi istemiyordum henüz.

O akşam duşa girdiğimde kendi hayatımı düşünmüyordum, benim ya da bir başkasının ölümünü de aklıma getirmedi.

Göğsümdeki deliği düşünüyordum. Küçük bir noktayken iyice serpilmişti, benden geriye karanlık ve hastalıklı bir kara delik kalmıştı sadece. İçinde yapayalnız süzülüyordum. Kimle arkadaş olursam olayım, kim beni severse sevsin beni içinde tutan mağaradan dışarıya çıkmanın hiçbir yolu yoktu.

Şu eski jilet numaramı yaptım, ikiye bölünene kadar başından ısırdım, böylece ince bıçakları teker teker çıkarabildim. Yüzeyde, küçük, çok az kanayan türden kesikler atmaya dikkat ettim. Birkaç kesikten sonra bırakacaktım ama başlayınca durmak istemedim, sağ bacağımın üst tarafı birbirinin üzerinden geçen çizgilerle dolana kadar durmadım, kesiklerin altındakinin bir kalça olup olmadığı bile anlaşılmıyordu. Ama işe yaramadı. Hâlâ kasvetli ve sarsılmış hissediyordum, ölü ve çürüyen bir şey gibi. Duş başlığının altında oturdum, su sıcaktan soğuğa dönene kadar ağladım.

Rosie odamda beni bekliyordu, yatağıma oturmuştu. Havlunun altındaki, acı örtüm diye düşündüğüm şeyin sa-

dece ucu görünüyordu ama nasılsa bir bakışta anladı. Çıplaktım ama havluyu yukarıya çekmemi istedi, gördüğünde, içinde bir şeyler kırıldı sanki. Beni yatakta yanına oturttu, sonra sarıldı, üstümde hâlâ havlu vardı, ıslak saçlarımdan sular damlıyordu ama umurunda değildi, ağladım, o da sırtımı sıvazladı ve *hişşşş*, diye fısıldadı. Tıpkı annem gibi.

Acı örtüsünün Rosie'yle aramda sır kalacağını sanıyordum ama tüm jiletlerim elimden alındı. Çalışanların dediğine göre bunları kullanmam yasaktı. Tüylü bacaklarım ve koltuk altlarımı ne yapacağımı sordum. Acımasızlık ettiklerini, bu siktiğimin aşağılayıcı kenefinde güçbela ayakta tutabildiğim kendime güvenimi elimden almayı, Koca Ayak gibi çirkin ve iğrenç hissetmemi istediklerini söyledim. Küfrettiğim için yirmi dakikalık bir ceza molası verdiler ve ailemden tıraş makinesi istememi söylediler. İstedim. Kesiklerim küçük kabuklara döndü, tüylerim kopkoyu ve dimdik uzadılar, birkaç hafta sonra kesikler neredeyse tamamen kayboldu, geriye solgun pembe lekeler kaldı, tıraş makinesi de postayla elime geçti.

Daha sonrası, verandadayız, kesikler iyileşip yara izine dönmüş, şortumun altından başlarını gösteriyorlar. Luke'la beraber korkuluğun üstünde oturuyor, şehir merkezine gidebilmemiz için herkesin hazırlanmasını bekliyoruz. Parmakları bacaklarımda, pembe izlere dokunuyor. "Güzel," diyor. Sessizce, sanki söylediğinin farkında değilmiş gibi.

HASTA KAYDI

HASTANIN ADI: Juliet Escoria

YAŞ: 15 yıl, 11 ay

CİNSİYET: Kadın

DT: 23/08/83

TARİH: 10/08/99

GEÇMİŞ: Hastanın okula uyumu makul. Diğer hastalardan LUCAS WEBBER ile bir ilişkisi var. Halüsinasyon görülmedi. Anksiyete, intihar düşünceleri. Geçen haftada kendine zarar verme olayı gerçekleşti.

Yan etki olarak yorgunluk, kas ağrısı, mide bulantısı, (hafif) saç dökülmesi, kilo alımı görüldü.

ÖNCEKİ İLAÇLAR:

Zyprexa – 01/99 tarihinde, dengelenince kesildi

Wellbutrin – 03/99 tarihinde kesildi (etki göstermedi)

Tegretol – 07/99 tarihinde kesildi (yüksek doz riski/Depakote'a geçildi)

Paxil – 07/99 tarihinde kesildi (Remeron'a geçildi)

Remeron – 08/99 tarihinde kesildi (kilo alımı/Zoloft'a geçildi)

TEDAVİ:

1 hafta içinde Depakote, 1500 mg'a yükseltilecek/gece-leri alınacak

(Uykusuzluk için) 25 mg Trazodone'a başlanacak/gece-leri alınacak

Grup terapisi, bireysel terapi devam edecek.

GİDEN ÇOCUKLAR #1

Kütüklerin üstünde, ben, Luke, Kiran ve diğerlerinden birkaçıyla beraber oturuyorduk. Yeni çocuk Dennis de bizimleydi. İkinci günüydü. Önceki gün oryantasyonu vardı ve oryantasyondaki herkes gibi güvensizdi, çok konuşmamış, yolunu bulmaya çalışmıştı. Nasıl biri olduğunu görmek için onu kütüklerin oraya götürdük.

İri bir çocuktı, uzun boyluydu, fazla kiloluydu, asker tıraşı kesilmiş saçları uzamaya başlamıştı, sivilceliydi. Niye burada olduğunu sorduk.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Sık kafalı annemle babamın işleri. Başlarından atmak istediler beni sadece.”

Bu gayet standart bir cevaptı, üzerine gitmedik. Konuşma, sıklıkla olduğu gibi uyuşturuculara geldi. Dennis koka-in, ekstazi, asit kullanmamıştı. Otu sevmiyordu. İçmeyi de sevmiyordu.

“Sadece bir şeyi seviyorum,” dedi. “Koklayıp kafayı bulmayı.”

Buraya gelmeden önce hiçbir şeyi koklayarak kafayı bulmamıştım, ilk ve tek seferim de Dennis’in gelişinden birkaç hafta önceydi. El işi dersindeydik, dondurma çubuklarından ev yapıp boyayla ve simle süslüyorduk. Büyük bir el işi kutusu vardı, içi her türden sanat malzemesiyle doluydu. Bizim için planladıkları boktan el işi muhabbeti için gerekli şeyleri kullanmamıza izin vardı sadece, yine de kutuyu karıştırmayı sevmiyordum. Bazen burada sadece bizim olmadığımızı, bizden önce düzinelerce çocuğun okula geldiğini, bizden sonra da düzinelercesinin geleceğini hayal etmek zor oluyordu, tıpkı bizim gibi onların da kendilerine has sorunları, acıları,

keyifleri, arzuları vardı ama birbirimizi asla tanımayacaktık. Tek bir ortak noktamız vardı. Bu okul. Bu el işi malzemeleri. Ayrıca onların izlerini kutuda görebiliyordunuz. Şimdi kimbilir neredeydiler, iyiler miydi, eskisi gibiler miydi, yoksa ölmüşler miydi? Sadece bir noktada bu masaya oturmuş, aynı dandik el işi projelerini yapmış, kolaja kendi isimlerini yazmışlardı: *Kelly* ya da yamuk yumuk bir kil filin ayağına isimlerinin baş harflerini kazımışlardı: *J.S.*, ya da gerçekten iyi, ayrıntılı bir ağaç çiziminin altına isimlerini kondurmuşlardı: *Taylor*. Kutuyu karıştırıyor, yarım kalmış işlere bakıyordum. O zaman gördüm. Küçük bir yapıştırıcı tüpü. Dik katimi çeken arkasındaki uyarıydı, büyük sarı bir kurukafa ve kemikler. Sonrası için tüpü cebe attım.

Bir şeyi koklayarak kafamı nasıl güzel yapacağımı bilmiyordum ama Alyson biliyordu. Mutfaktan kahverengi bir öğle yemeği kese kâğıdı getirdi, yapıştırıcıyı içine sıktık, sonra da kafamız güzel olana kadar kese kâğıdının içinden nefes alıp verdik. Niyeyse işe yaradığına şaşırmıştım. İçimi ısıtmıştı, gıdıklanıyor gibiydim, nedensizce kıkırdamaya başladık.

Kiran iyi davranmaya çalışıyordu, Dennis'e sorular sormaya başladı. Niye kokladığını, ne kadar sıklıkla yaptığını, neyi içine çekmeyi tercih ettiğini sordu – boya mı benzin mi? Kiran son soruya gelene kadar Dennis tüm soruları asık suratla cevapladı, bize değil ayaklarına baktı. Ama o son soruyla heyecanlandı.

“Yok be abi, o bokları kızlar çeksin,” dedi Dennis. “Harbiciysen Raid çekersin amına koyim.”

Belki de yanlış söylüyor diye düşündüm. Belki de şu saç spreyi olan Rave demek istemişti de Raid çıkmıştı ağzından. Kiran da öyle düşünüyordu.

“Raid mi? Emin misin?” dedi.

Dennis öyle olduğunda ısrarcıydı. “En iyisi hamam böceği ilacı, kafanı fena yapıyor. Yapıştırıcıdan falan çok daha iyi, onları götü yemeyenler çeksin.”

“Ciddi misin lan sen?” dedi Kiran. Raid’in, söylenene göre nükleer savaştan sonra bile hayatta kalabilecek böcekleri öldürmek için kullanıldığını, Raid çekmenin aptallığın da ötesinde olduğunu söyledi. “Yemezler,” dedi sonunda. “Artistlik yapmaya çalışıyorsun.”

Dennis’in yüzünün yavaş yavaş solgundan kırmızıya döndüğünü, sonra tekrar solduğunu gördüm. Gözbebekleri minicik ve keskindi.

Kiran iyice öfkelenmişti artık. “Kimi kandırıyorsun ya?”

“Raid çekiyorum,” dedi Dennis yine. “Raid’den iyisi yok.”

“Raid falan çekmiyorsun,” dedi Kiran.

Dennis öne atladı, kütüklerin merkezindeki ateş yerini oluşturan büyük kayalardan birini aldı. Kiran’a fırlatacak sandım ve önünden çekildim.

Onun yerine kayayla kafasına vurdu, sonra tekrar vurdu. Bir daha. Bomboş bakıyordu, gözlerinde, o iki delikte korkutucu, karanlık bir şey vardı. Çıkan o sesler. Yıkılan labutlar gibi. Bir kafadan böyle bir ses çıkmamalıydı.

Boğazımdan yukarıya korkuya benzer bir şeyin yükseldiğini hissettim, midem bulanıyordu, kafatasının çatlayacağından ve dışarıya dökülen beyni göreceğimden korkuyordum. “Durdur şunu!” diye bağırdım Luke’a. “Durmasını sağlayın!”

Luke kıpırdamadı. Ben de. Dennis’in alnından kan akmaya başladı, kulağına kadar süzüldü.

Ses dikkatleri üzerimize çekmişti, kısa süre içinde Nathan’la Vinnie yanımıza geldi, Luke ve Kiran’ın yardımıyla Dennis’i bir hayvanmış gibi yere indirip hareketsiz hale

getirdiler. Dennis de hayvan gibi inliyordu, kudurmuş gibi salyalar akıyordu ağzından. Sakinleşmesini sağladıktan sonra Nathan gitmemizi söyledi. Çıt çıkarmadan eve döndük.

Dennis öğle yemeğine gelmedi. Grup terapisine de. Terapinin ortasında, tanıdık olmayan bir kamyonetin geldiğini gördüm. Nathan, Dennis'i araca bindirdi, çocuğun elleri arkadan plastik kelepçeye benzer bir şeyle bağlıydı. Kamyonet siyahtı, üstünde bir şey yazmıyordu, camlarında teller vardı, polis arabalarının arkasındakiler gibi. Kamyonetin Dennis'le beraber uzaklaşmasını izledim. Başını önüne eğmişti, sargısı var mıydı, gittiği için mutsuz muydu anlamadım.

Onu bir daha görmedik. Sorduğumuzda kendisine konulan teşhisle daha iyi ilgilenebilecek bir yere gittiğini söylediler sadece. Bunun ne anlama geldiğini bile açıklamıyorlardı. Hepimize başka ıslah evlerinin dokunmak istemeyeceği teşhisler konmuştu – Luke'la bende bipolar, Stephen'da şizofreni, Angel'da bulimya. O zamana kadar Redwood Trails Okulu'nun gidebileceğiniz en kötü yer olduğunu, başka bir yer kalmayınca gittiğiniz bir yer olduğunu sanıyordum. Yanılıyormuşum. Daha da dibe gidebilirdim.

ÇİFTÇİ YANIĞI

Yazın sonlarına doğru saman vaktinin geldiğini öğrendim. Etrafımızı saran uzun çimenlikler boş arazilerden ibaret değildi. Bir amaçları vardı, bir nedenden oradaydılar ve güneş onları sarıya boyadığına göre hasat zamanı gelmişti. Onları samana çevirecekler de bizdik.

Ahırın arkasında daha önce fark etmediğim iki traktör vardı. Saman yapmanın üç adımlık bir süreç olduğunu öğrendik. Önce kesecek, sonra tırmıklayacak, sonunda da balyalayacaktık. Traktörlerin her adım için ayrı bir eklentisi vardı. Kesim ve balyalamak tehlikeliydi, o yüzden benim bunları yapmam yasaktı. Sadece Bill ve favorisi olan Kiran ile Gavin'a izin verilmişti. Bunun cinsiyetçi bir saçmalık olduğunu söyledim. Serbest zamanımın altı saatini, Kiran ve Gavin'ın yaptığı gibi Bill'le çalışarak geçirmeyi kabul edersem diğer adımlara da yardım edebileceğim söylendi. Teşekkür edip reddettim.

Bir şeyin fark etmeyeceğini anladım sonra. Meğerse mutluluğun yüzlerinden birisi de yazın sonuna doğru, güneş çimenlerden ve traktörün ön camından yansırken, radyoda sadece bir kanal çektiği için country müziği dinleyip (traktörlerin radyoları olduğundan haberim bile yoktu) saman tırmıklamak, yapmamayı söyleyecek kimse olmadığı için tütün çiğneyerek traktörün açık kapılarından dışarı tükürmek, tam bir çiftçi gibi, tam bir adam gibi hissetmekmiş.

Vay be.

SÜRGÜN

Diğer kızlardan ikisi sigarayla yakalanmıştı, bu da okulun kalanının aranacağı anlamına geliyordu. Alyson'la çiğnenecek tütünümüz kalmamıştı. Saklayacak hiçbir şeyimiz yoktu.

Bill kapıda durdu ve Rosie şiltelerin, yatakların altına bakarken, makyajlarımızla kıyafetlerimizi kontrol ederken kollarını aptal, inci düğmeli kovboy gömleğinin göğsünde birleştirerek izledi. Rosie bir şey bulamayınca, Bill öfkелendi.

Kitaplarımın ve Alyson'ın birkaç çerçeveli fotoğrafının olduğu rafımızın yanına gitti, hoşuna gitmeyecek bir şey bulana kadar baktı.

Las Vegas'ta Korku ve Nefret'ti bulduğu şey. Okula girerken yanımda olan kitap. Babamın bana aldığı kitap.

Bill, Johnny Depp'in bozulmuş suratının olduğu kapağa bir kere baktı, sonra da Raoul ile Dr. Gonzo'nun seyahatlerinde yanlarında getirdikleri tüm uyuşturucuların yazdığı arka kapağı okudu ve kitabın yasak olduğunu söyledi. Babamın hediye ettiğini, buraya geldiğimden beri yanımda olduğunu, kimseden saklamadığımı açıklamaya çalıştım, Nathan'a sorabileceğini söyledim ama Bill'in umurunda değildi.

Kütüklerin oraya gönderildim.

Akşam yemeğinden sonra, hava kararmadan hemen öncesiydi. Kütüklerden birine oturdum çünkü güneşin gökyüzünde batıp ağaçların arasında kayboluşunu izlemekten başka yapacak bir şey yoktu. Gölgelelerin gümüşü griden siyaha dönüşünü, gittikçe inceliپ uzayarak bana yaklaşmalarını izledim. Kuş sesleri azalırken cırcır böceklerinin vızıltısının başka bir şey duyamayacağım kadar yükselişini dinledim.

Fark etmem biraz vakit aldı. Bacağımda bir acı hissettim, elimi uzatıp kaşıyınca kan gördüm. Sivrisinekler. Sonra diğer bacağımda da bir tane belirdi, kolumun üstünde, yüzümde ve boynumda. İçeri girmeme izin verilene kadar her yanımda kıpkırmızı, şişmiş, kaşınan ısırıklarla sarılmıştı.

O kadar kaşınıyordu ki gece uyuyamadım. Rosie ısırıklarının üstüne kalamın sürdü ama fark etmiyordu. Ayak bileğimdeki ısırık kaşınmaya başlıyordu, sonra bacağımdaki bir tanesi, sonra alnımdaki, en sonunda hepsi kaşınıyordu, öyle kötüydü ki derimi sıyrıp atmak istiyordum. Kaşımamaya çalışıyordum çünkü bunun daha kötü yapacağını farkındaydım ama kendimi tutamıyordum. Sabah olduğunda çarşaf lar kanla bakır rengine bulanmıştı.

İLK RODEO TECRÜBESİ

Vinnie'nin fikriydi. Bazı cumartesileri danışmanlar bizi en yakınımızdaki şehir olan Yreka'ya götürürdü, bowling oynar ya da sinemaya giderdik. Ama o hafta sonu bizi bir yere götürmemişlerdi. Pazar akşamıydı ve sıkılmıştık.

Vinnie çocukken çiftlikte yaşayan amcasını ziyarete gittiklerini ve oradayken hiç sıkılmadığını söyledi, yani şikâyet etmek için hiçbir bahanemiz yoktu. Çiftlikteyken, şehirde yapabileceğinizden daha çok şey vardı. Onu biraz zorlayınca inekleri devirmek, taze süt ve balık tutmak dışında bir şey diyemedi. Biz de büyük ihtimalle kafası güzel olduğu için çiftlikte eğlendiğini söyledik, yanık teni kızardı, cam gözü hiçliğe dimdik bakıyordu.

O akşam sadece onunla eşi Shauna çalışıyordu, yani vazgeçmesi için konuşacak daha mantıklı kimse yoktu. İkisi en sevdiğimiz danışmanlardı. İkisi de göz göre göre kuralları bozmadığımız sürece nasıl davrandığımızı o kadar umursamazdı. Yakın zamanda evlenmişlerdi ama çocukluktan beri sevgililerdi, Redding'te tanışıp büyümüşlerdi – buraya iki saatlik uzaklıktaydı orası, yakınmış gibi geliyordu çünkü her yere uzaktık. Birkaç yıl önce ayık kalmaya karar vermişlerdi, Vinnie eroini, Shauna da alkolü bırakmıştı. Bizimle çalışmalarını sağlayan tek özellikleri buydu. Vinnie tıknaz bir adamdı basketbol üniforması gibi şeyler giymeyi severdi, Shauna'nın ise abartılı olmayan bir güzelliği vardı, gözleri kahverengiydi, parlak saçlarını atkuyruğu yapıp toplardı hep. Sadece ikisinin olduğu bu akşamda, bakıcıyla evde bırakılmış gibi hissediyorduk.

Böylece hepimiz ahıra gittik. Bill'den başka kimsenin, domuzları zamanlarının çoğunu geçirdikleri karanlık ağıl-

larından çıkarıp biraz hareket etsinler diye büyük ağıla götürdüğünü görmemiştim. Onları yönlendirmek için bir şey yapmamız gerekir sanıyordum ama yolu biliyorlardı, dışarı çıkmak için hevesli gibiydiler, burunlarıyla havayı kokluyor, gözlerini güneş ışığında kırıştırıyorlardı.

Domuzları hem merak ediyor hem de onlardan iğreniyordum. İnsan etine en yakın şeyin domuz eti olduğunu duymuştum, bundaki doğruluk payını görmek kolaydı. İhtiyar adamlara benziyorlardı, damarlı kulaklarından, solgun pembe derilerinden yer yer, kümeler halinde çıkan kıllarla kaplıydılar, yarı kapalı gözkapaklarındaki kirpikleri solgundu, burunlarındaki gözenekler kalın ve pisti. Özellikle ayakları iğrençti, uçlarından tırnaklar çıkan vajinalara benzeyecek şekilde çatallıydı parmakları. Onlara bakmaya bayılıyordum, onlara bakmaya katlanamıyordum. İsimlerinin Helga ve Betty olması da durumu kolaylaştırmıyordu.

Ağıla girdiğimizde rodeo vaktiydi. Domuza binecek kişiyi aramızdaki en miniklerden seçmeye karar verdik çünkü hayvanlara zarar vermekten korkuyorduk. Böylece geriye, ilk gün karşılaştığım ve gördüğüm en cılız çocuk olan Tommy ile benimle aynı beden ölçülerine sahip Alyson kaldı. Hangimiz olacağına yazı tura atarak karar verdik. Ben kazandım. Kazanmak istemiyordum ama korkak gibi görünmekten daha çok korkuyordum.

Bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulamadan Vinnie saati ni ayarladı, herkes saymaya başladı. ...3 ...2 ...1.

Oraya gittiğimde domuzun üstünde kalmak için ne yapmam gerektiğini düşünmemiştim aslında. Kollarımı Betty'nin boynuna sardım, hayvan çılgınlaştı. Bileklerimin altında titreşimi hissedebiliyordum, o kadar yüksek sesle inliyordu ki kulaklarım acıyordu. Sıçradı ve koşmaya başladı, tutunmaya

çalıştım ama kayıp çamurun içine düştüm. Pislik içindeydim. Betty ağıln öteki tarafındaydı artık, hakarete uğramış gibi öfkeyle bakıyordu. Herkesin gülmesini bekliyordum ama sadece Luke dikkatle izliyordu. Diğerkleri Tommy'nin etrafında çember oluşturmuş, sessizce duruyorlardı. Bindiğı gibi düşmüştü ve Helga ocuğın bacağına basmıştı. Luke kalkmama yardım etti, toprağı yüzümden ve pantolonumdan silkelerken yanlarına gittik. Tommy usul usul ağılıyordu, Vinne de yanına melmış nereden yaralandığını inceliyordu. Bir şeyi yoktu, bacağı kızarmıştı, şişip moraracaktı ama kan yoktu. Yine de Vinnie'nin sağlam gözünde paniklemiş bir bakış vardı. Sanırım siktiğimin domuz rodeosunun kötü bir fikir olduğunu ancak o zaman fark etmişti.

Hiçbirimiz Vinnie ile Shauna'nın başının derde girmesini istemiyorduk, o yüzden rodeo bitince sözden çıkmadık. Shauna, ocuğın bacağına buz koymak için Tommy'yle beraber eve gitti. Kalanlarımız da domuzları geri götürmeye gittik.

Ama domuzlar geri dönmek istemiyordu. Onları büyük ağıla götürmek kolaydı çünkü geniş alanı ve güneş ışığını istiyorlardı ama kesinlikle ahıra dönmeye hevesli değillerdi. Ağılı açtığımızda kaçtılar. Her birini kovalamak için iki gruba ayrıldık. Hızlıydılar. Vinnie benim gruptaydı, Betty'nin peşinden koşarken tamamen paniklemişti. "Siktir siktir siktir hay sikeyim siktir," deyip duruyor, önümüzde küfrettiğini zerre umursamıyordu.

Domuzlar köpekler gibi değildir. Tasma takamazsınız onlara, ayrıca insanları mutlu etmek gibi doğuştan gelen bir arzuları yoktur. Meğerse domuzlar gayet aldatıcı olabiliyormuş. Betty bizi bir futbol takımımıymışız gibi koşturdu, bir sola doğru gitti, sonra aniden sağına dönüp bizi kandırdı, oğ-

lanlardan birkaçı onu yakalamaya çalıştılar ama kaçırdılar. Sonunda onu park yerinin bayağı bir ötesinde, kütük banklarından oluşan çemberin içinde köşeye sıkıştırdık. Etrafını tabut taşıyan insanlar gibi sardık, Vinnie, hayvan kaçar diye önde, Stephen yandaydı, kışına bir sopayla vuruyor, tekdüze bir sesle, Betty sanki kaçak bir atmış gibi “Sakin, sakin,” diyordu. Tepeden inmemiz vakit aldı ama sonunda onu ağıla sokmayı başardık.

Helga çok uzağa gidememişti, Betty’yle gelmemizi bekleyen diğer çocuklarla beraber içerideydi. O zamana kadar en az kırk beş dakika geçmişti. Çoğumuz pislik içindeydik, her tarafımız ter, toprak ve süpürgeotuna bürünmüştü. Yıkanmaya gitmeden önce Vinnie domuzlar hakkında hiçbir şey demeyeceğimize dair söz verdirdi. Kıyafetlerimizdeki toprakla Tommy’nin bacağındaki morluk kıran kırana geçen bir futbol maçı yüzündendi. Çimenler çamurluydu, biz de kendimizi iyice maça kaptırmıştık ama enerjimizi atmak için iyi bir fırsat olmuştu. 2-2 berabere sürmüştü oyun, en sonunda Kiran kazanan golü atmıştı.

Bunları tekrar ettirdi bize. Söz verdirdi. Tekrar ettik. Söz verdik.

Domuzlar kazanmıştı.

İNTİKAM BİR YEMEKTİR

Ertesi gün domuzları yemleme işi Luke'la bana verildi. İki çiğ yumurtayla, kalan domuz pastırmalarından birazını gömleğimin yenlerine sakladım.

Ahır neredeyse sessizdi, güneş ışığı tahtaların arasındaki çatlaklardan içeri süzülüyordu. Domuzlar homurtulu sesler çıkarıyordu, sadece kıllı sırtlarını görebiliyorduk. Çıkardıkları sesler midemi öyle bulandırıyordu ki Luke'tan yemlerini yalağa tek başına götürmesini istedim. Domuz pastırmasıyla yumurtaları getirdiğimin farkında değildi.

Yumurtaları attım. Birinde ıskaladım ama diğeri lekeli olana, Helga'ya tam boynundan isabet etti. Tahılını bekleyerek burnundan sesler çıkan Betty aniden yumurtaya bulanmış boyuna atladı, açlık içinde kabuk falan dinlemeden yalamaya başladı, tuhaf bir şekilde seksüel gelen hüpleme sesleri çıkarıyordu, bu seslerden midem bulandı, domuz pastırmasını da attım. Öyle hızlı yediler ki sanki hayatları boyunca hep domuz pastırması yemişlerdi.

Tek istedikleri şey kendilerinin tadına bakmaktı sanki

ALYSON'IN ANNESİ

Birkaç gün sonra Nathan'la seansım biraz uzun sürdüğü için okula geç kaldım. Sınıfa gitmeden önce süveterimi almak için odama gittim. Yazın sıcaklığı geçiyordu, son zamanlarda, eskiden büyük ihtimalle kiler olan alt kattaki sınıftayken donuyordum.

Oda boş olur sanıyordum. Ama Alyson oradaydı, cenin pozisyonu alıp yatağında yatıyordu, sadece kıvrılan uzuvlarıyla saçlarını görebiliyordum. Rosie de onun yanında oturuyor, hiçbir şey demiyor, sessizce saçlarını okşuyordu.

Ne olduğunu hemen anladım ama kapı eşiğinde bir an için öylece durdum. İyi bir arkadaş koşarak yanına gider, ona sarılır, her şeyin iyi olacağını söylerdi. Ben de odayı aştım, önünde durdum, sırtına sarıldım.

Ona dokunduğum anda başını önüne eğip çığlık attı. Bir çığlık değildi aslında, tam olarak öyle sayılmazdı yani. Daha çok bir gürültüydü, kemiklerimin içine nüfuz eden yamuk yumuk ve yüksek sesli bir şeydi. Elimi geri çektim. Önünde durdum ama başını kaldırmadı, hareket bile etmedi. Rosie'nin bana ne yapacağımı söylemesi için bekledim, o da sadece bana baktı ama bakışının ne anlama geldiğini anlayamadım. Tekrar dokundum ona, bu sefer bir köpek yavrusuymuş gibi başını okşadım, öyle aptalca geldi ki çekip gittim.

Okuldan sonra koridorda durup Alyson'ın ofiste babasıyla konuşmasını dinledim. Tamamını anlayamıyor, sadece usul usul ağlayarak konuştuğunu duyabiliyordum, sonunda da "SİKTİR GİT!!!!!!!" diye bağırdı. Telefonu öyle sert kapattı ki kırılmadığını daha sonra öğrendiğimde şaşırdım, ardın-

dan da önümden hızla geçip odamıza gitti. Yanına gidip onu teselli etmeye çalışmam gerektiğini düşündüm ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Bir örümcek ağı hayal ettim – başa çıkabilecekmişsin gibi görünen ama fazla dokunursan kendini örümcek yavrularının içinde bulacağın bir şey.

Görmezden geldim. Hiçbir şey olmamış gibi yaptım. Günlük görevlerimi halletmek için dışarıya çıktım.

Yatma vakti gelene kadar konuşmadık çünkü kısa bir süre sonra tuvaletteki aynayı yumrukladı. Ayna paramparça oldu ve elinin eklemlerini mahvetti, kan lavaboya, zeminin her yerine yayıldı.

Kimse ona öfkelenmedi. Dikiş attırmak için kliniğe götürdüler. Kendimi suçlu hissettiğim için tuvaleti temizlemeye gönüllü oldum. Parmağıma bir cam kırığı saplandı.

Çıkarmaya uğraştım. Kangren olurum diye umuyordum.

Ama daha sonra, yatak odamızın karanlığında, ikimiz ayrı yataklardayken ona ne olduğunu sordum. Zaten bilmiyormuşum gibi yaptım. Bana anlatırken ağlamadı. Sesi ifadesiz ve cansızdı.

Babası onun cenazeye gitmesine bile izin vermemişti. Okulda hâlâ yeni olduğunu, riske atmak istemediğini söylemişti. Adam, Alyson'ın tam olarak neyi riske atacağını düşündüğünü bile açıklamamıştı. “Bir daha onunla tek kelime konuşmam,” dedi Alyson, ses tonu öyle soğuktu ki dediğine inandım.

BOK BEBEĞİ

Erkeklere yeni bir gece danışmanı gelmişti. Adamın adı Hank'ti. Televizyon dizilerindeki babaların havasına sahipti, tatlıydı ama kötü biri olduğunu düşünüyordum çünkü fazla konuşmuyor ve koridorda yanımdan geçerken bana ters ters bakıyordu. Ama erkeklerin hepsi onu seviyor gibiydi. Pis fıkralar anlattığını, yatağa geç gitmelerine izin verdiğini ve yukarı kata getirmedikleri sürece tütün çiğneyip çiğnemediklerini umursamadığını söylüyorlardı. Bu sırada bizde çoğu gece Rosie oluyordu, harikaydı falan ama biraz fazla kuralcıydı.

Sonra Hank bizi haftada bir Yreka'daki AA toplantılarına götürmeye başladı. "Madde bağımlılığı sorunları" yaşayan herkes gitmek zorundaydı ama Tommy gibi nerd'lerle Stephen gibi şizofrenlerin mecburiyeti yoktu. Kamyonetteyken Hank istediğimiz müziği dinlememize izin veriyor –içinde küfür varmış yokmuş, rap ya da punk'mış umurunda değildi– diğer danışmaların nefret edip dinlememizi yasakladığı her şeyi açıyordu. Müziği son ses açıp hızlı sürüyordu, dağdaki virajları öyle hızlı alıyordu ki düşecekmişiz gibi hissediyorduk, uyuşturucu günlerimizden savaş hikâyeleri anlatıp gülüyorduk.

Hank on bir yıldır ayıktı. Önceden kokain kullanmayı seviyormuş, ot da – ama başını belaya sokan içkiymiş. Barlardan atılıp nezarete düşmeyle, kusarak mahvettiği randevular ve iş görüşmeleriyle ilgili bir dolu hikâyesi vardı.

En iyi hikâyesiyse çok fazla ot ve bir şişe mide asidi tabletiyle ilgiliydi. Bir gece fena mançize düşmüş, bir gofret için her şeyi yapabilirmiş ama evde bayat ekmekle baharat dışında hiçbir şey yokmuş, markete gitmek zaten imkânsız

gibiymiş. Tuvalette bir şişe mide asidi tableti bulmuş. Tatları nasılsa meyve gibi, şeker gibi diye düşünmüş. Kafası güzelken lezzetli gelmişler. Bütün şişeyi bitirmiş.

Ertesi sabah her zamanki gibi önce tuvalete girip sıçmaya çalışmış. Ama hiçbir şey olmuyormuş. Ertesi gün de sıçmamış, ondan sonrakinde de. Öyle kabızmış gibi, hamileymiş gibi hissetmiş, karnında bir bok bebeği varmış sanki.

Dördüncü günse... Devasa bir bok sıçmış, üstelik tamamen beyazmış. Tabletlerdeki kalsiyumdan böyle olduğunu düşünüyordu. “Buzdağı gibi bir şeydi lan,” dedi. “Tamamen beyazdı, semsertti ve öyle büyüktü ki ucu sudan dışarı çıkıyordu.” Gülmeyi bırakamıyorduk. Kamyonet ne zaman sessizleşse birisi kıkırdıyor, kalan herkes yine gülmeye başlıyordu, toplantıya geldiğimizde karnım ağrıyordu artık. Hank ve devasa buzdağı bok bebeği.

BUNDAN KISA SÜRE SONRA

Nathan gitti. Veda etmedi. Ortadan kaybolana kadar gi-deceğini bilmiyorduk. Buranın sahibi değildi, sadece yöneti-ciydi. Okulun sahibi Sacramento'da yaşayan ve hiç tanışma-dığım Donna adında bir kadındı. Belki de bir anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Her hâlükârda bir pazartesi uyandığımızda Nathan yoktu ve geri dönmeyeceğini öğrendik. İhanete uğ-ramış gibi hissetmiştik biraz, danışmada beni dinleyen bu adam bir anda sırlarımla beraber kaybolmuştu.

Bu sırada çiftliğin başındaki Bill yönetecekti her şeyi. Danışman bile değildi adam, siktiğimin kovboyunun tekiydi, daha da kötüsü dindardı.

BARDAĞIN DOLU TARAFI

Sonra Carly adında bir kadını aldılar işe. Nathan gibi müdür olmayacaktı. Unvanı Yaban Danışmanı'ydı. Haftada birkaç defa geliyor, danışma için bizimle buluşuyordu, Nathan'la olduğu gibi saatlik seanslar yapmıyorduk, on ya da yirmi dakikalığına hızlı bir sohbet ediyorduk. Kötü bir şey olduysa bizimle daha uzun süre konuşuyordu ama çoğunlukla kısa sürüyordu. Birbirimizi iyice tanıyınca beraber Ölüm Vadisi'ne, Meksika'ya, Alaska'ya geziye, kaya tırmanışına gidebileceğimizi söylediler. Havalı bir kadındı, iyi müzik gruplarını biliyordu, komik şakaları vardı.

Bill'in sınıfa girip artık müzik dinlememizin yasak olduğuna karar vermesi gibi durumlardaysa Carly'nin hiçbir faydasını göremiyorduk ve ben bu yeni kuralı görmezden geldiğim için    gün boyunca boş vaktimde odamda kalmalıydım.

Bazen de gerçekten saçma sapan şeyler yapıyordu. Bir sabah yatağını düzgün yapmadığı için kahvaltıda Tommy'ye bağırıyordu.

"Yarrak gibi davranmasan olmaz mı," dedim Bill'e.

Kafayı yedi. "Terbiyeni takınmayı öğrenene kadar hiçbir yere adım atmayacaksın. Ahır yok, film izlemek yok, y r y  e çıkmak,  ehre inmek falan yok. Odana, sınıfa, bir de günlük vazifelerini yerine getirmeye gideceksin sadece."

"Bir dakika," dedim. "Yarın psikiyatristimle randevum var."

"Umurumda değil. Oturacaksın oturduğun yerde. Haftaya, dersini iyice aldıktan sonra gidersin."

Doğal olarak ilacım bitti.

İlaçları Rosie dağıtıyordu, kafası karı mı  gibi göründüğü için  i emde neden hiçbir şey olmadığını açıkladım.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı, sonra da günlük dozu-mu bulmak için başkalarının ilaçlarını karıştırmaya ba ladı. "Tamam," dedi. "Sırrımız olsun. Bu sorunu sabah çözeriz."

Ne oldu bilmiyorum, Rosie ona bağırdı mı ne yaptıysa ertesı ak am ilaç re etem doldurulmu tu, sadece bunla da kalmamış Bill   z r dilemi ti. Benden. Sesi yumu aktı, utandığını anlayabiliyordunuz, zevkini çıkarmamaya çalıştım ama zordu. "Sorun değil, Bill," dedim.

Daha sonra yatağımdayken, o anı kafamın içinde çevirip çevirip oynattım. Bill'in utancı. Bill'in özür dilemesi. Rosie'nin istediği şeyi yaptıramayacağı kimse yoktu. Muhteşem bir kadındı.

KIDEMPLİNİN TAVSİYESİ

AA toplantılarında kırk yaş altında olan sadece bizdik. Grubun bebeği önceden Hank'mış. Gelenler çoğunlukla saçları kırışmış ihtiyar adamlar, Büyük Kitap'tan¹ paragrafları ezberden okuyabilen, aptal AA laflarını tekrarlamaktan hoşlanan eski topraklardı. *Çalışırsan olur. Gelmeye devam et. Başaranlarla buluşursan başarırsın.* Ama soygunlar, hayat kadınları ve hapis hakkında harika hikâyeleri de vardı. Bize bayılıyorlardı, fazladan kurabiye ve sigara veriyorlardı, Hank de geri döndüğümüzde kokmadığımız sürece sigara içmemizi umursamıyordu. Sigara ve kahve olunca, el ele tutuşmalar, klişe deyimler, Tanrı ve dua saçmalıkları da pek umurumuzda olmuyordu.

Gittiğimiz ilk birkaç seferde Hank sadece izlememizi, dinleyip ortamı incelememizi istedi. Duyduğumuz şeylerden hoşlanmamız ya da bağ kurmamız gerekmediğini söyledi – mesele bize benzeyen kısımlara dikkat etmekte. “Kafeterya gibi. İhtiyacın olanı al, kalana dokunma,” dedi. Aptalca bir sikik deyim daha. Yine de söylediklerini yaptık.

Haklıydı da. İhtiyar adamları dinlerken kendimden izler buldum. Bir akşam adamlardan biri –şapkası dedemin tak-tıklarındandı, üstünde İkinci Dünya Savaşı'nda görev yaptığı geminin ismi vardı, burnundan beyaz kıllar çıkıyordu– sadece kafası güzelken kendini bütün hissettiğini söyledi. Ara-

1 Adsız Alkolikler'in kurucularından olan Bill W. diye tanınan William G. Wilson'ın kaleme aldığı, ilk basımındaki sayfaların kalınlığı nedeniyle hacimli olduğu için çoğunlukla Büyük Kitap diye bilinen, 1939 tarihinde yayımlanmış ve otuz milyondan fazla satan bağımlılıklardan kurtulmak için kılavuz kitap. *Alcoholics Anonymous: The Story of How Many Thousands of Men and Women Have Recovered from Alcoholism* [Adsız Alkolikler: Binlerce Kadın ve Erkeğin Alkolden Nasıl Kurtulduğunun Hikâyesi] (ç.n.)

mızdaki nesil farkının bir anlamı yoktu, onun içinde olan şeyden benim içimde de vardı. Doğrudan benimle konuşuyormuş gibi dinledim dediklerini. Sanki odada benden başka kimse yoktu.

YENİ BİR ŞEY DENEMEYE KARAR VERDİM

Saat geç olmuştu, uyuyamıyordum. Gece yarısını üç gece kadar saate baktım çünkü gece Rosie'nin vardiyasıydı ve bir şeyler okumak için kalkmadan önce en az iki saat boyunca uyumaya çalışmak zorunda olduğumu söylemişti.

Ama bu defa hemen okumaya başlamadım. Bu defa, konuşabilir miyiz diye sordum.

Sanki uzun zamandır bunu sormamı bekliyormuş gibi gülümsedi. "Tabii ki," dedi, masada yanına oturdum. Yalnızlığımdan bahsettim. Bende bir şeylerin arızalı olduğunu hissettiğimi söyledim. Bir şeyi kaçıırıyormuşum gibi hissediyordum.

"Yalnızlık demek." Sandalyesinde geri yaslandı, bir an beni tartıyormuş gibi baktı. Sonra şöyle dedi: "İşte bu iyi bildiğim bir konu tatlım."

Rosie'nin Denny adında bir kamyon şoförüyle evli olduğunu biliyordum ama bunun ne anlama geldiğini durup düşünmemiştim. Anlaşılan çoğu zaman yalnız kaldığı anlamına geliyormuş. Çocukları da çoğu zaman yalnızmış – en büyükleri, yani oğlu bazen ebeveynlik yapmak zorunda kalıyormuş. Rosie gece vardiyasında olduğunda çocukları oğlu yatırıyor, sabahları kahvaltıyı o hazırlıyor, herkesin okula vaktinde gitmesini sağlıyormuş. Rosie yalnızlığı içinde hissettiğini ama oğlunda aynı şeyi görmesinin çok daha kötü olduğunu söyledi çünkü kendi hatası olduğunu biliyordu.

"Yine de iyi tarafından bakmak zorundayım," dedi. "Denny uzun zaman yanımızda değil, evet. Ama güzel bir sağlık sigortamız, hoş bir evimiz var. Hem bu kadar uzakta olunca, çoğu insan gibi tartışmaya ya da birbirimizden sıkıl-

maya zamanımız da olmuyor. Gerçekten, mesleği olmasa on beş yıl devam etmezdi ilişkimiz.”

Parmaklarını sprey sıktığı buklelerinin içinden geçirip küçük bir kız gibi oynamaya başladı. “Biliyor musun, her şeyde bir hayır var,” dedi. “Bazen bulmak için daha derini kazmak lazım sadece.”

Biraz sessiz kaldı, ben de sustum. “Sana gelirsek,” dedi. Elimi tutmak için masanın üzerinden uzandı. Eli sıcacık ve yumuşaktı. Anne elleri. “Sen hassassın. Bu da fazladan acı, fazladan yalnızlık, fazladan üzüntü demek. Ama aynı zamanda fazladan neşe de demek. Yapman gereken şey altını bulmak için kazmak. Tanrı sana bir kürek verdi, onu nasıl kullanacağını bulmak zorundasın sadece.”

Orada biraz daha oturduk, ben kitabımı okuyor, o da nasıl iyi bir kadın olacağınızı söyleyen bir kadın dergisine bakıyordu. Sayfaların üzerinden ona bakıp duruyordum, yüzü hem sert hem de yumuşaktı, aynı anda hem yorgun hem de gençti. Dergi hakkında ne düşündüğünü, gerçekten umursayarak mı yoksa vakit öldürmek için mi okuduğunu merak ettim. Benim hakkımda ne düşündüğünü merak ettim. Ama sormadım. Kısa süre sonra yorulдум. Rosie’ye iyi geceler dedim, o da bana iyi geceler diledi. Birkaç dakika içinde uyuyakaldım, sihir gibiydi.

ESKİDEN AFALLADIĞIMIZ DURUMLAR

AA'ya bir ay boyunca gittikten sonra Hank bize paylaşma vaktimizin geldiğini söyledi. Büyük Kitap'ı okumayı bittirdikten sonra Hank bize doğru başını yukarı aşağı salladı, bu da elimizi kaldırmamız anlamına geliyordu.

Önce Alyson başladı. Annesinden, hırsızlıktan tutuklandığından, babasından ne kadar nefret ettiğinden bahsetti. Sonra Luke anlattı, kendinden geçecek kadar içtiği zamanları, sevdiği insanlara ihanet etmeyi bırakmadığını paylaştı. Kiran girdiği kavgaları, sarhoş araba sürerken yakalanışını, annesinin nasıl onu sevmediğini söylediğini anlattı. Sadece gruptayken çıkan şeylerdi bunlar, o yüzden, bu odada, okulun dışında, neredeyse hiç tanımadığımız insanlara anlatmaktan korkmadıkları için onlarla gurur duyuyordum.

Sonra da benim sıram geldi.

Dürüst olmak istiyordum. O odada ayağa kalkmak tuhaftı. Nereye bakacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum, boynumdan yüzüme doğru bir utanç sıcaklığının yayıldığını hissettim. Bir önemi yok dedim kendi kendime ama birilerine bakarak konuşamıyordum, Ben de zemine, tuhaf lekeleri ve sigara yanıkları olan eski sanayi tipi halıya baktım. Konuşmaya başladım, beni sadece uyuşturucuların düzeltebildiğini, aptal beynimin sesini sadece öyle kesebildiğimi söyledim. Artık intiharı düşünmediğimi anlattım ama bazen ölmekten başka bir şey istemiyordum. Kendimden nefret etmeyi engelleyemediğimi anlattım. Sözüm bittiğinde herkes bana bakıyordu – ihtiyar adamlar, Hank, arkadaşlarım, herkes. Ama rahatsız etmiyordu beni bu. Bir ucubeymişim gibi bakmıyorlardı. Anlıyorlarmış gibi bakıyorlardı bana.

Toplantının sonunda pul verdiler herkese – bir aydır, altı aydır, yıllardır ayık olan insanlar içindi bunlar. Akıl almayacak bir süre. “En önemli pulu, yeni bir yaşayış biçimi için olanı” verdiler bize de.

Teker teker çıktık kürsüye, herkes alkışladı ve hepimize bir pul verip sarıldılar. Diğer toplantılar, başkaları pul almak için kürsüye çıktığında, sadece geldikleri için ödüllendirilmeleri ucuz ve klişe gelmişti gözüme. Ama birinin bana sarıldığı o anda –ihtiyar bir adamdı, adı Stu’ydu galiba– burnuma ucuz parfüm, tütün ve bir şey daha, belki de kurutulmuş et kokusu geldi. Bu koku ve sarılışın benim için bir anlamı vardı gerçekten de – önce boynumdaki, sonra da kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Sandalyeme dönüp elimdeki beyaz plastik pulla oynarken, ağlamak üzere olduğumu fark ettim. Nedenini bilmiyordum bile. Üzgün değildim.

Yeni bir şey hissediyordum.

Şöyle hissediyordum...

Mutlu.

TWIST YAPALIM YİNE

Balo yapacaktık. Redwood Trails Okulu'nun üç yıllık tarihinde bir ilkti bu. Temaya karar verip süslemeleri hal-letmek için neredeyse iki hafta harcadık. Hoşumuza giden, içinde küfür, seks, uyuşturucu ya da şiddet içermeyen bir şarkı bulmak zordu. Uzayda Kaybolmak temasında karar kıldık, kartondan gezegenler, yıldızlar kestik, onları boyadık, üstlerine sim döktük. Rosie şehre indi, kocaman bir kutu kâğıt peçete, mor bir Noel ışığı şeridi ve yıldız şeklin-de, parlak Mylar balonları aldı – hatta bir tanesi astronot şeklindeydi.

Tabii ki hiçbirimizde balo elbisesi, ayakkabısı ya da saç yoktu, ama hazırlanmak için elimizden gelenin en iyisini yaptık. Alyson Discman'ine karışık bir CD koyup sesi dibine kadar açtı, kulaklıklardan cızırtılı geliyordu ama duyabile-ceğimiz kadar yüksek sesliydi, ben de eski günlerdeymişim de cuma günü okuldan sonra Nicole'e gidip birbirimize kı-yafet seçerken müzik dinliyormuşuz gibi yaptım. Vintage elbiseler satan bir dükkândan aldığım uzun, siyah gece el-bisesini, üstüne pembe angora süveterimi giydim, boynuma suni elmaslı kolyemi, bileğime de gümüş bilekliği taktım. Aly saç bandı gibi görünecek şekilde örgü yaptı saçlarıma, yerinde dursunlar diye de küçük çiçekli tokalar taktı. Mak-yajımızı temaya uysun diye elimizdeki en parlak gölgeler-den yaptık, gözlerim pırıltılı bir mordu, Alyson'inkiler de elektrik yeşiliydi. Her şeyin, yanaklarımızın, kaşlarımızın, köprücüklerimizin üstüne sim döktük. Balo ayakkabılarım yoktu, o yüzden ayaklarımı çıplak bırakmaya karar verdim, tırnaklarıma gümüş rengi oje sürdüm. İşimiz bittiğinde ba-loya uygun görünmüyorduk ama yakındık.

Mutfak neredeyse normal bir balo gibi görünüyordu. “Süsleme komitesi” masaların üzerine mor kasap kâğıdı sermiş, üstüne de sim serpiştirmişti. Masalarla sandalyelerin hepsi kenara itilip toplanmıştı. Koca bir kâse punç, kutu kutu gazozlar ve bir kurabiye tabağı vardı. Pelür kâğıdı öyle şeylerle süslenmişti ki dünya dışı arazilere benziyor, gezegenlerin ve yıldızların simlerinden yansıyan mor Noel ışığıyla arkadan aydınlanıyordu.

Derken Luke’la diğer çocuklar merdivenlerden yukarı çıktılar. Birisi müziği açtı, eski parçalardı çünkü kriterlere uyan başka bir şey bulamamıştık, “Angel Baby” hoparlörlerden yükselirken Luke bana doğru geldi, gözleri bulutsu ışıktaki parıl parıldı. Çam iğneleri ve birkaç parlak sarı meşe yaprağını beyaz iple tutturarak bir çiçek demeti yapmıştı bana çünkü etrafta hiçbir çiçekçi yoktu ve dışarıdaki bitkilerin hepsi ölüydü artık. Demeti belime bağladı, kendimi neredeyse normal hissettim, gerçekten baloya gidiyordum sanki. Ellerini belime koydu, ben de ellerimi omuzlarına götürdüm çünkü daha fazla yaklaşmamız yasaktı, gördüğü en güzel şeymişim gibi gülümsedi bana ve öyleymişim gibi hissettim, sanki gerçekten iyi, güzel, canlı, özel ve sevilen biriydim.

URSA MAJOR

Balo o kadar uzun sürmedi, gerek de yoktu zaten. O gece bir meteor yağmuru olacaktı. Hava soğuk ve bulutsuzdu, o yüzden önce odalarımıza gittik, geceliğimin altına içlik giydim, üstüme de sahte kürk paltomu aldım. Çalışanlar, ön bahçeye sermemiz için bize bir dolu eski battaniyeyle havlu verdiler ama çimenler ıslak ve buzlanmıştı, biz de basketbol sahalarına gittik. Belki de bu yüzden yalnız gitmemize izin verdiler –bahçede olacağımız için bizi izleyebileceklerdi– ama kimse bizi durdurmaya kalkmadı. Alyson’ın Rosie’nin çantasından çaldığı, mentollü ince sigarayı yaktık, aramızda döndürüp bekledik.

Önce hiçbir şey olmadı, biz de bildiğimiz ya da bildiğimizi sandığımız yıldızları göstermeye başladık. Venüs, Kutup Yıldızı, Orion. Yıldızları Redwood Trails’den görüldüğü haliyle hiç görmemiştim. O kadar çoklardı ki gökyüzünün parlayan ahireti saklaması için serilmiş, üstü delikli siyah bir kâğıt olduğunu düşünüyordunuz.

Hristiyan kampında dinlediğim hikâyeleri hatırlamaya çalıştım ama sadece Ursa Major’la ilgili olan kalmıştı aklımda. Bir zamanlar büyük ayı yeryüzünde gezinirmiş ama avcıyla bir münakaşaya tutuşmuşlar, avcı da onu kuyruğundan yakalayıp gökyüzüne savurmuş. Bu yüzden kuyruğu çok uzunmuş – savrulurken esnemiş çünkü. Ayının düşebileceğini düşündüm. Yanlış avcıyla kapışmak gibi küçük, sikik bir hatanın ebedi bir utanç ve sonuca yol açması canımı sıktı – uzayan kuyruğuyla gökyüzünde yapayalnız bir ayı.

Derken Alyson avcuna tükürdü ve Kiran’ın şeyini battanienin altında eline alıp okşamaya başladı, şakasına yapıyor

gibiydi, sonra seviştiğimiz komik yerlerle ilgili hikâyeler anlatmaya başladık. Ama o zamana kadar tüm hikâyeleri dinlemiştim zaten – Alyson Disneyland’deki çay bardaklarında parmaklanmıştı, Kiran abisinin yatağında, ben de Burger King tuvaletinde takılmışım. Luke da kilisede.

Meteor yağmuru o sırada başladı. Önce göz yanılması olabilecek kadar küçük bir şey gördüm. Sonra bir tane daha oldu. Bir dilek tuttum. Ardından daha fazlası, düzinelercesi, düzinelerce dilek gökyüzünden düşmeye başladı.

PİZZA PARTİSİ

Hank, AA'ya gideceğimiz gün bir saat erken çıkmamız için izin aldı, pizza yiyecektik. Bir tür kutlamaydı aslında. Alyson'la ben, bir de Beto en sonunda İkinci Safha'ya geçiyorlardık.

Biraz küçük düşürücüydü aslında, Beto'yla aynı anda İkinci Safha'ya geçmek yani. Beto sadece bir aydır okuldaydı. Üstelik güçbela İngilizce konuşabiliyordu. Guadalajara'dan geliyordu, buraya kristal meth içtiği için gönderildiğini söylemişti – bu da mantıksızdı, niye sadece rehabilitasyona gitmemişti ki? Yine de seviyordum Beto'yu. Güzel, kahverengi gözleri ve acımasız bir mizah anlayışı vardı, kasıtlı olmadan bir dolu komik şey söylerdi. Bir kere yeri “süpürgeleyeceğini” söylemişti mesela, bir kere de “kafam karıştı” kelimesinin İngilizcesini bulamadığı için beyninin kırılmış yumurta gibi olduğunu söylemişti.

Can sıkıcı olan şeyse çalışanların ondan bir örnek yaratmayı istemeleriydi. Beto kendi tercihiyle burada olduğunu iddia ediyordu çünkü meth kullanmayı bırakıp iyileşmeyi istiyordu. O yüzden tüm kurallara uyuyor, kimseye ters cevap vermiyordu ve işte buradaydı, RTO'da tam bir ay bile geçirmeden İkinci Safha'ya geçmişti, şimdiden kafeinli gazoz içebiliyor ya da market alışverişi için şehre inebiliyor ve haftada iki defa telefonla konuşabiliyordu. Bizden dört uzun ay boyunca esirgenen şeylerdi bunlar.

Pizza Hut'a falan gideriz sanıyordum ama onun yerine Hank'in evine sipariş verdik. Bizim için hediyeleri olduğunu söyledi, sonra da bir kese kâğıdı çıkardı. Aromasını sevdiğimiz çiğneme tütünlerinden iki kutu verdi hepimize. Aly-

son'la bana vişneli. Luke için Copenhagen. Kiran'la Beto'ya da naneli.

Evi çok da güzel sayılmazdı, duvarlar dandik tahta kaplamalıydı ve koyu kahverengi halıları vardı. Mutfak masası çok küçüktü, o yüzden çoğumuz yerde oturarak yedik. Lavaboda bulaşıklar duruyordu. Mobilyalar ucuzdu. Duvarlardaki, kilolu ve sarışın eşiyle poz verdiği fotoğrafları olmasa tek başına yaşadığını sanabilirdiniz. Bir de üvey kızı meselesi vardı, bu şaşırttı beni çünkü Hank üvey bir kızı olduğundan hiç bahsetmemişti. Bizim yaşımızdaydı, arkadaş olabileceğim biri gibi görünüyordu, saçlarını pembeye boyamıştı ve burnunda hızma vardı. Yemeyi bitirdikten sonra Alyson'la bana odasını gösterdi. Evden gitmeden önce benim de odam aynı böyleydi – elbise yığınları, dağınık yatak, dergilerden kesilip duvarlara yapıştırılmış resimler. Okuldaki odamız düzenliydi çünkü öyle olmak zorundaydı, duvarlara bir şey asmamıza da izin verilmiyordu. Orada uzun süre kalmadım.

Tıpkı bizim gibiydi ama tamamen bambaşkaydı da.

Salona döndüğümde oğlanlarla Hank bir anda sustular, sanki onları yanlış bir şey yaparken yakalamışım gibi bakıyorlardı bana.

“Ne?” dedim. “Ne yapıyorsunuz?”

Sadece kıkırdadılar ve birbirlerine baktılar.

“Güzel pizzaydı,” dedi Hank.

“Kesinlikle öyleydi,” dedi Luke.

Bu kadardı. Sonra da toplantıya gittik.

KAPUT

Oğlanların o gün niye tuhaf davrandığını birkaç gün sonra öğrendim. Grup terapisinden sonra Luke birkaç hafta önce ona ödünç verdiğim sweatshirtünü geri verdi bana, sonunda yıkatma şansı bulduğunu söyledi. Ama ben sweatshirt falan vermemiştim ona. Bana uzattığı sweatshirt zaten ona aitti ama bunu söylemeyecek kadar akıllıydım. Onun yerine aldım ve odama götürdüm. Cepte, şeker gibi parlak sarı ambalaj içinde bir şerit kondom vardı, tam sekiz tane.

Sekiz kondomla ne yapacağımızı bilmiyordum bile.

Son zamanlarda güvenliği artırmışlardı çünkü birkaç hafta önce çocuklardan ikisini ahırda sevişirken yakalamışlardı. İşin komik tarafı çocukların kim olduğuydu. Kız Angel'dı – havalıydı ama fazla kilolu ve utangaçtı. Oğlan da Gavin'di, kısa boylu, dişleri telli, saçları kazıtılmış bir çocuktu o da, sertmiş gibi davranıp Beto, Kiran ve Luke'a uyum sağlamaya çalışıyordu ama aslında sadece dikkat eksikliği bozukluğu ve mağazalardan bir şeyler yürütme sorunu vardı. Birileriyle sikişmeyi deneyeceklerini, hele hele ikisinin birbirleriyle sevişeceklerini asla düşünmezdim.

Onlar yakalanınca tüm fazladan özgürlüklerimiz geri alındı. Erkeklerle kızların, bir çalışanın görüş alanında olmadıkları sürece aynı odada olmaları yasaktı. Artık ikiden fazla çalışan olmadığı düşünülünce tam bir saçmalıktı bu, o yüzden bir çalışan gelip bizi alana kadar aynı odada mahsur kalıyorduk. Çalışanlar da bu yeni kuraldan memnun değiller gibiydi çünkü belge işleriyle ya da önemli herhangi bir konuyla ilgilenmek yerine deneklermişiz gibi oturup bizi izlemek zorundaydılar – ama birinin hamile kalmasından iyiydi bu tabii ki. Aynı zamanda gizlice bir yerlere girip çıkmak

anlamına geliyordu bu durum, tabii ki sıklıkla yakalanıyorduk da. Alyson’la Birinci Safha’da kalmamızın sebeplerinden biri de bu yeni kuraldı zaten.

Kondomları sweatshirtün cebine geri koydum, sonra katlayıp çekmeceye yerleştirdim, kazaklarımın altına ittirdim. Şüpheli görünmesin diye birkaç dakika yatağımda oturdum. Sonra büyük odaya gittim, Luke’la birkaç kişi daha oradaydı. Rosie de odadaydı, elinde bir dergiyle koltukta oturuyor, kimsenin kimseye dokunmamasını sağlıyordu.

Resim çizecekmişim gibi rafa gidip kâğıtla kalem aldım. Sonra da Luke’un yanına oturdum. Küçük harflerle yazdım:

What are we supposed
to do with all these
condoms ??

Tüm bu kondomları ne yapacağız biz?

Ama Luke hiçbir şey demedi. Sadece gülümsedi.

Daha sonra, ders esnasında Luke’la birbirimize fen bilgisi hakkında quiz yapmamız gerekiyordu ama aslında kondomlar hakkında konuşuyorduk.

“Evine gittiğimiz gün Hank verdi, erkeklerin her birine bir şerit.”

“Vay be. Karizma bir hareket olmuş.”

“Kullanmamıza yardımcı olacağını bile söyledi. AA’ya giderken kamyonetin arkasına gidebiliriz.”

Yanımızdan bir öğretmen geçiyordu. “En ağır soy gaz hangisidir?” dedim, elimizdeki çalışma kartlarına odaklanmışım gibi.

“Kolay,” dedi Luke. “Radon.”

Sesimi tekrar alçalttım. “Biraz tuhaf sanki.”

“Bence cinsel olarak ne kadar sıkıntıda olduğumuzu biliyor. Stresimizi azaltmamıza, öfkemizi dindirmeye yarayacağını falan söyledi. Ama kimsenin hamile kalmasını istemiyor, o yüzden kondom konusunda ısrarcı.”

Kafama yatmıştı. Sonra Luke ilk sıranın bizde olduğunu, Kiran’ı taş kâğıt makasta yendiğini söyledi. Plana göre ertesi gün sevişecektik.

SEKS KASEDİ

Kahvaltı, günlük vazifeler, dersler, grup terapisi, öğle yemeği, günlük vazifeler, grup terapisi ve akşam yemeği boyunca aynı şeyi düşündüm. Sonunda toplantıya gitme vakti geldi. Gergindim. O kadar zamandır sevişmiyordum ki. Madonna'nın "Like a Virgin" şarkısındaki sözler aklımda dönüyordu. Önceki akşam bacaklarımla kukumu tıraş etmiştim, en azından dandik tıraş makinesiyle elimden geleni yapmıştım. En güzel iç çamaşırımla sutyenimi giymiştim, bu siyah saten takımını Nicole'le beraber Victoria's Secret'tan çalmamızın üstünden bir ömür geçmişti sanki.

Normal bir şekilde kamyonete bindik, Luke'la ben arkaya geçtik. Üstümde o sweatshirt vardı. Gülümsemeye çalıştım ama ellerim titriyordu, ağlayacak gibi hissediyordum. Sonra Luke elini elimin üzerine koydu, başımı kaldırıp baktım, mavi gözleri benimkilerle buluştu, aramızda elektriğin çıtırtısını hissedebiliyordum, hem kutsal hem de lanetli bir kuvvetti bu.

Hank ana yola gelmeden önce kamyonet durdu, müziğin sesini açtı. En arkadaki koltuğa gittik, buraya normalde marketten aldıklarımızı koyardık. Şimdiyse bir battaniyeyle yastık vardı. Sanırım yola çıkmadan önce Hank getirmişti bunları.

Battaniyeyi üzerimize çektik, başımızı yastığa koyduk, bir an için birbirimize baktık. Sonra beni öptü, elleri saçlarımdaydı, elleri sırtımdaydı, elleri pantolonumun içindeydi. Kotlarımızı çıkardık, kondomu takarken komik bir an oldu, sonra içime girdi ve zevk yavaş bir dalga halinde sırtıma doğru yükselip başıma vurdu. Üstüne çıktım, önceki sevişmelerim gibi değildi bu, onlar hep çılgınca ve utandırıcı olurdu.

Buysa âşık olmak gibiydi.

Bir an için andan koptum, neysem ona dönüştüm, başka ergenlerle dolu nakliyat kamyonetinin arkasında sevişen bir ergendim.

Dikiz aynasından Hank'le göz göze geldim.

Bizi izliyordu.

Saniyenin onda biri kadar gözünü ayırmadı benden, sonra yola çevirdi gözlerini, sonra tekrar bana baktı.

Bir an için durmak istedim.

Ama bu tuhaf hissin yerine bambaşka bir şey geçti aniden.

Saçlarımı savurdum, başımı geriye attım, dudağımı ısır-
dım. Güzeldim. Görkemliydim.

Çok uzun sürmedi. Luke'un göğsüne kapaklandım, dudaklarından öptüm ve bitti. Pantolonlarımızı giydik, koltuktan kalktık.

Birinin bir şey demesini bekliyordum ama kimse tek kelime etmedi. Birinin şaka yapmasını bekledim. Ama tabii ki herkes hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Luke'la biz de öyle yaptık.

Ama toplantı boyunca el ele tutuştuk ve bir an için bu zavallı, çaresizce ya da bakir birinin yapacağı bir şey gibi gelmedi. Avuçları sıcak ve terliydi, bense aynı şeyi düşünüp duruyordum: *O benim içimdeydi.*

DAHA SONRA

Niyeyse kimseye Hank'in bizi izlediğini söylemedim.
Luke'a bile.

Ama sık sık geliyordu bu aklıma.

GİDEN ÇOCUKLAR #2

Bu yeni çocuk diğer yeni çocuklardan farklıydı. Adı Tasafi'ydi, İranlıydı, en fazla on yedi yaşında olsa da orta yaşlı görünüyordu. İngilizcesi pek iyi değildi ama her nasılsa yanında bir dolu sigara vardı ve paylaşmaktan çekinmiyordu, o yüzden kimse aksanı ya da komik kıyafetleriyle alay etmiyordu. Okulda yeni çocukların olması, hikâyelerinin ortaya çıkışını izlemek hep ilginçti: Uysal görünen bir çocuk buraya araba çaldığı ve kavga ettiği için gönderilmiş çıkabiliyordu ya da klasik popüler çocuklara benzeyen birisi bileklerini kestiği için buraya düşmüş olabiliyordu. Tasafi'nin hikâyesini merak ediyordum çünkü kesin tuhaf bir şey çıkacaktı. Ancak İngilizce konuşmadığı için bunun biraz vakit alacağını sanıyordum.

Bir salı günü erkekler spor salonuna gittiler. Normalde bunu sık sık hafta içi akşamları yapıyorduk, bir gün erkekler, ertesi gün kızlar gidiyordu. Bu sefer erkekler iki saat geç geldiler, heyecanlıydılar, Vinnie ile Hank ise paniklemişti. Önce bunun abartılı bir üçkâğıt ya da danışmaların verdiği yanlış bir kararın sonucunda gerçekleşen bir şaka olduğunu düşündüm. Tasafi'nin kaçtığını söylediklerinde böyle bir şey imkânsızmış gibi geldi. Okul herhangi bir yerin kilometrelerce uzağındaydı – en yakın yapı at çiftliğinin ahırıydı ve Redwood Trails o kadar küçük bir yerdi ki şehirdeki herkes tanıdık olmayan bir ergenle ne yapılacağını bilirdi. Ama Tasafi akıllıydı. Kaçacaksa bunu, bir yabancının fark edilmeyeceği yerde, yani Yreka'da yapması gerektiğini anlamıştı.

Soyunma odasında olmuş. Bir an oradayken, sonra ortadan kaybolmuş. Polisler çağrıldı ama hiçbir şey bulamadılar.

Buhar olup uçmuştu çocuk. Daha sonra birisi Tasafî'nin trene atladığını, Güney California'da yakalanana kadar haftalarca serbest kaldığını duydu. Belki de dedikoduydu sadece. Belki de hâlâ kıyı şeridi boyunca trenden trene atlıyor, tuhaf sigaralarından içiyordur.

ŞÜKRAN GÜNÜ TATİLİ

Bill dedi ki
Tatilde
Eve gitmeme
İzin verilmemeliymiş
Onunla
Carly'yle ve
Anne babamın arasında
Tartışmalar yaşandı
En sonunda
Gitmeme izin verildi
Ama yirmilik dişim
Çene kemiğime
Gömüldüğü için
Doktor bana
Vicodin verdi
O dört günü
Annemle babamın yatağında
Kafam güzelken
On sekiz yaşından küçüklerin izleyemeyeceği
Ve benim kaçırdığım filmleri
İzleyerek geçirdim
Annem bana milkshake yaptı
Şükran gününde de patates püresi
Hiçbir arkadaşımı görmeme izin yoktu
Sadece Holly geldi yanıma
Ağlıyordu çünkü özlemişti beni

Yanında
Artık parçası olmadığım
Her şeyin fotoğrafları vardı
Yalnızlığın sızısını hissettim ama
Nostaljiye
Benzemiyordu bu
Çoğunlukla tek hissettiğim
Sıcaklık ve güvenliği
Bir de kafam güzeldi

ALYSON'IN TATİLİ

Alyson babasıyla hâlâ konuşmadığı için Şükran Günü tatilinde okulda kaldı. Diğer herkes eve döndü. Onunla ne yapılacağı bir sorundu. Sonunda Vinnie ile Shauna onlarda kalabileceğini söylediler.

Döndüğüm gibi ne olduğunu öğrendim çünkü Alyson odamızda beni bekliyordu. Çantalarımı yere bırakıp kapıyı kapattım. Yüzü tamamen şişmişti, yanağında bir kesik vardı, bir gözü öyle morarmıştı ki beyazına kan oturmıştu.

“Sana anlatmam gereken bir şey var,” dedi. Şehirdeyken bir başka öğrenciyle ya da çocuğun tekiyle kavga ettiğini sandım. Yanılıyordum.

Anlaşılan Vinnie ve Shauna’yla işler güzel başlamıştı. Kutu oyunları oynamış, akşam da film izlemişler, Alyson gün içinde çocuklarıyla ilgilenmiş. Şükran Günü yemeğini onların evinde, beş kişilik bir aile olarak yemişler, tüm yemekleri Shauna kendi elleriyle yapmış. Ama cumartesi günü Vinnie ile çocuklar adamın ailesini görmek için Redding’e gitmişler. Shauna ile Alyson ise evde kalmışlar. Marketten aldıkları ucuz votkayla sarhoş olmuşlar, hem de fena sarhoş. İkisi de kendilerinden geçmiş. Alyson gözünün nasıl morardığını bilmiyordu, uyandığında böyleymiş, her yeri ağrı içindeymiş ve yaralıymış.

Kimseye söylemeyeceklerine dair birbirlerine yemin etmişler. Shauna bir geceden zarar gelmeyeceğini, geçici olduğu için, bağımlılığının nüksetmiş sayılmayacağını söylemiş. Ama Vinnie ertesi gün eve erken gelmiş. Öyle erken gelmiş ki Shauna hâlâ sarhoşmuş. Yine de çaktırmayabileceğini düşünmüş. Ama sonra kusmaya başlamış.

Alyson, Vinnie eve geldiğinde çocukların odasında uyuyormuş, Vinnie ile Shauna tartışırken iki çocuğu da oraya koymuşlar. “Geçmişe döndüm resmen,” dedi Alyson, “anemle babam evin öteki tarafında tartışırken ben de kardeşimle kendi odamda dururdum.” Vinnie eski günlerdeymiş gibi düşünerek bağıırıyormuş, içkiyi, eroini bırakmadan ve çocukları olmadan önce yaptıklarını anlattığı devasa kavgalardan farkı yokmuş. Shauna’nın bir şey fırlatmasını umuyormuş gibi bağıırıyormuş. Öyle bir şey yapmamış Shauna. Vinnie onu terk etmekle bile tehdit etmiş. Ama kadın ağlamaktan başka bir şey yapamamış.

Sonunda her şeyi düzeltebileceklerine karar vermişler. Shauna her akşam AA’a gideceğine söz vermiş. Vinnie itiraf etmeye zorlamış onu, bence aptallık etmişti. O sabah olmuştu bu da. Shauna artık okulda çalışmıyordu. Kovulmuştu.

Alyson hikâyesini bitirdiği sırada morarmış gözünü öyle kıskanıyordum ki mideme ağrılar girmişti. Yerde oturuyorduk, sırtımızı yatağa yaslamıştık. Parmağımı elmacık kemiğinin yakınında, morluğun en koyu olduğu yerin etrafında gezdirdim, mosmor derisi şişkinlikten gergindi. Dokunmak istiyordum. Ama dokunmadım ona. Çok acıyormuş gibi görünüyordu. Bir anlığına elimi yakınında tuttum, kıpırdamadan durdu, önüne bakıyor, sanki canını yakmamı bekliyordu ama onun yerine kendi elmacık kemiğime dokundum. Parmağımın altındaki deri pürüzsüz ve yumuşacıktı.

HASTA KAYDI

HASTA ADI: Juliet Escoria

YAŞ: 16 yıl, 3 ay

CİNSİYET: Kadın

DT: 23/08/83

TARİH: 29/11/99

GEÇMİŞ: Hastanın davranış kaydı dürtüsellik sorunlarının devam ettiğini gösteriyor. LUCAS WEBBER isimli diğer hastayla ilişkisi devam ediyor. Halüsinasyon görüldüğü belirtilmedi. Anksiyetesi yükselişte, hafif depresyon da görüldü.

Yakın zamanda yapılan (diş) ameliyatı nedeniyle uyuşturucu testi pozitif çıktı. Onun dışında temiz.

Yan etki olarak yorgunluk, kas ağrısı, mide bulantısı, (hafif) (devam eden) saç dökülmesi görüldü.

ÖNCEKİ İLAÇLAR:

Zyprexa – 01/99 tarihinde, dengelenince kesildi

Wellbutrin – 03/99 tarihinde kesildi (etki göstermedi)

Tegretol – 07/99 tarihinde kesildi (yüksek doz riski/Depakote'a geçildi)

Paxil – 07/99 tarihinde kesildi (tremor)

Remeron – 08/99 tarihinde kesildi (kilo alımı/Zoloft'a geçildi)

TEDAVİ:

Depakote'a devam, 1500 mg/geceleri

Trazodone'a devam, 25 mg/geceleri (uykusuzluk için)
Zoloft'a devam 50 mg/geceleri (anksiyete/depresyon için)
Buspar'a başlanacak, 15 mg/geceleri (anksiyete için)
Grup terapisi, bireysel terapi devam edecek.

EŞCİNSEL İLİŞKİ

Okula yeni bir kız geldi. Christina. Utangaçtı, ne ben ya da Alyson kadar güzeldi ne de o kadar komikti ama kafa bir kızdı, uyuşturucu kullanmıştı, sevişmişti, ilginç hikâyeler anlatıyordu ve güzel elbiselerle makyaj malzemelerini seviyordu. Okulda yerini buldu, iyi biri olmayı istediğinde oda arkadaşı Angel'la, kalan zamanlarda da bizle takılıyordu.

Bir akşam yatmadan önce hepimiz, biz dört kız mutfaktaydık, Beto, Kiran ve Luke da yanımızdaydı. Eşcinsellikten bahsediyorduk. Buradaki çocukların hiçbirinin eşcinsel olmaması tuhaftı. Şüphelendiğimiz biri bile yoktu. "Belki de öyle bir kural vardır," diye tahmin yürüttü Kiran ama öyle olmadığına, bunun ayrımcılık olacağına karar verdik. Üstelik mantıklı da değildi çünkü RTO başka okulların kabul etmediği öğrencileri kabul ediyordu.

Sonra eşcinsel ilişki hakkında, aramızda öyle takılan var mı diye konuşmaya başladık. Kızların hepsinin böyle bir tecrübesi olmuştu, kilolu nerd Angel bile bir kızın memelerine dokunmuştu. Ben en fazla bir partide Nicole'ü öpmüştüm ama onda da sarhoştuk ve birileri öyle yapmamızı istemişti, üstelik birkaç saniye sürmüştü. Luke bile birkaç oğlanla öpüşmüş, bir ara biseksüel olabileceğini düşünmüştü. Yüze-
yin hemen altındaki gizli dünya hikâyeleri, tek başıma düşünmekten sıkıldığım bir dolu ihtimal.

Birkaç akşam geçti, kimsenin dikkati bizim üzerimizde değildi. Şizofren olmasına ve sadece Kiran'la konuşmasına rağmen, iyi biri olduğu için herkesin sevdiği Stephen bütün akşamı bir nöbet halinde geçirmiş, akşam yemeği sırasında öyle yüksek seste küfredip ağlamıştı ki yatak odasında tek

başına karnını doyurmasına karar vermişlerdi ama orada da duvara yumruk atıp bir delik açmıştı. Bazen böyle şeyler yapıyordu. Çalışanlar da her zamanki gibi yaptılar, ofise bir uyku tulumu koydular, böylece bütün gece boyunca birilerinin gözü Stephen'in üzerinde olabilecekti. O gece kızların danışmanı olan Carly duracaktı çocuğun başında. Hank aşağı katta erkeklerle, o yüzden kendi başımıza kalmıştık.

Aklıma bir fikir geldi. Alyson'a söyledim. Hoşuna gitti.

Christina ile Angel'in odası bizimkinin hemen yanındaydı. İki oda da göle bakıyordu, bir güvenlik kilidiyle kapanan, kayan cam pencereleri vardı, yani bedeniniz geçmese de kolunuzu çıkarabileceğiniz kadar, birkaç santim de olsa aralayabiliyordunuz. Resmi olarak uyku vakti gelince kapının önünde oturdum, Christina ile Angel'in odasından birilerinin çıktığını duyana kadar bekledim. Aşağıdaki aralığa bakıyordum: Tüylü terliklerin uzaklaştığını gördüm, Angel'in ayaklarıydı bunlar.

"Şimdi," dedim Alyson'a, o da soğuk içeri girmesin diye kapalı duran, kayan cam pencerenin yanında oturuyordu. Camı araladı, dümdüz olacak şekilde hazırladığımız elbise askısını tutan elini dışarı çıkardı, kancanın ucunda bir not vardı. Askının yandaki cama değdiğini duydum. Kayan cam pencerenin açılma sesi geldi sonra. Bir an geçti, bir kapı kapandı. Sonra yatak odamızın kapısı tıklatıldı.

Christina'nın kısa kahverengi saçları o gün taktığı parıltılı tokalarla arkada toplanmıştı. Makyajını temizlemişti, çillerini, gözlerinin köşelerindeki gölgeliğin kalıntılarını görebiliyordum. Dudaklarının çatlak olduğunu fark ettim. Kapı eşiğinde dururken güzel görünüyordu ama seksi değildi. İçeri girmesini söyledim. Alyson'ın kırmızı kalemle yazdığı notu tutuyordu elinde:

Do you want
to make out?

Öpüşmeye ne dersin?

“Evet,” dedi Christina. Bir an için kapı eşiğinde üçümüz birden durduk, sonra Alyson ikimizin elini tuttu, bizi yatağa götürdü ve ışığı kapattı. Bir an için utanarak öylece oturduk, Alyson’ın dizleri benimkine değiyordu, Christina daha uzakta, biraz daha ciddi oturuyordu, sırtı dimdikti, ayakları da yerdeydi. Hiçbirimiz birbirimize bakmıyorduk.

Christina’nın çenesini tuttum, öptüm onu, dudakları benimkilerin altında sertti. Alyson’ın benden uzaklaştığını hissedebiliyordum, gözlerimi açtığımda Christina’yı boynundan öptüğünü gördüm. Kıskanmışım ve bu beni şaşırtmıştı, o yüzden dudaklarımı Alyson’inkilere götürmek için yatağa kaydım. Tadı Christina’ninkinden farklıydı, neredeyse tuzluydu, ağzı daha sıcak ve kuruydu. Christina’nın usulca omzuma dokunduğunu, parmaklarının bileğime inip tekrar yukarı çıktığını hissettim, gıdıklıyor gibiydi ama değildi de, sonra da göğsüme ulaştı. Sol mememi sıktı, güldü, ben de güldüm, gözlerimi açtım ama dudaklarımı Alyson’ndan çekmedim. Derken Alyson da gülmeye başladı, benden uzaklaştı, üçümüz bir an için kıkırdayarak oturduk. Odadaki tek ışık kapının altından, koridordan geliyordu, camdan dışarıya, karanlık geceye baktım. Camda silüetlerimiz görünüyordu, ana hatlarıyla üç kız, üç baş, omuzlar, beraber oturuyorlar.

Bir an için buraya kadar diye düşündüm, zavallıca bir deneydi işte, elbiselerimizin içine bile sokmamıştık elimizi

ama sonra Christina beni öpmek için eğildi yine, bu sefer daha sert ve ciddi, kot pantolonumun düğmesini açmak için uzattı elini. Pantolonu çıkarması için öylece durdum, başım dönüyordu biraz. Yatağa döndüm. Ben Alyson'la öpüşürken, o da başını kasıklarına gömdü, çok güzeldi, hiçbir erkekle olmadığı kadar iyiydi.

Parmaklarımı Alyson'ın altındaki pijamadan içeri soktum. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Parmağımı dudakların arasına ittim, klitorisini buldum, benimkinden daha büyüktü, doğru yaptığımdan emin değildim ama galiba beceriyordum çünkü usul usul inlemeye başladı. Christina da Alyson'ın külotunu çıkarmaya başladı, ikimiz beraber parmakladık onu, ben klitorisle ilgileniyordum, Christina'nın iki parmağı da içine girip çıkıyordu, Alyson'ın nefesleri hızlandı, sonunda iniltilere dönüştü.

“Siktir,” dedi Alyson, ellerimizden çekilerek. “Az önce geldim resmen. Ben yapmadığım sürece başkası beni boşaltmamıştı hiç.”

Yatağa uzandı, Christina da onun yanına kıvrıldı, ben de öyle yaptım. İyice yaklaşmazsak üçümüze de yetecek kadar yer yoktu, Christina ben düşmeyeyim diye ikimizi kollarının altına aldı. Başımı çevirdim, yanağımı Alyson'a dayadım, odadaki her şey öyle hareketsiz ve yumuşak geliyordu ki.

Birkaç dakika daha öyle yattık, birbirimizin nefesini dinledik, aramızda bir elektrik vardı, bir sıcaklıktı bu, başka nasıl tasvir ederim bilmiyorum.

CASUS OYUNU

Bir gece Rosie son dakikada hasta olduğunu söyleyip gelmedi, bu yüzden gece vardiyasındaki tek kişi Hank'ti. Akşam yemeğinden sonra Hank, Casus diye bir oyun oynayacağımızı söyledi. Arka verandada toplanıp ikili takımlara ayrıldık, ben Alyson'la eş oldum. Her takıma bir el feneri verildi, ormanda saklanmamız gerekiyordu. Başka bir takım ışığı üzerinize tutarsa ölmüş sayılıyordunuz. Son kalan grup kazanıyordu.

Hank *Başla!* diye bağırdığı anda Alyson'la beraber okul arazisini boydan boya geçen patikadan, ağaçlığın en sık olduğu tarafa doğru koşmaya başladık. Bağırıyor, gülüyorduk, ayaklarımız kalbimizin atış hızıyla aynı ritimde çarpıyordu toprağa. Bir çalılığın içine girdik, kurtlar kadar yabani hissediyordum kendimi, karın ve ağaç dallarının arasından içgüdüyle geçip gidiyordum sanki. Evin ışığı uzaklıkta minik bir noktaya dönüşünce durduk ve sessizleştik. Yüzüme sıcaklık basmıştı, kanın boğazımdaki damarların içinden aktığını hissedebiliyordum.

Koşmak, bağırarak iyi gelmişti. Buspar'a başladığımdan beri hantal ve ağır hissetmeye başlamıştım, bedenim pamuktan bir kundakla sarılmıştı sanki. Ama o gece, soğuk hava ciğerlerimin içine tertemiz giriyordu, gözlerim yaşlıydı. Ay ışığı karın üstüne parlak kılıçlar gibi düşüyordu, ağaçların dalları kapkara ve kıpırtısızdı, Alyson'la benim nefeslerimiz hariç duyabildiğim tek şey uzaklardan gelen arkadaşlarımla inlemeleriydi. Bir defa da olsa hayatta olduğumu hissettim, algılarım açıldı ve uzun zamandır bu iki şeyi de hissetmiştim.

Bir plan yaptık. Eğer patikadan gidersek birisi bizi ay ışığında görebilirdi. Ormandan gidersek kar, botlarımızın al-

tında ses çıkaracaktı. Sadece avlananlar hayatlarını kaçarak ve saklanarak geçirirler. Kazanmayı istiyorsak kurtlar gibi düşünmemiz lazımdı. Biz de pusuya yatmaya karar verdik.

Ağaçların yakınları zifiri karanlıktı, biz de patikaya yakın, özellikle karanlık bir bölgeyi seçtik, birilerinin elbet yanımızdan geçeceğini düşünüyorduk. Kimse gizlice yanımıza yanaşmasın diye sırt sırta çömelerek ilerledik. Bir an için her şey bomboş ve kıpırtısız geldi, var olan tek şey ormanın siyahı ve Alyson'ın her nefes alışında belli belirsiz hareket eden omuzlarıydı, ikimizin solukları aynı sakin, düzenli ritme sahipti.

Sesi duyduğumuzda neredeyse sıkılmaya başlıyordum. Bir hareket vardı. Karın kıtırtısı, dalların çıtırtısı.

Beto ile Luke'tu. Bize doğru geliyor, patikada yukarı çıkıyorlardı.

“Ne yapalım?” diye fısıldadı Alyson.

“Burada kalalım. Onları görebiliyoruz ama onlar bizi görmiyorlar.”

“Onu öldürmelisin,” dedi Alyson. “Sev ya da sevmeye vurmalısın onu.”

“Kes sesini.”

Patikada çömelerek, birbirlerine “sakin” ve “sinsice” gibi laflar fısıldayarak gelişlerini izlerken gülmemek çok zordu. Öyle aptal ve kör görünüyorlardı ki. Kıkırdamamak için Alyson'ın elini sıkmak zorunda kaldım. On santim kadar yakınıma gelene kadar sessizce bekledik, sonra feneri açtım.

“Dan dan, yavaşlar,” dedim. Böylece Luke ile Beto öldüler.

Meğerse sadece ikimizin takımı kalmış. Bu da kazandığımız anlamına geliyordu. Bill'le çalıştıkları için araziye o

kadar iyi bilen Kiran ya da Gavin değil. Gya çok akıllı olan Luke değil. Eski futbol yıldızı Beto değil. Biz. Kazanmıştık çünkü kurtlar gibi düşünmüştük.

Kalan herkes verandada bekliyordu. Hank, malzeme odasındaki derin dondurucudan Alyson’la bana iki dondurma sandviçi çalmıştı. Diğer herkese dondurucuda iyice donan mey buzlardan verdi. Benimkini Luke’la paylaşmak için ikiye böldüm, böylece Hank dâhil, on beşimiz birden karın üstünde uzanarak dondurmamızı yerken, dalga dalga genişleyen kara gökyüzüne baktık. Hava eksi altı dereceydi ama daha önce öyle güzel bir dondurma yememiştim. Tadında zafer vardı.

Sonra içeri geçtik. Hank sıcak çikolata ve buraya gelirken yolda aldığı üç litre Pepsi ile iki büyük boy cipsi çıkardı bizim için. Ofisten kasetaları getirdik, ışıkları kapattık, neredeyse normal bir parti gibiydi. Ben Asla, oyununu oynamaya başladık ama alkolmz olmadığı için Pepsi içtik. “Ben asla havalı tabancayla bir kediye öldürmedim” ya da “ben asla babam tarafından dvlmedim,” gibi şeyler syleyebiliyorduk, sonra da birinin içmesi gerekiyordu.

Seviş Evlen ldr oynamaya hazırlanıyorduk ki Christina’nın artık odada olmadığını fark ettim. Sonra Hank’in de olmadığını gördüm. Tuvalete gittiğimi söyledim ama aslında onları bulmaya karar vermiştim.

Christina’nın odasına gittim ama boştu. Sonra tuvalete gittim. Mutfağa gittim. Alt kata, erkeklerin odalarıyla tuvaletlerine gittim. Sınıfa girmeye çalıştım ama kilitliydi. Geriye sadece dışarısı kalıyordu.

st kattakiler görmesin diye erkeklerin arka kapısından ıktım. Hiçbir şey duyamıyordum, o yüzden öne doğru git-

tim. Hiçbir şey yoktu. Tamamen sessiz, tamamen karanlıktı. Tam vazgeçecekken küçük bir hareket gördüm.

Hank'in kamyonetindeki camlar nemden buğulanmıştı, ışıkları kapalıydı ama bir elin hareket ettiğini görmüştüm. Camda parmak şeklinde bir iz bırakmıştı. Ne gördüğümden tamamen emin değildim ama Hank'in yüzünü görmüştüm galiba, Christina'ninkini de, öpüşüyorlarmış gibi yüzleri birbirine dayalıydı.

Ne gördüğümden emin değildim.

Arka kapıdan eve girdim, kimseye bir şey demeden doğruca odama girdim. Okumaya çalıştım ama odaklanamıyordum. Vakit geçsin diye tırnaklarıma oje süreceksen kapı tıklatıldı. Hank'ti. Yatma vaktinin geldiğini, ilacımı almam gerektiğini söyledi.

Yüzüne baktım ama bir şey saklıyor gibi görünmüyordu. Her zamanki gibiydi. Ofisine kadar takip ettim onu, hapları verdi. "Bu akşam eğlendin mi?" diye sordu.

Doğruyu söyledim. Hatırlayamadığım kadar uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim, uyuşturucu olmadan yaşadığım en eğlenceli akşamdı. Beni mutlu ettiğine gerçekten sevinmiş gibi gülümsedi bana, onun hakkında tamamen nasıl hissettiğimi bilmiyordum ama o anda sadece arkadaşım-
dı, kafanın güzel olmasına gerek kalmadan da keyfini çıkarabileceğin şeyler olduğunu bilmemi isteyen biriydi.

Yine de Christina'ya bir bakmak istiyordum. Onunla Angel'a iyi geceler demeye karar verdim, biraz tuhaftı bu, çünkü normalde böyle bir şeyi yapmazdım ama zaten farklı bir akşamdı, o yüzden pek de garip gelmeyebilirdi. Kapılarını tıkladım, gülüşmeler duydum, sonra Angel içeri girmemi söyledi.

Angel çoktan yatağında, yorganın altındaydı. Christina'dan ne beklediğimi bilmiyorum –ağlaması fazla abartılı olurdu– ama Angel'ın yatağının yanında, yerde oturuyordu, galiba ikisi konuşuyorlardı. Ciddi bir muhabbet olup olmadığını anlamaya çalıştım ama öyle değil gibiydi. Christina'yı iyice inceledim. Sırrı olan biri gibi görünmüyordu. Bana gülümsedi, yüz ifadesi yumuşaktı, kesinlikle hiçbir sıkıntı olamazmış gibiydi.

Noel tatiliyle ilgili hislerim karışıkı. Eve gitmek, arkadaşlarımı, anne babamı, odamı görmeyi, gün içinde ne yapacağıma, ne yiyeceğime karar vermeyi istiyordum. Denizi, özlediğim kanyonları görmek istiyordum. Sırf dışarı çıkmak için çorap, bot, uzun iç çamaşırı, kazak, palto, eldiven, şapka, atkı takmak zorunda kalmamayı özlemiştim.

Tek bir sorun vardı: Luke yanımda olmayacaktı. Benden beş gün sonra temelli olarak okuldan ayrılıyordu. Ben gitmeden birkaç gün öncesine kadar ne yapacağımıza dair hiçbir şey konuşmadık. Büyük odadaydık, cılız kış ışığı her şeyi pastel renge boyamıştı. Rosie'nin country müziğinin tiz sesi mutfaktan duyuluyordu ve koltukta, başım normalde bacaklarımın durduğu yere gelecek şekilde ters durursam sesimin Patsy Cline'a benzediğini keşfetmiştik. Saçlarım yere, Luke'un yanımda oturduğu tarafa sarkıyordu. Luke saçlarımın uçlarını okşuyor, düğüm olan yerleri çözüyordu, sonra birden sertçe çekti. Canım yandı ama bir şey demedim.

"Ne yapacağız?" dedi.

Neşeli çıksın diye zorladım sesimi. Ne bahsettiğine dair hiçbir fikrim yokmuş gibi yaptım. Sakin aylardan ekim ya da kasımdı. Aralık değildi. "Neyi ne yapacağız?"

"Benim gidişimi."

Söylemesini istiyordum. "Sen ne yapmak istiyorsun?"

Bir süre hiçbir şey demedi. Koltuğa oturdum, yüzüne değil, sarışın başının üstüne bakıyordum.

Topuğumu kavradı, bizi birbirimize çeken manyetizmayı hissettim, bilimdi bu, basitti. "Beraber olmaya devam edelim istiyorum." Sesi yüksek değildi ama kararlıydı.

Yüzümü ifadesiz tutmak için uğraştım. Ama içimde fırtınalar kopuyordu. Kazanmıştım. Beni Julia'dan daha fazla seviyordu. Benim için beklemeye istekliydi.

“Ne zaman gideceğimi bilmiyorum ama,” dedim. “Annemle babam bahar ya da yazın başları gibi olabilir dedi.”

“California San Diego Üniversitesi'ne başvurdum,” dedi. “Notlarım, SAT sonuçlarım uyuyor.” Luke ocak ayında normal lisesine dönecek, yılın sonunda mezun olacaktı. Sadece bu kadarını biliyordum. Üniversite planlarıyla ilgili hiçbir şey anlatmamıştı çünkü sormamıştım. Bazen geceleri uyuymadan önce aptal bir görüntü sızardı beynime: Luke sarmaşık¹ rengi bir okulda, sarışın, pembe kaşmirden süveterini zorlayan koca memeleri olan bir kızla el ele tutuşup öpüşüyor. Ama şimdi bu görüntü siliniyordu. Kendimi onun yurt odasını ziyaret ederken görüyordum, yetişkinler gibi davranıp kahve içiyor, eski kitaplar okuyarak gece geç saatte kadar ayakta duruyor, en sevdiğimiz kısımları birbirimize sesli okuyorduk. Uyuşturucu kullanmıyor, ilaçlarımızı içiyorduk. Ben de not ortalamamı yükseltebilir, California Üniversitesi'ne gidebilirdim. Üniversite birinci sınıfta nerede olacağıma dair kafamdaki o resmi tekrar toparlarken gördüm kendimi. New York'ta ya da San Francisco'da olmayacaktım ama güzeldi bu resim, Luke'la geleceğim parlak görünüyordu. Yürütebilirdik. İkimiz. Beraberiz, aklımız yerinde ve mutluyuz.

1 Sarmaşık Ligi (Ivy League): Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Pennsylvania, Princeton ve Yale Üniversitesi'ni kapsayan Kuzey Amerika'da bulunan seçkin üniversiteler grubu. (ç.n.)

Havaalanına gitmek için erken saatte, sabah beşte, yani uyanma saatinden iki saat önce yola çıkmam lazımdı. Dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım, kıyafetlerimi aşağı çektim ve çantamı giriş salonuna kadar götürdüm. Luke yerde oturmuş beni bekliyordu, yüzü yorgundu ve gözyaşlarıyla ıslaktı.

“Seni öyle çok özleyeceğim ki,” dedi.

Yanına koştum, sarıp sarmaladı beni, kokusunu içime çektim. Bu kokuyu unutmak istemiyordum. Gelecekteki halimizi, kampüsteki okalıptüs ağaçlarının altında öpüşüp gülümseyen Luke’la beni düşündüm. Sınıfa gitmek, işe girmek, yatılı okulda aramızda yaşananları gerçek bir ilişkiye dönüştürmek gibi şeyleri yapabilecek kadar dengeliydik. Tımarhaneler olmayacaktı sonumuz. İmkânsız gelmiyordu bunlar.

Uzun bir süre orada durduk, kıpırdamayan, sonsuz bir kucaklamada sarmalanmış heykellerdik, sonra Carly boğazını temizledi, gitme vaktiydi.

TATİLDE EVDEYİM

On günlüğüne evde olacaktım, dış dünyada geçireceğime inanmadığım bir süreydi bu. Ağlamamak için uçuş boyunca günlerimi nasıl geçireceğimi planladım, evimin sokağının aşağısındaki Meksika restoranında yemekler, partiler, dostlarım, kanyonda yürüyüşler, güneş altında oturmalar, okyanus dalgalarını dinlemeler. Bunlardan herhangi birini yapmayalı beş uzun ay olmuştu. Önceden kumsal umurumda olmazdı – oraya sadece geceleri, karanlık ve ıssız olduğunda gitmeyi severdim. Ama geceleri uyurken dalgaların kıyıya çarpma seslerini dinlemeyi özlemiştim. Orada olduğunu, bir tarafımda her zaman suyun olacağını bilmek hoşuma gidiyordu – kükreyen, çılgın deniz, haritanın sonu.

Sonra eve geldim. Beklediğim gibi değildi. Annemle babamın koyduğu kurallar, sınırlamalar, engeller vardı. Endişelenecek bir şey olmadığına dair onları ikna etmeye çalıştım. Aylardır kafam güzel olmamıştı, canım da istemiyordu. Altmış gün pulumu gösterdim onlara. Yine de “ayartılacağımdan” ve “akran baskısından” korkuyorlardı, o yüzden vaktimin çoğunu onlarla geçirmek zorundaydım. Gün içinde sadece iki saatimi arkadaşlarımla geçirebilirdim, akşam en geç saat onda eve gelmeliydim. Eve hiç gelmeseydim daha iyiydi. Normale yakındı ama normalle alakası yoktu.

Holly’yi görmeme izin verildiğinde, yanında Kate diye bir kızı getirdi, ben uzaktayken onunla takılmaya başlamıştı. Onun Alyson’ıydı bu kız. Ben yokken bütün vaktini beraber geçirdiği kişi. Hiç Holly’nin evinde kalmışlar mıydı beraber, bir adadaymış gibi saatler geçirmişler miydi acaba?

Kate iriydi, erkeksiydi, eskiden Almanya’da yaşamıştı ve tekno müzik seviyordu. Arabası vardı. Holly’yle beraber eve

girer, gülümser, aileme karşı uslu görünmek için ellerinden geleni yaparlardı, sonra da yemek yemeğe, bir filme gider ya da onlar ot içip ben sigaramı tütürürken etrafta arabayla dolaşmaya çıkardık. Kate hoştu, ben de bu araba yolculuklarını seviyordum ama yine de... O ilk gün mutfakta dururken, aralık güneşinin cılız ışığı kayan cam pencerelerden içeriye süzülürken bu tuhaf kıza, bol kot pantolonuna, tel tel saçlarına bakarken içimden sadece tek bir şey demek geliyordu: *Sen de kimsin be?*

Yine de etrafımda böyle bir bariyer varken, bir balonun içindeyken dünyanın içinde bulunmanın bir tür güzelliği vardı. Balonun içindeyken bir çocuktum. Annem de tatildaydı, o yüzden dışarı çıkmak istiyorsam benimle beraber çıkmaya, beni gözetim altında tutmaya vakti oluyordu. Kanyonlarda yürürdük, annem gölgemdi sanki. Ona tepelerin sakladığı salıncağı gösterdim, bacaklarımız tozla kahverengi olana kadar, parmaklarımız su toplayana kadar sallandık, güldük, ayaklarımızı yere sürttük. Ona kayalıkları gösterdim, bulutlar gibi üzerimizde yükselen sararmış, parlak kumtaşları, donuk yeşillerle kahverengilerin içinde dikkat çeken bir parlaklık. Kayalıklar boyunca aşağı inen fil kaydıraklarını gösterdim ona: Kayadaki dar oluklardı bunlar –doğallar mıydı, yağan yağmurla mı aşınmışlardı yoksa insan elinden mi çıkmışlardı bilmiyorum– aşağı doğru kıvrılıyorlardı ve ayaklarınızı içine koyabiliyordunuz, oluk içine ancak sığabileceğiniz kadar genişti ve *Orman Kitabı*’ndaki kumtaşlarındaki gibi aşağıya doğru kayabiliyordunuz. Annem aynı yaştaymışız gibi takip etti beni, sanki deli kızına gardiyanlık yapan bir anne değildi de sadece bir dosttu.

ARMUT AĞACINDA BİR KEKLİK

Annem de babam da kendilerini suçlu hissediyorlardı. O kadar çok Noel hediyesi aldım ki – yeni bir kış ceket, yeni botlar, yeni kot, bir dolu makyaj malzemesi ve CD, bir de istediğim kitaplar. Yeni CD’lerimi kulaklığımdan dinleyip kitaplarımı okuyarak epey vakit geçirdim. Evdekiler rahatsız etmediler beni. Kimse rahatsız etmedi. İhtiyacım olan her şey, gözlerim, kulaklarım ve kitabımın sayfası arasındaki küçük alandaydı, bu da beni kudretli hissettiriyordu, öngörülebilir bir dünyaya hâkim olan küçük bir tanrıydım sanki.

Noel günü Luke’u aramama izin verdiler ama bir sevgilim olmasını onaylamıyorlardı çünkü iyileşmeye odaklanmam lazımdı. Yine de o akşam istediğim kadar konuşabileceğimizi söylediler. Kablosuz telefonu verandaya çıkardım. Hava soğuktu, Santa Bonita’nın aralıkta bu kadar soğuk olduğunu hatırlamıyordum. Yeni ceketim vardı üstümde, nefesim dumanlar halinde buharlaşıyordu.

Telefonu annesi açtı. Kadınla bir kere tanışmıştım, Luke’u, RTO’ya birkaç saat uzaklıktaki hippie şehri Ashland’e hafta sonu için götürmeye gelmişti. Sert bir saç kesimi vardı, makyaj yapmamıştı, uzun, dalgalanan etekler ve deri sandaletler giymeyi seven kadınlardandı. Benden hoşlanmamış gibiydi, elini sıkarken yüzünde kasıntı ve ukala bir ifade vardı.

Ama telefonu neşeli bir tavırla açtı. “Aaa, merhabaaa,” dedi. Nasıl olduğumu sordu, iyiyim dedim, ben de aynı soruyu sordum. Sonra kadın Luke’u çağırmaya gitti.

Bir şey duydum, galiba Luke’un annesi, sesi Luke’a benzeyen biriyle konuşuyordu. Tam olarak ne dediklerini duymadım ama konuşmaları, “Tatlım, sevgilin arıyor”dan daha

uzun sürdü. Bir süre sonra sesler kesildi. Bir dakika sonra Luke sonunda telefonu aldı.

“Merhaba,” dedi, ses tonu tamamen durağandı.

Sesinin daha mutlu olacağını sanmıştım, belki de bunalmıştı. Noel’inin nasıl geçtiğini sordum. İyi geçtiğini söyledi. Eve dönmenin nasıl bir his olduğunu sordum. İyi olduğunu söyledi. Bana da aynısını sormasını, herhangi bir şey demesini bekledim ama demedi. Öylece durdu sadece, aramızdaki sessizlik gittikçe büyüyor, sınırlar oluşturunca. Sonunda sessizliği bozdu. “Sana Noel için hediye bıraktım. Yatağındalar.”

Ne olduklarını merak ettim. Ben ona bir şey almamıştım. Aklıma gelmemişti.

“Çok tatlısın,” dedim. “Seni gerçekten özlüyorum.”

Sessizlik uzadı, sonunda, “Ben de seni özledim,” dedi. Sesi titriyordu, ağlıyor gibiydi.

“İyi misin?” diye sordum.

“İyiyim,” dedi, boğazını temizleyerek. “Her şey yolunda.”

“Tamam,” dedim.

“Gitmem lazım,” dedi. “Bir partiye gidiyoruz. Aile saçmalıkları.”

“Tamam,” dedim.

“Seni seviyorum,” dedi. “Gerçekten seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedim.

Bir tıkırtı duydum. Telefonu kapatmıştı.

Bunun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

İçimdeki hisleri bir kenara ittim, verandadan uzaklara baktım. Gün içinde lagünü, 101 numaralı yolu ve ötesini, parlayan okyanusu görebiliyordunuz. 101 tepenin üstüne kadar gidiyor, Torrey çamlarının olduğu devasa koruma ala-

nının yanından geçiyordu. Uzay gemisine benzeyen kütüphanesi ve okalıptüs ağaçlarıyla California San Diego Üniversitesi diğeri taraftaydı. O görüntüyü tekrar gözümün önüne getirdim. El ele, ağaçların altında yürüyüşler, kütüphanede okumalar. Karanlıkta bunların hepsi bulanıklaşıyordu. Yine de orada olduğunu biliyordum. Geleceğim oradaydı.

FİRAR

Tatilin sonuna doğru Holly'yle Kate beni evden aldılar ve herkesi görmem için Palms'a götürdüler. Hava kararmıştı ama hâlâ erkendi, etraf da kalabalık değildi. Annemle babama yalan söylemiştik, şehirdeki bir sinemaya gidiyorduk güya. Sorunlarımın kaynağının "kötü etkinin yuvası" diye gördükleri Palms olduğunu düşünüyorlardı, oysa bir zamanlar Nicole için de aynı şeyi diyorlardı.

Danny Smackball da oradaydı, Çöplük İti de ama diğerlerinin çoğu ortada yoktu. Herkes beni gördüğü için mutlu gibiydi ama çoğu yabancıydı. O kadar uzun süre uzakta kalmamıştım aslında. Sonra her şeyin ne kadar geçici olduğunu fark ettim: İnsanlar geliyor, insanlar gidiyordu, ergen sorunlarından ibaret bir atlıkarıncaydı her şey. Yokluğum bir boşluk yaratmamıştı. Her şey bensiz de devam etmişti – partiler, tüttürmeler, içmeceler, kavgalar, öpüşmeler. Yine de kendimi bir balonun içindeymişim gibi hissettim, dünyayla aramda ince plastikten bir zar vardı. Bir astronottum. Ziyaret eden bir yabancıydım.

Son gün –bu hayaletimsi, edilgen halime– dayanamadım, erkenden yatmışım gibi yaptım. İnandırıcı görünüyordu çünkü uçağım sabah yedideydi. Kayan cam pencerelerden, tıpkı eski günlerdeki gibi çıktım, yakalanırsam da bir şey fark etmeyeceğini sanıyordum. Annemler bana daha fazla ne yapabilirdi ki?

Holly'yle Kate beni evden aldılar. Yanlarında üç pul asit vardı, yani idrar testimde çıkmayacak tek şey. Ayıklığımı böylece elden gitti. Onu bir nesneymiş, asit pulu gibi küçük,

minicik bir şeymiş de uçurumdan fırlattığımda uçuşarak uzaklaşıyormuş gibi hayal ettim. Pişman olmayı bekledim ama onun yerine güzel hissediyordum, sanki özüme dönmüştüm.

Carmel Heights'ın ta gerisindeki parkın, arabaların park edildiği yerinde yedik asidi, burası futbol maçlarından sonra hep kalabalık olurdu, camları aşağı indirmiştik, sigara içip uyuşturucunun kafasının gelmesini bekliyorduk, bu sırada Kate'le Holly bana en sevdikleri tekno şarkıları çalıyorlardı. İntihara teşebbüs etmeyen ya da Redwood Trails Okulu'na gitmeyen bir ben hayal ettim. O kıza, Luke ya da Alyson'ı tanımayan o bene büründüm. O kız uyuşturucuların eğlen-celi olduğunu biliyordu.

Bir anda canım arabadan çıkıp okalıptüs ağaçlarına bak-mayı çekince asidin kafasının gelmeye başladığını anladım. Kate ile Holly de beni takip ettiler. Ağaç kabuğundan kâğı-dımsı şeritler kopardık, büyü asalarına benzeyen dallar bul-duk yerde.

Derken Holly'nin çağrı cihazı öttü, biz de mesajı dinle-mek için Palms'a gittik, yanımızda da yeni asalarımızı götür-dük. Ramon'dandı çağrı, onu aramamıza gerek kalmamıştı çünkü telefon kulübesinin önünde oturuyordu. Beni gördü-ğünde kucağına aldı, sanki ben geliniymişim de o savaştan dönmüştü, sokak lambalarının ışıkları birbirine karışıyor, güneş gibi parlıyorlardı. Bir parti olduğunu söyledi bize. Ka-te'in arabasıyla onu takip edip tepeyi aştık ve tanımadığımız bir eve geldik.

İçeride neredeyse sadece erkek vardı, herkes kokain çe-kiyordu, herkes terliydi ve kokuyordu. Tekinsiz bir hava vardı içeride, Holly'yle Kate de hissetmişlerdi. Oradan çık-mak istiyordum ama aklıma bir fikir gelmişti. Cüzdanımda annemin yiyecek ve sinema için verdiği paradan kalan yirmi

dolar vardı. Kokain gramı kırk dolardı ama birinin bana birkaç çizgilik satmasını sağlayabilirdim herhalde. Kokaini RTO'ya dönene kadar kullanamazdım ama uyuşturucuları sutyenimin içine, çıkarılabilen sünger için olan küçük cebe saklayabilirdim.

Bu yüzden Larry adındaki iğrenç trolün yanında oturdum, sürekli gülümsedi. Çürüyen et gibi kokuyordu ve gözlerinde saf bir kötülüğün siyahı vardı. Sonunda bana biraz satmayı kabul etti, kokaini küçük bir kâğıda koyup bir zarf gibi katladı. Paketi elime aldığımda ölümden, veba salgının-dan kaçırıyormuşum gibi çıktım oradan.

Kimseye, Ramon'a bile veda etmeden arabaya bindik, buna biraz üzüldüm ama ortamdan tırsmıştım. Gidilecek hiçbir yer yoktu, Kate yoldaki çizgiler, yılanlar gibi kıvrılıyor diye gülerken etrafta gezindik, sonunda kumsala gitmeye karar verdik.

Ayakkabılarımızı çıkardık, kotlarımızı yukarıya kıvırdık, hava soğuk ve rüzgârlıydı ama umurumda değildi. Kumda koştuk, dalgaların sığ kısmında suları sıçratıyorduk, gökyüzündeki hilal deniz üzerinde parılıyordu. Birbirimize asalarımızla ateş ediyorduk çünkü artık sihirli silahlardı. Gü-lüyorduk. Güzel bir histi, saf bir histi, üç kız sahilde yavru köpekler gibi oynuyorduk ve Santa Bonita'ya geldiğimden beri ilk kez kendimi evimde hissediyordum, gerçekten dünyadaydım, hayalet gibi gezmiyordum, hakikatten buradaydım ve annemle babamın, kumsalda eğlendiğimi öğrenseler kızacak olmaları saçma geliyordu.

Kate ile Holly'nin eve erken gitmeleri lazımdı çünkü ertesi akşam Yeni Yıl Arifesi'ydi. Parti planları vardı, söylenene göre rapçi Master P'nin, anaokulumun hemen yanında olan eski evinde açık barlı, büyük bir parti verilecekti mesela. Onlarla olmayacağım fikrini kafamdan atmaya çalıştım. Ne

zaman eve gitmekten bahsetseler “görmek istediğim bir yer daha olduğunu” hatırlıyordum: Laguna’nın tepeleri, fil kaydırakları, New Hope’taki park yeri. İkna edilmeleri de zor olmuyordu.

Sabah dörde doğru, beni eve bırakmadan hemen önce, Walgreens’e götürmelerini istedim. Asit kafasından düşerken bir uçağa binmek berbat ve korkunç olacak gibi geliyordu, üstelik son durağım okul ve ayıklık olacaktı. Sonra Gavin’in okuldayken bana söylediği bir şeyi hatırladım: Normal şeyleri kullanamayan yüksek tansiyonlu hastaların aldığı Coricidin isimli grip ilacını kullanırsan, kafan Robitussin içtiğinde olandan daha iyi ve yoğun güzelleşiyordu. Okulun uyuşturucu testine böyle şeylerin dâhil olmadığını biliyordum, bir kutu aldım. Sonunda beni eve bıraktılar, sarıldık, Holly ağlıyordu, o zamana kadar asidin etkisi neredeyse tamamen geçmişti, sadece biraz başım dönüyordu artık. Halüsinasyonlardan geriye solgun izler kalmıştı, bunları da zaten çoğu zaman görüyordum.

Pencereden içeri girdim, biraz yataкта yattım, neredeyse uyuyacakken babam gitme vaktinin geldiğini söylemek için içeri girdi. Yola çıkmadan önce bir bardak portakal suyuna yarım şişe Coricidin koyup içtim. Annem beni bıraktıklarında biraz ağladı, ben de üzölmek ve onları özlemek istiyordum ama gitmek canımı o kadar sıkılmıyordu.

Uçağa bindiğimde biraz başım dönüyordu ama o kadardı. Belki de yarım şişe yeterli değildi. Kalanını da, üstünde içmememi söyleyen kocaman bir uyarı olsa da küçük tuvaletteki musluk suyuyla karıştırıp içtim.

San Fransisco’ya geldiğimizde uçaktan kalkmak için ayaklandım ama sanki ayaklarımda astronot botları vardı. Uçaktan havaalanına giden tünelden, düz bir çizgide oldu-

ğunu umduğum bir şekilde geçtim, tek istediğim bu insanlardan ve ağzımın üstüne plastik bir zarmış gibi kapanan bayat havadan uzaklaşmaktı. Bir sigaraya ve taze havaya ihtiyacım vardı.

Güvenlik noktasından hızla geçtim ve birine sırt çantamla çarptım. Adam öfkeyle baktı. Bir şeyler dedi, belki de bağırdı ama ağzından ne çıktıysa kulağıma sadece bir gürültü olarak geldi. Dışarıya çıkıp son sigaramı yaktım. Kış havası sertti, cezalandırıcı ve soğuktu. İçimdeki her şeyi sigaranın kırmızı ucuna odakladım ve o beş dakika boyunca iyi hissettim.

Güvenlik noktasından yolcu giriş kapıma kadar büyük bir sıkıntı yaşamadan gittim ama uçağım rötar yapmıştı. Kulaklıklarımın müzik dinleyerek oturdum, kendime her şeyin yolunda olduğunu söylüyordum, uçağıma binecektim sonunda ama birden kafamın içi kaskatı oldu ve ağırlaştı, göğsüm sıkıştıyordu ve nefes alamıyordum. Yüksek dozdan gideceğimi sandım ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum, o yüzden parmaklarım uyuşana kadar orada oturdum, sonunda zorla kendimi kaldırıp tuvalete gittim. Suratıma su çarptım, maskaram dağılsa da kurulanmakla uğraşmadım. Engelli tuvaletine kilitledim kendimi, tuvalete oturdum, başımı dizlerimin arasına alıp nefes almaya çalıştım. Her şey durduğunda saçımın uçlarının ıslak olduğunu fark ettim, tuvaletin zeminindeki ıslaklıktandı herhalde. Galiba sidikti.

Ayağa kalktım, nabzım hâlâ hızlıydı. Yolcuları almaya başlamışlardı. Kapıyı tamamen kapatmadan hemen önce yetiştim. Vinnie beni beyaz kamyonetiyle aldığı anda bir şeyi fark etmemiş gibiydi ama günün devamında başım döndü, berbat. Coricidin'in kafası berbat bir şey. Sakın denemeyin.

DÖRDÜNCÜ KİTAP

YENİ BİR YIL, YENİ BİR SEN

Döndüğümde okul neredeyse boştu – geride sadece Christina ile Alex adında yeni bir çocuk kalmıştı. Çocuğun ilk günüydü. Christina eve sadece Noel arifesi ve günü için gitmişti, Alex'in de ilk günü 31 Aralık'tı çünkü ailesi benimkilerle aynı mantıkla hareket etmişti: Yeni Yıl Arifesi'nde çocuğu ayartacak çok şey vardı.

Vinnie beni bıraktıktan hemen sonra gitti, o yüzden okulda sadece üçümüz ve Rosie vardı. Coricidin her şeyi flulaştırmıştı ama Alex'in bir köylüye göre epey yakışıklı olduğunu anlayabilmiştim. Büyük bir burun, inşaat botları ve Carhartt ceket – ama dolgun dudaklar ve uzun kirpikler. Montana'daki alelaide bir yerden geliyordu ve zaten tütün çiğniyordu.

Rosie bütün akşamı planlamıştı. Fikirleri o kadar bunaltıcıydı ki her zamanki gibi akşam onda yatağıma gitmeyi tercih ederdim ama uğraştığını görebiliyor, duygularını incitmek istemiyordum. Dondurulmuş pizza yedik. Hava kararınca bize yumurtaları kırmadan içindekileri nasıl çıkarabileceğimizi öğretti, sonra da kurusunlar diye yumurtaları ocağın üstüne bıraktık. Gece yarısından hemen önce Rosie bize kâğıttan dandik şapkalar, dandik plastik düdüklü ve plastik bardakta köpüklü elma suyu verdi, yumurtaların içine de tüplerce sim akıttık. Dördümüz, beraber verandaya çıktık, başımızda kâğıt şapkalarımızla paltolarımıza sarındık. Televizyonu duyalım diye soğuk havaya rağmen büyük odanın pencerelerini açtık. Gece yarısı zili çalınca yumurtaları birbirimizin başının üstünde parçaladık, kaldırımda kırılınsınlar diye havaya fırlattık. Sim verandadaki ışığın altında ateş böcekleri gibi havada süzülüp parıldıyor,

televizyondan ise son ses “Auld Lang Syne”¹ yükseliyordu. Kar yağmaya başladı, sim kadar hafif lapa lapa kar taneleri. Gelecek yıl için güzel bir işaretti bu. Yine de işaretlere inanmamam gerektiğini iyi biliyordum.

Telefon çaldı, Rosie cevap vermeye gitti. Bir süreliğine kayboldu. Kocasıydı arayan.

Madonna gibi memelerime iki şapka koydum, sonra Christina da aynısını yaptı. Kâğıttan memelerimizi birbirine sürtüp izlediğinden emin olmak için Alex’e baktık. Kalkıp Alex’i yanağından öptüm, sonra Christina da diğer yanağından öptü. Alex’in üzerinden eğilip Christina’yı öptüm. Ağzını açtı, dilimi içeri soktum. Kâğıt şapkayı bir kenara itip memesini kavradım. Gözlerimi açmadan elimi Alex’in göğsünden kasığına kadar götürdüm, Christina’nın eli de benimkiyle buluştu ve Alex’i okşarken öpüştük, sonra Rosie’nin telefonu kapattığını duyduk. Tekrar dışarı çıktığında Alex’in suratı kıpkırmızıydı, ereksiyonunu saklamak için ceketini aşağı çekip duruyordu ama Christina ile ben sadece birbirimize bakıyorduk. Üzgün gözleri parlıyordu, gülümsedi bana, onun da aynı şeyi hissettiğini anlamıştım, tuhaf bir kudretin heyecanını. Bu tuhaf yeni dünyayı, Alex’e bizim tanıtmamız hoşuma gitti. Her hâlükârda Yeni Yılı güzel kutladığımız için memnundum. Yeni bir milenyumdaymışız gibi partilemek için elimizden geleni yapmıştık çünkü gerçekten öyleydi, yeni milenyumdaydık.

1 Robert Burns’un İskoç dilinde yazdığı şiirin eski bir halk müziğiyle söylendiği şarkı. Yeni yıl başta olmak üzere bazı özel günlerde söylenir. (ç.n.)

Yatma vakti gelene kadar Luke'un bana bıraktığı hediyeleri görmedim çünkü onları yastığımın altına saklamıştı – *Youth in Revolt*, bir boyama kalemi takımı ama sulu boyaya çevirebileceğin türünden, bir tane de henüz almadığım Marilyn Manson CD'si. Katlanmış bir kâğıt da vardı, düzgün büyük harflerle beni sevmesinin nedenlerini sıralamıştı... Uyumsuz yılan gözlerim, dolgun dudaklarım, güldüğüm zaman çıkardığım ses, şiirlerimin güzelliği. İstemem de ağlamaya başladım, yanımda olmamasının yarattığı eksiklik, dalgalar halinde yükseliyordu içimde. Onun kokusunu alırım diye burnuma götürdüm kâğıdı, ama tabii ki sadece kâğıt gibi kokuyordu. Uyuyana kadar onu özleyip ağladım, sabah uyandığımda gözlerim kırmızı ve şişkindi.

Pazartesi günü bütün okulun tekrar değiştiğini öğrendik. Yeni bir müdürümüz vardı ve bu seferki hakikiydi. Bill ait olduğu yere, çiftliğe gönderilmişti. Yeni müdür bir kadındı. Adı Stacy'ydi ve onu gördüğüm gibi sevdim. Giyimi hoşuma gitmişti – siyah western giyimi, uzun, dalgalanan etekler ve bir dolu mücevher, kendini bir çiftlikte bulan Stevie Nicks gibiydi. O gün hepimizle ofisinde buluştu, ne durumda olduğumuzu, neler yaptığımızı görmek istiyordu, onun da benden hoşlandığını hemen anladım, kocaman kocaman gülümseyordu, akıllı göründüğümü ve yüzüğümde –bir kehribar parçasının etrafında kıvrılan gümüşü bir yılan– hoşlandığını söyledi. Ofise getirdiği eşyalar hâlâ kutularındaydı, çerçevelerindeki fotoğrafları duvara dayamıştı. Birindeki diplomayı gördüm, Iowa Üniversitesi'nde doktora yapmıştı. Yolunun buraya nasıl düştüğünü merak ettim.

Diğer büyük değişiklik de Hank'in gitmiş olmasıydı.

İstifa etmişti. En ufak bir uyarı yapmadan, veda etmeden tamamen terk etmişti bizi.

ACILAR

Sonraki birkaç gün içinde Luke'un beni aramasını, yazmasını bekleyip durdum. Niye ses çıkarmadığını anlayamıyordum. Beni çok fazla mı özlüyordu acaba ya da bu acı fazla mı geliyordu? Belki de mektupları ve telefon aramaları engellenmişti.

Ona ilk başta her gün bir mektup yolladım, neler düşündüğümü, neler yaptığımı, okuldaki değişiklikleri anlatıyordum. Ama hiç cevap gelmeyince çaresiz hissettim kendimi. Ondan bir haber alana kadar mektup göndermemeye karar verdim. Kısa sürede bana bir cevap yazacaktı, tersi mümkün değildi.

Ama cevap gelmedi.

Sessizliği bir gizem olarak kaldı.

HASTA KAYDI

HASTA ADI: Juliet Escoria

YAŞ: 16 yıl, 4 ay

CİNSİYET: Kadın

DT: 23/08/83

TARİH: 11/01/00

GEÇMİŞ: Hastanın davranış kaydı iyi. LUCAS WEBBER isimli eski hastayla ilişkisi devam ediyor. Halüsinasyon görüldüğü belirtilmedi. Anksiyete (panik ataklar) ve uykusuzluk devam ediyor.

Uyuşturucu testi negatif çıktı.

Yan etki olarak somnolans, yorgunluk, kas ağrısı, mide bulantısı, (hafif) (devam eden) saç dökülmesi görüldü.

ÖNCEKİ İLAÇLAR:

Zyprexa — 01/99 tarihinde, dengelenince kesildi

Wellbutrin — 03/99 tarihinde kesildi (etki göstermedi)

Tegretol – 07/99 tarihinde kesildi (yüksek doz riski/Depakote'a geçildi)

Paxil – 07/99 tarihinde kesildi (tremor)

Remeron – 08/99 tarihinde kesildi (kilo alımı/Zoloft'a geçildi)

Buspar – 01/00'da kesildi (somnolans)

TEDAVİ:

Depakote'a devam, 1500 mg/geceleleri

Trazodone'a devam, 25 mg/geceleri (uykusuzluk için)
Zoloft 50 mg'dan 100 mg'a bir hafta içinde yükseltilecek, geceleri alınacak (anksiyete/depresyon için)
Buspar'a başlanacak, 15 mg/geceleri (anksiyete için)
Grup terapisi, bireysel terapi devam edecek.

TEMİZLİK VE DİNDARLIK

Kokaini ertesi hafta sonu, sidik testim temiz geldikten sonra çektim. Aslında dip bucak temizlik sırasında Alyson'la beraber çekmeyi planlamıştım, Stacy cumartesilerimizi böyle geçiriyordu artık. O gün, benim vazifem toz almak, sonra da büyük odadaki mobilyaları cilalamaktı.

Ama cumartesi günü Alyson yoktu etrafta ve ben onun nerede olduğunu bile hatırlamıyordum. Son zamanlarda beraber vakit geçiremiyorduk, bunun sebebi de Alex'ten sonra gelen şu yeni çocuk Adrian'dı.

Adrian kendisini bir *cholo*¹ sanıyordu. Gömleklerinin düğmelerini en üste kadar ilikliyor, düşük bel pantolon giyyordu, hatta çılgın hayatını simgelemesi için eline iğneyle üç nokta dövmesi bile yaptırmıştı. Palavraydı hepsi. Anne babası bu okula para verecek kadar zengin olan herhangi birinin çeteye bağlı olamayacağını, Adrian Calabrese'nin Meksikalı değil, açıkça bir İtalyan ismi olduğunu, "*verga*"² mı *chupa*'lasın o"² gibi saçma sapan şeyler söylemeyi ve dandik bir şiveyle konuşmayı kesmesini söylemek istiyordum ona. Yaşadığı yer olan Laguna Beach'i bildiğimi, oranın Meksikalı çetelerle değil, zengin beyazlarla dolu olduğunu söylemek istiyordum. Ama hiçbir şey demedim. Tuttum dilimi. Alyson da hemen düştü tuzağa. Adrian bir pazar günü geldi okula, salı günü Alyson, Kiran'dan ayrılmıştı. Şimdi birbirlerinin omuzlarına, sanki bir yerleri kırılmış gibi kollarını atıyor, bütün gün dünyaya karşı sadece onlar varmış gibi fısıldaşıp durarak dolaşıyorlardı. Mide bulandırıcıydı. Muhteşem, yakışıklı olan, sahtekârlıkla alakasız Kiran ise tek başına surat asıp duruyordu.

1 İspanyolcada mafyada ya da bir çetede olanlar için kullanılan söz. (ç.n.)

2 (İsp.) Verga: Kamış. Chupa: Emmek. (ç.n.)

Kokaini tek başıma çekmeyi de geçirdim aklımdan ama birinin benimle yapması önemliymiş gibi geldi – eğer yakalanırsam iki kişi kötü etkilendiğin anlamına gelirken, tek başınaysan sadece kötüydün. Christina’ya sordum ben de. Son günlerde, Adrian geldiğinden beri beraber epey bir zaman geçiriyorduk.

Christina vazifesini –yani toz alıp süpürgeliklerdeki kirleri temizlemek– yapıyormuş gibi davranıp koridorda dururken, ben de odamda kokaini toz haline getirdim. Kendi çizgilerimi burnumdan çektim, sonra da Christina aynısını yapabilsin diye büyük odaya yöneldim.

Büyük odaya gelene kadar kafamın güzel olduğunu hissetmedim, sonra doğrudan kalbime bir heyecan çöktü. Radyoyu açtım, nostaljik bir kanal buldum, çalan şarkı Shangri-Las’tan “Leader of the Pack”ti. Küçüklüğümü hatırlattı bana, akşamları eski şarkılar dinlerdim, şarkılar çok uzaklarda, imkânsız derecede trajik ve cazibeli görünen ergenleri, kırık kalpleri, erken ölümleri, James Dean ile Marilyn Monroe’nun çağını anlatıyor, sesleri radyodan boğuk ve çıtırtılı geliyordu. Christina dizleri üstünde süpürgelikleri silerek girdi içeri, solgun meşe ağacı altın gibi parlayana kadar toz alıp temizliyordu. Birbirimize gülümseyerek bakıp durduk, aramızda bir sır vardı ve Christina’nın yanakları pespembeydi, çok güzel ve mutlu görünüyordu.

Biliyorum, insanlar uyuşturucu etkisindeyken hiçbir gerçek duyguyu yaşayamazsınız gibi, madde etkisindeyken yaşadığınız her şey yalanmış gibi davranıyorlar ama kalplerimiz göğsümüzün içinde küt küt atarken Christina ile temizlik yapıp şarkı söylemek gerçek bir şeymiş gibi, gerçekten de daha gerçekmiş gibi hissediyorduk, elektrikli, alev alev bir histi bu.

REÇETELİ

“İlacınızı alın,” diyorlardı sürekli. Terapistler, doktorlar, annemle babam, danışmanlar – hastalığıma dair bir fikri olan herkes. Kendini tekrar iyi hisseden insanlardan ya da aslında bipolar olmadığına karar veren veya enerjiyi özleyen ve ilacını almayı bırakıp tekrar hastaneye düşen insanlardan bahsediyorlardı. Halüsinasyonlara, bunalıma, ölüme geri dönüyorlardı.

Ama psikoz ilaçlarının ne kadar kötü olduğundan hiç söz etmiyorlardı. Yan etkileri söyleyen uzun listenin üzerinden geçiriyorlardı ama kimse tamam dediğimde olanları umursamıyordu, ilaçlar midemi ağrıtıyordu, saçlarımı döküyordu, ishal oluyordum ve her şey aptalca, düz ve sıkıcı gelmeye başlıyordu. Uyuşukluk, gökyüzünün düz grisi ve eski kar, günler hep aynı, aynı rutin, aynı insanlar, aynı dertler. Olmayan sesler duymaya, kendimi öldürmeye çalışmaya dönmeyi istemiyordum ama aynı zamanda gerçek, hakiki bir şeyi, bu sıkıcı battaniye yerine neonla parlayan hayatı hissetmek istiyordum.

Bir orta yol. RTO’da size hapları verdikten sonra ağzınızı kontrol etmiyorlardı. Etmeleri lazımdı ama genellikle çalışanların acelesi vardı ve vakitleri azdı. Üç günde bir, bazen de iki günde bir, her zamanki gibi Zoloft’u yutuyor, sonra da pembe yuvarlak Depakote haplarını ağzıma koyuyordum. Ardından da doğrudan odama gidip çorabın içine tükürüyordum.

İlk seferinde, hapın dış yüzeyi odama gelene kadar çözüldü. İlacın acılığı ağzımın tamamını işgal etti. Dişlerimi, hepsini teker teker ve dilimin tamamını fırçaladım. Lavaboya tükürdüğümde baloncuklar köpüklüydü, rengi ise pembeydi. İlk başta hiçbir şey olmadı.

GİDEN ÇOCUKLAR #3

Sanırım hepimiz şizofreni hastası olan Stephen'a üzülüyorduk. Hepimizin ağzına sıçılmıştı ama en azından bir süreliğine diğer insanlarla normal bir şekilde iletişime girebiliyorduk. Stephen yapamıyordu. Arada sırada Kiran olmayan birine bir cümle söylerdi ama çoğunlukla bir ya da iki kelimelik laflarla, başını sallayarak ya da el hareketleri yaparak cevap verirdi.

Bunlar Angel'ın eve ziyaretinin ardından değişti. Angel herkes için bir hediyeyle, ucuz küçük oyuncaklarla geri döndü. Bana bir tane My Little Pony verdi. Bazılarına tuhaf güneş gözlükleri düştü. Stephen'a da plastik bir mikrofon geldi.

Beastie Boys'un *The Sounds of Science*'i çıktığında, kamyonette başka bir şey dinlemez olduk. Herkesin üstünde anlayabildiği birkaç albümden biriydi. Bir gün hepimiz "Intergalactic"e eşlik ediyorduk. Stephen'ın da bizimle beraber söylediğini ilk kim fark etti bilmiyorum ama birisi anlamıştı. Olayı büyütmedik çünkü onu utandırmak istemiyorduk. Yine de büyük bir olay gibi gelmişti, sanki sonunda duvarlarını aşmıştık. Ona yardımcı olmuştuk sanki.

O günden beri ondan ne zaman şarkıyı söylemesini istesek, ricamızı yerine getirmekten mutlu olarak söylüyordu. Öyle bir noktaya gelmişti ki bütün şarkıyı söyleyebilecek durumdaydı, ritmi asla kaçırmıyordu. Angel mikrofonu şarkı söylesin diye getirmişti. Paketi açtığında ağzı kulaklarına vardı, sanki sadece ağzıyla değil bütün yüzüyle gülüyordu. Mikrofonu tıklattı, açık mı diye kontrol etti, sonra sözleri söyledi: *intergalactic planetary, intergalactic*.

Birkaç hafta sonra tanıdık olmayan, Dennis'i götürene benzeyen bir kamyonet geldiğinde şaşırdım. Kimse son zamanlarda başını belaya sokmamıştı, büyük bir olay, öfke pat-

laması yaşanmamıştı. Götürmeye geldikleri öğrencinin Stephen olduğunu öğrenince daha da çok şaşırdık. Çalışanlar nedenini söylemek istemiyorlardı ama biz sormayı bırakmadık.

Sonunda Carly, büyük odada toplanmamızı istedi. Büyük bir adaletsizlik olduğunu, götürülmesinin haksız sebebini dinlemeye hazırдық. “Bazı şeyler bulduk,” diye konuşmaya başladı. “Endişe verici şeyler.”

Yanlış bir tanımış gibi geldi bu bize. Çıplak kız çizimleri falandır sandım. Carly’nin anlattıklarına kesinlikle hazırlıksız yakalandım: Neredeyse yüz dolar para, suyla dolu bir süt kutusu, üç somun ekmek, bir kavanoz fındık ezmesi, aramada ortaya çıkmayınca çalışanların yanlışlıkla attıklarını düşündükleri büyük bir kasap bıçağı. Çalmak için epey vakit ve planlama gerektiren şeyler. Yakalanmasını sağlayan şey kamyonetin anahtarları olmuştu. Ofisteki yedek anahtarları yürütmüş ve kimsenin fark etmeyeceğini düşünmüştü.

Defterde bir çizim, Ocak 2000

En sıkıntılı şey ise okulun elle çizilmiş bir haritası ve yastıklarla boğulacak öğrencilerle boğazları kesilecek gece çalışanlarının listesi idi. Carly listeyi de, haritayı da göstermedi. Fazla sinir bozucu olduğunu söyledi.

Dışarıda kar kürüyordum, üşümüştüm ve sıırıslıklandıım. Üstümü değiştirmek için odama döndüğümde Christina da oradaydı, yatağıma oturmuş ağılıyordu. Öyle üzgün, yıkık görünüyordu ki koşarak yanına gittim, yatağı oturdum, elimi omzuna koydum.

“Ne oldu?” dedim.

Hıçkırarak, sarsılarak ağlamaya başladı, burnundan sümükler akıyordu. Yatağımanın yanındaki kutudan bir peçete alıp gözyaşlarıyla sümüğünü sildim. “Tanrım,” diye inledi.

“Sorun ne?” diye sordum, Angel’la kavga ettiğini, bu yüzden yanıma geldiğini sanıyordum.

“Sana bir şey söylemem lazım,” dedi, tekrar ağlamaya başlamadan önce sesi bir anlığına sakinleşti. “Öyle kötü hissediyorum ki.”

Soğuk bir his yayıldı vücuduma, sanki içime doğmuştu da biliyordum.

“Ben Luke’la seviştım,” dedi sonunda, her kelimenin ardından bir es vermişti. *Ben. Luke’la. Seviştım.* Sesi alçaktı ama titriyordu da.

Her hece vurguluydu, bir dizi iğneydi. Konuşurken bana bakıyordu ama aynı zamanda bakmıyordu da. Sanki hiçbir şeye bakmıyordu, ölü gibiydi, gözleri bomboştu ve birden keşke gerçekten ölü olsa diye düşündüm. Hiçbir şey hissetmiyordum. Odamdan çıkmasını istedim. Islak kıyafetlerimi çıkarmak istiyordum. Bunları söyleyince gitti, ölümüne gidiyormuş gibi yavaştı, kapıyı arkasından kapattı.

O gidince ne yapacağımı bilemedim. Üstümü değiştirdim, sonra yatakta bir süre oturdum, tam olarak ne hissettiğimi anlamaya çalıştım. Hissettiğıme bir isim veremiyordum.

Akşam yemeği vakti gelince Rosie'ye aç olmadığımı söyledim. Midemin bulandığını söyledim. Hâlâ yatağında oturuyordum. Günlüğüme yazmaya karar verdim. Luke'a bir mektup yazarım diye düşünüyordum ama çok ilerleyemedim.

Christina told me what you did.
My first love was not actually
love. It isn't good anymore.
You broke it. It means nothing
now

Luke mektubu (taslak) Ocak 2000.

Christina ne yaptığınızı söyledi. İlk aşkım gerçekten aşk değilmiş meğerse. Bütün iyiliği kayboldu. Bozdun onu. Anlamını yitirdi artık.

Akşam yemeğinden sonra beni kontrol etmek için Alyson geldi yanıma. Hâlâ yatakta oturuyordum, günlüğüm yanımdaydı, mektup yarım kalmıştı.

“Derdin ne ya senin?” dedi gülerek. Boşluğa öylece baskarken saçma sapan görünüyordum herhalde.

Anlattım, kelimeler kafamda olduklarından daha farklı çıkıyordu söyleyince.

Ağzı açık kaldı. “Ne?” dedi. “Amına kodumun kaltağı.”

İşte o anda hisler hücum etti üzerime. Kalbim kırıkta ama aynı zamanda tepem atmıştı, öfkeliydim. Göğsüm sı-

kıştı, ellerim titredi. Oda bir anda dönmeye başladı, öfke süt gibi yoğun ve saldırgan bir şeydi.

Ağlamak istemiyordum ama ağlamaya başladım. “Öyle öfkeliyim ki,” dedim.

“Ağzına sıçman lazım,” dedi Alyson.

“Evet, kesinlikle ağzına sıçmam lazım.” Suratına yumruklarımı geçirdiğimi, saçlarını kopardığımı hayal ettim.

“Hadi yapalım,” dedi. “Ben arka çıkarım sana.”

Koridoru geçip Christina’nın odasına gittik. Tıklatmadan açtım kapıyı. Christina yatağında, zavallı bir şekilde, cenin pozisyonu almış yatıyordu, bu beni iyice öfkeliendirdi. Yanına gittim. Bana bakmıyordu. Bana bakmasını istiyordum. Suratına geçirdim yumruğu, elimin boğumları elmacık kemiğinin yanından kaydı.

Birinin ağzına nasıl sıçılacağını bilmiyordum. Elimi doğru düzgün nasıl yumruk yapacağımdan bile haberim yoktu. Şaşırmış gibi görünüyordu, elini vurduğum yere götürmüştü ama hak ettiğinin de farkındaydı sanki.

“Çok üzgünüm,” dedi. Umurumda değildi.

Bildiğim tek şekilde sıçtım ağzına. Önünde durdum, ellerimi kalçama koydum.

“Küçük orospu seni,” dedim. “Senden başka ne beklenir ki. Herkes seni sevsin, senden hoşlansın diye çaresizce uğraşıyorsun. Bir hiçsin be. Bir insan bile değil, gölgesisin sadece, zayıf iradeli, kişiliksiz, omurgasız bir şeysin.” Böyle devam ettim. Aylardır grup terapisinde olduğum için tüm zayıf noktalarını biliyordum. Her birine saldırdım:

Annenle baban sevmiyor seni. Aptalsın, edilgensin, dünyaya verecek hiçbir şeyin yok. Şişko. Lezbolar gibi kestirmişin saçını. Kıyafetlerin iğrenç. Beyaz varoşun tekisin. Acıdığı için sikmiştir

seni Luke. Onun için ha sen ha başkası. Hiçbir anlamın yok. Alyson'ın, benim, Luke'un, diğer herkesin burada olmak için iyi bir sebebi var, ailelerimiz bizim için korkuyorlar. Ama senin annenle baban, seni başlarından savmak için gönderdiler buraya. Senle karşılaşıp seni başından atmak, seni unutmak, seni görmezden gelmek istemeyen yok ki, unutulması birisin zaten. Amin leş gibi kokuyor, leş gibi kokuyor çünkü orospunun tekisin, çünkü insanların seni sevmesinin tek nedeni oran ama seni sevmiyorlar da aslında çünkü bir hiçsin sen. Abinin arkadaşı sana tecavüz ettiğinde hoşuna gitmiştir kesin, istemiştir, tecavüz falan değildi o, çünkü kullanılmayı hak ediyorsun. Küçüklüğünde bile hoşuna gidiyordu kesin, amcan yaparken hani, çünkü kimse sevmiyor seni ve sen sadece böyle sevimliymiş biliyorsun. Tecavüz edilmeyi hak ediyorsun, bir daha sikseler keşke seni. Siktir git.

Christina bir kere bile bakmadı bana, başını önüne eğmişti, cenin pozisyonundaydı, konuştuğum süre boyunca sıkık sıkık ağlamış, "Biliyorum. Üzgünüm," diye fısıldayıp durmuştu. Sefil.

Konuşma bitince Alyson'a baktım, o da kapıda duruyordu, yüzü şaşkındı. "Hadi," dedim, odadan gülererek çıktık.

"Yuh," dedi odamıza döndüğümüzde. "Yavrum, oha. Neydi lan o dediklerin. Kızın ağzına sıçtın. Kızın ağzına resmen sıçtın!"

Gülümsedim. Kızın ağzına sıçmıştım.

O akşam, yatmadan önce Luke'a daha iyi bir mektup yazdım. Bu sefer tam olarak ne diyeceğimi biliyordum. Altına imza atmadım. Kimden geldiğini bilirdi.

U know what you did.
You're a piece of shit.
U never want to hear
from you again.

FUCK YOU.

Luke Mektubu (son: kişisel kayıt için kopya), Ocak 2000

Ne yaptığını biliyorum. Beş para etmezsın.

Bir daha beni arama, sorma.

SİKTİR GİT.

ARDINDAN

Christina'nın beni ispiyonlamasını, çalışanlardan birinin Alyson'la benim onunla artık konuşmadığımızı, kamyonette ya da yemeklerde yanında oturmayı reddettiğimizi fark etmesini bekleyip durdum. Grup terapisinde konuşacağını sanıyordum. Ama konuşmadı. Christina'nın yüzünde bazı bazı yakaladığım kalbi kırık ifade hariç sanki hiçbir şey olmamıştı.

Bir hafta sonra bir mektup aldım. *Falan filan, seni seviyorum.* Notu top haline getirip çöpün içine attım.

I'M SO SORRY. I'VE FELT WORSE ABOUT
ANYTHING. DON'T KNOW I DID IT.
I HATE MYSELF. I LOVE YOU I'VE ONLY EVER
LOVED YOU. ON THAT WHY YOU DON'T
TALK TO ME I WOULDN'T EITHER.
I'LL RESPECT YOUR SPACE AND I WON'T
CONTACT YOU AGAIN UNLESS YOU EVER
CHANGE YOUR MIND. BUT I
IF YOU NEVER DO. JUST
KNOW THAT I WILL NEVER LOVE ANYONE
ELSE. I LOVE YOU. LOVE :-
C)

Luke'un cevabı (çöpten alındı) Şubat 2000

ÇOK ÜZGÜNÜM. DAHA ÖNCE HİÇBİR ŞEY İÇİN BU KADAR KÖTÜ HİSSETMEMİŞTİM. NİYE YAPTIĞIMI BİLMİYORUM. KENDİMDEN NEFRET EDİYORUM. SENİ SEVİYORUM. SENDEN BAŞKASINI HİÇ SEVMEDİM. BENİMLE NİYE KONUŞMAK İSTEMEDİĞİNİ ANLIYORUM. BEN

DE İSTEMEZDİM. MESAFENE SAYGI DUYACAK,
FİKRİNİ DEĞİŞTİRMEDİĞİN SÜRECE SENİN-
LE DİYALOĞA GİRMEYECEĞİM. AMA FİKRİN
DEĞİŞMEZSE DE ANLARIM. SADECE SENDEN
BAŞKASINI ASLA SEVMEYECEĞİMİ BİL. SENİ
SEVİYORUM. SENİ SEVİYORUM.

GELECEKTEN BİR MEKTUP #4

Bunlar, herhangi birine söylediğim en acımasız şeyler olarak kalacak. Bunlar, söylediğime en çok pişman olduğum şeyler olarak kalacak. Öyle konuştuğuma inanamıyorum. Özellikle de Christina gibi birine öyle şeyler söylediğime inanamıyorum. Ama söyledim.

Göklerdeki Babamız, adın kutsal kılınsın, egemenliğin gelsin, gökte olduğu gibi, yeryüzünde de senin istediğin olsun. Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver. Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi, sen de bizim suçlarımızı bağışla. Ayartılmamıza izin verme. Bizi kötü olandan kurtar. Çünkü egemenlik, güç ve yücelik sonsuzlara dek senindir! Selam sana, Tanrı'nın sevgili kulu Meryem, Rab seninledir. Kadınların en mübareği sensin ve mübarektir senin evladın İsa. Aziz Meryem, Tanrı'nın annesi, biz günahkârlar için, şimdi ve ölüm saatimizde dua et. Amin. Peder'e, Oğul'a ve Kutsal Ruh'a şan ve şeref olsun. Bizler, cennetten kovulmuş olan Havva'nın evlatları sana yalvarıyoruz, bu gözyaşı vadisinde ağlayıp yas tutuyoruz. Bizim için şefaatte bulunan annemiz, merhametli gözlerini bize çevir ve bu gurbet ülkesinden sonra, bizleri Oğlun Mesih İsa'ya kavuştur. Ey merhametli, ey şefkatli, ey tatlı bakire Meryem!

FİDELER

Çorabım ağzına kadar dolmuş ve sertleşmişti. Sabahki vazifelerimi erkenden bitirdim, uykulu olduğumu, hızlı bir yürüyüşe çıkacağımı söyledim. Gölün yanına gittim. Kar yağmıştı, sonra da hava tekrar ısınmıştı. Yol çamurlu ve vıcık vıcıktı, botlarıma bulaşıyordu. Sukamışlarının, kimsenin beni göremeyeceği kadar sık olduğu bir yere gittim, kurumuş kahverengi yapraklar tüyler gibi hışırırdıyordu. Bir dal buldum, küçük bir çukur oluşturunca kadar kazdım çamuru. Çorabı çukura, bebek mezarına koydum. Üstünü çamurla kapattım. Orada bir şeyin olup olmadığını anlayamazdınız.

GİZEMLİ ADAM MARTİN

Gözlüklü, düğmelerini yakasına kadar ilikleyen sessiz adamın, birinin ziyaret eden velisi olmadığını akşam yemeğine kadar anlamadık. Kimse tanıştırmadı onu bize. Kimse unvanını açıklamadı. Sadece hiçbir yere gitmediği için farklı bir durum olduğunu anlayabildik.

Sonraki haftalarda sadece adını –Martin– ve ne olmadığını öğrenebildik. Danışman değildi çünkü bizimle hiçbir şey yapmamıştı, küfrettiğimizde uyarmamış, sıkıldığımızda yapılacak yeni aktiviteler bulmamıştı. Terapist değildi çünkü grubu yönetmiyordu –ama bazı bazı aramızda oturuyordu– ve akşam yemeklerinde havadan sudan sohbetler dışında bizimle hiç konuşmuyordu. Sadece, etrafa bırakmamaya dikkat ettiği defterine bir şeyler karaladığını görmüştük. Birkaç kere görebilme fırsatı yakaladığımızda da el yazısının okunamayacak kadar kötü olduğunu keşfetmiştik. Bir süreliğine akreditasyon kurulundan falan olduğunu sandık ama uzun zamandır buradaydı ve öğle yemeğinde erkeklere iyi yemeğin güzel seks kadar güzel olduğunu söylemişti, yani kurul da mantıklı değildi. Sonunda pes ettik, adama arkasından Komünist Martin demeye, KGB’den gelen bir casusmuş gibi yapmaya başladık.

Amacını, okula gerçekten de aramızda casusluk yapmaya geldiğini anlamamız için bir ay geçmesi gerekti. Ruslar için çalışmıyordu. Bizi bok gibi hissettirmek için buradaydı.

WHAT IS CONFRONTATION?

Therapeutic confrontation has been defined as the process by which a therapist provides direct, reality-oriented feedback to a client regarding the client's own thoughts, feelings, or behavior (Forest, 1982)... In the mid-twentieth century, addiction counselors developed and advocated a particular style of direct verbal confrontation of those with alcohol and other drug problems. These communications varied from frank feedback to profanity-laden indictments, screamed denunciations of character, challenges and ultimatums, intense argumentation, ridicule, and purposeful humiliation. Confrontation marked a dramatic break from earlier therapeutic traditions premised on the importance of neutral exploration, empathy, compassionate support, and positive regard for clients... Four decades of research have failed to yield a single clinical trial showing efficacy of confrontational counseling, whereas a number have documented harmful effects, particularly for more vulnerable populations.

Wheeler, William L., and William R. Miller. "The Use of Confrontation in Addiction Treatment: History, Science and Time for Change." Counselor 8.4 (2007): 12-

Yüzleştirme terapisi (araştırma), Ocak 2016

YÜZLEŞTİRME NEDİR?

Terapi amaçlı yüzleştirme, danışanına, danışanın kendi düşünceleri, hisleri ya da davranışlarına dair doğrudan, gerçek odaklı geri bildirimler verme süreci olarak tanımlanır (Forest, 1982) Yirminci yüzyılın ortalarında, bağımlılık danışmanları, alkol ve diğer uyuşturucu sorunları yaşayanlarla özel bir doğrudan sözlü yüzleştirme stili geliştirmiş ve bunu desteklemişlerdi. Bu iletişimler, dürüst geri bildirimleri, küfürlü yargılamaları, karaktere dair bağırılarak yapılan suçlamaları, meydan okumalar ve ultimatoları, yoğun tartışmaları, alaycılık ve kasıtlı aşağılamayı içeriyordu. Yüzleştirme, daha önceki, tarafsız keşif, empati, şefkatli destek

ve danışanlar için olumlu bir yaklaşıma dayanan terapi geleneklerinden sert bir şekilde ayrılıyordu... Kırk yıldır yapılan araştırmalar, yüzleştirme terapisinin etkinliğini gösteren tek bir klinik deneyle sonuçlanmamış, hatta pek çok deneyde, özellikle de daha kırılgan kişiler üzerinde zararlı etkileri olduğu belgelenmiştir.

White, William L ve William R. Miller. “*The Use of Confrontation in Addiction Treatment: History, Science and Time For Change*” [Bağımlılık Tedavisinde Yüzleştirmenin Kullanımı: Tarih, Bilim ve Değişme Zamanı] *Counselor* 8.4 (2007): 12-30

SÖZLÜ TACİZ

İlk Adrian’a yaptı. Martin hepimizi büyük odaya çağırdı, sehpayı koltuklardan birinin arkasına çekti, Adrian’a boş alanda, tam ortada dikilmesini söyledi. O da denileni yaptı, isteksiz olsa da gülümsüyordu, bir oyun oynamayı bekliyor gibiydi.

Martin konuşunca Adrian’ın gülümsemesi plastiğe döndü, adam başlangıçta soğuk ve iğneleyici konuşuyordu, sesi gittikçe yükseldi, değişim öyle belli belirsizdi ki adam bağtırmaya başlayana kadar anlayamadık. Söylemek istediğim her şeyi söyledi: Adrian poz kesiyordu, sahteydi, yalancıydı. Gangster tavırları mide bulandırıcıydı, sefil derecede kendine güvensiz olduğu gerçeğini saklamayı kesinlikle beceremiyordu. Saç kesimi aptalcaydı, sadece kafasının “tuhaf, yamuk yumuk şeklini ortaya çıkarıyordu” Bu olanlar hoşuma gidebilirdi ama hepsi birden söylenince acımasız gelmişti.

Bir de diğer herkesin dinlemek zorunda kalması gerçeği vardı. Hepimiz, danışmanlar, Bill, Stacy, hatta aşçı Linda bile oturup izlemeye çağırılmıştık. Herkesin suratını izliyordum. İfadesizlerdi, odanın merkezine bakmayı reddediyorlardı. Gözler hep tarafsız şeylerin üzerindeydi – tavan, pencere, ayakkabılar. Ama ben bakmaktan korkmuyordum. Odanın ortasında, kollarını göğsünde birleştirmiş, dudaklarında aşağılayıcı bir sırıtışla, kabak gibi duran Adrian’ın yüzüne bakıyordum. Martin’e de baktım, gözleri parlıyordu, ağzından arada sırada tükürükler saçılıyordu, sanki keyif alıyordu bunu yapmaktan, rol yapmıyordu da gerçekten öfkeli gibiydi. Odaya şöyle bir göz atana kadar tuhaf hissetmemiştim kendimi, Stacy kapının yakınında duruyordu, elleri yanla-

rındaydı, başını eğdiği için gözlerini göremiyordum. Ama dudaklarını seçebiliyordum. Neydi o? Gülümsüyordu sanki.

Ertesi hafta hedef tahtasında Tommy vardı. Kimseye, hiçbir zararı olmayan Tommy. Her zaman o kadar usluymuş ki niye bu okulda olduğunu anlayamıyorduk. Öfkelendiğini, kuralları bozduğunu hiç görmemiştik, şakalarımızın hedefi olduğunda –ki sık sık oluyordu– bile ters davranmazdı.

Bir keresinde çocuklar Angel'in ağdasını almış, Tommy uyurken saçının bir kısmına yapıştırmışlardı, çocuk uyan-
dığında başının bir kısmı keldi ve kimyasal yanıktan do-
layı pembeleşmiş, derisi soyulmuştu. Çocuklar bir keresin-
de onu kandırmış, Tommy de Tiger Balm¹ kullanarak otuz
bir çekmişti. Okula ilk geldiğinde –benden çok öncesiydi
bu– herkes Tommy'ye büyük bir parça çiğneme tütünü ver-
miş, çıkan sıvıyı yutması gerektiğini söylemişti. Tommy de
kusmuştu tabii. Olay, dışarıda, herkes vazifesini yerine geti-
rirken olmuş, Tommy toprağın üstüne kusmuştu ve Vinnie
kusmuktaki tütünü gördüğü için herkesin başı belaya gir-
mişti, Tommy kimseyi ispiyonlamasa da Vinnie onun tütünü
kendiliğinden çiğnemeyeceğini anlayacak kadar akıllıydı.

Bir de benim hatam olan vardı. Birkaç cumartesi önce,
hava bütün gün soğuktu ve yağmur yağmıştı, o yüzden bü-
yük odada mahsur kalmıştık ve sıkılıyorduk. Boyumuzu ölç-
meye başladık – ayaktan ayağa, elden ele, sonra da uzunluk-
ları kıyasladık, öylesine vakit geçiriyorduk işte. Her konuda
Tommy en küçüğümüzdü, sadece omzuma kadar geliyordu,
parmakları benim parmaklarımın ucuna yetişmiyordu. Birisi
Tommy'nin kurutucuya sığabilecek kadar küçük olduğunu
söyledi, biz de bunu yapması için onu ikna etmeyi başardık

1 Çin menşeli, solunum yollarını açan, yakıcı, naneli krem. (ç.n.)

– bir deney olacaktı, sığabilecek miydi acaba?

Yapmayacağıma dair söz verdirtene kadar kurutucuyu açmak gelmemişti aklıma. Tommy de böyleydi işte – zorbalık yapıyormuşuz gibi gelmiyordu, çocuğun davranışlarına karşılık bunları yapmak zorundaydık sanki. Düğmeye basmaktan başka seçeneğim yoktu.

Kapağı birkaç saniye sonra açtım. Cenin gibi kıvrılmıştı, neredeyse ters dönmüştü, gözleri ardına kadar açılmıştı, kocaman, aptal bir bebek gibi korkmuştu. Gülmeden edemedim, hepimiz gülmeye başladık. Tommy çok sinirlenmişti, yüzünden anlıyordunuz ama o da kısa bir süre sonra gülmeye başladı.

Kapağı açtığım anda gördüğüm yüzündeki o ifadeyi aklımdan atamıyordum. Çaresiz ve kırgındı.

O yüzden bu yetişkinin onunla uğraşması büyük bir haksızlık gibiydi. Bizim yapmamız zaten kötüydü ama biz en azından onu tanıyorduk. Ve tabii ki Tommy, Adrian gibi değildi. Hemen, odanın merkezine geldiği gibi ağlamaya başladı. Önce kendini tutmaya başladığını görebiliyordunuz, ağzı titriyordu ama Martin birkaç şey söyledikten sonra Tommy'nin yüzü kızarmış ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı, ağzı büzüşmüştü ve inliyordu.

Martin bunu da mermi olarak kullandı, ona bunun tam olarak beklediği şey olduğunu, Tommy'nin zavallı, ağlayan bir bebek gibi davranacağını beklediğini söyledi çünkü öyleydi, omurgasız bir jöleydi sadece.

Bir şeyler söylemek istedim. Çaresiz ve kolay kırılan birine attığı bu fırçayı durdurmak istedim. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Orada öylece kıvranarak, sıçmam gere-

kiyormuş gibi hissederek oturdum. Bir an, Martin'i sarsmak için ayağa kalkıp tuvalete gitmem gerektiğini yüksek sesle söylemeyi düşündüm. Odaya şöyle bir baktım, niyeyse Vinnie bir köşede duruyordu. Göz göze gelebileceğimizi düşündüm. Vinnie böyle bir acımasızlığa izin vermezdi. Ama ne bana ne de başkasına baktı.

Bileziğimi bileğimde çevirdim. Martin, Tommy'ye kendisiyle ilgili bir tane olumlu özellik söyletmeye çalışıyordu ama o ağlayıp duruyordu. Birbirine uyan renklerde dizdiğimiz plastik boncuklardan oluşan bileziğim, Alyson'ın bileğindeki aynısıydı. En büyük boncuğu çektim, parıltılı bir kelebektir, bırakınca bileğime sertçe çarptı. Ne söylemem gerektiğini düşünüyordum, onun yerine sessizce mırıldandım.

“Tanrım, kes sesini.”

Fazla yüksek sesle söylediğimi biliyordum çünkü Martin aniden durdu.

“Kim dedi onu?” dedi. Artık bağırmıyordu. Sesi sert ve alçaktı.

“Eee,” dedim. “Ben dedim.”

“Ne dedin? Tam olarak duyamadım.”

“Eee.” Bileziğime baktım, boncukları çektim yine. Çat. “Sadece Tommy'ye bağırmayı kesmen gerektiğini düşünüyordum. Bence ne demek istediğini anladı.”

Tahtındaki bir diktatör gibi, arkaya yatan koltuğundan ayağa kalktı. Yavaşça, tam önüme gelene kadar odayı aştı, elleri belindeydi, pantolonunun hâkî kasığı tam yüzümün önündeydi. Bunu fark ettiği için hemen eğildi, o kadar yakındı ki burnundaki siyah noktaları görebiliyordum. “Ona yardım mı etmek istiyorsun? Öyle mi?”

“Eee,” dedim yine, aptal gibi. Ne yapacağımı ya da diyeceğimi bilmiyordum, bu da öfkelenendiriyordu beni çünkü istediğim son şey bu aptal sadist tarafından gözümün korunulmasıydı.

Martin gülümsedi. “Belki de haklısındır,” dedi. Sonra Tommy’nin merkezden çıkmasını, yerine benim geçmemi söyledi.

Öyle yaptım, umurumda değilmiş gibi hızla yürüdüm ama gözlerimi yerden ayırmıyordum. Yüzüm yanmaya başladı. Dizlerimin bağı çözülecek gibiydi, bir iskelet gibi çıplak ve cılız hissediyordum. Umursamamaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu. Sırf ağlamamak için bileziğimi, bu sefer iyice sert çekip bıraktım.

“Klasik,” dedi. “Klasik, klasik, klasik. Odak noktasında olmamaya da, kenarda kalmaya da dayanamıyor. Egosu o kadar büyük ki neredeyse tüm güvensizliklerini saklayabiliyor ama hepimiz kendinden ne kadar çok nefret ettiğini biliyoruz. O kadar makyaj sürmenin seni çekici yaptığını düşünebilirsin ama aslında ucuz bir orospu gibi görünüyorsun.”

Bana orospu demesi öyle delice geliyordu ki umurumda değildi artık. Şakaklarımda o eski sızıyı hissettim, bakış açımın çevresini, öfkenin karanlık belirsizliği kapladı.

“Ne iş yapıyorsun ya sen?” dedim. “Bariz olanı söylemen için mi para veriyorlar sana? Çünkü evet, kendimden nefret ediyorum, bunu anlamak o kadar zor olmasa gerek çünkü buraya intihara teşebbüs ettiğim için geldim ve kendimi kesebileceğim için jilet kullanmam yasak. Tommy kendini savunmuyor, Adrian da kendini kabadayı sanıyor. Ne işe yaradı şimdi bu, sen ne işe yarıyorsun? Bir şeye yaradığın yok. Daha da kötüsü zorbalık yapıyorsun, yetişkin maskesi altında şişko zorbanın tekisin. Siktir olup git buradan bence.”

Konuştüğüm sırada doğru düzgün düşünmüyordum ama dediğim her kelimedede samimiydim. Sustuğum anda oradan gitmem gerektiğini anladım, o yüzden merkezden çıktım, odadan dışarıya çıktım. Koridoru, mutfığı, ön kapıyı geçtim. Bahçeyi, park yerini, kütükleri, küçük evi aşip ormana geldim, cansız yapraklar ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Orman ince ağaçlardan ibaret bir belirsizlikti. Elimden geldiği kadar hızlı koşuyor olsam da baharın başladığını görebiliyordum, dallarda solgun sarılar ve yeşiller beliriyordu, gördüğüm ilk gerçek bahardı bu. Parlaklığa şaşırmışım ama bunun da beni durdurmasına izin vermedim. Athena gibi, bir geyikmişim gibi hissediyordum.

Arazinin diğer tarafındaki yola ulaşana kadar durmadım. Kalbim küt küt atıyordu, zorla, hırıltılı nefesler alıp veriyordum. Ama temiz hissediyordum.

Yol arazinin sınırındaki tahta çit ve paslı dikenli teller boyunca ilerliyordu. Diğer tarafta, at yetiştiren komşuya ait olan arazi vardı ve arazinin tam ortasında, uzun kahverengi çimenlerin arasından başı dimdik çıkan bir at duruyordu. Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bu daha gençti, bacakları ince, dizleri kemikliydi, altın sarısı yelesi gürdü, atlarda bu rengin olduğunu bilmiyordum.

Bir şeyin ormandan bana doğru hızla geldiğini duydum, yakalandığımı ve başımın belaya girdiğini sandım. Ama Carly'nin İskoç çoban köpeği Küçük Dan'di sadece. Bugün onun okulda olduğunu bilmiyordum. Daha yeni gelmişti herhalde. Köpeği sevmek için yanına gittim ama benden kaçtı, korkmuyordu, oyun oynuyorduk sanki ama bir anda çitin altından kaçıp doğrudan ata doğru koşmaya başladı, at da korktu ve arka ayakları üstünde kalkıp kişnedi. Küçük Dan fark etmemiş gibiydi.

Onu kurtarmam gerektiğini biliyordum. Ne yaptığımı çok düşünmeden çitin üzerinden atladım. Pantolonum tellere takıldı ve derim kesildi. Umurumda değildi, hissetmemiştim bile. Ata doğru koştum, Küçük Dan'ı yakaladım, ağırdı ve kollarımın arasında kıpırdanıyordu.

Derken birinin bağırdığını duydum. Carly'ydi. Yoldan aşağı geliyordu, küçük bir silüetti ama bu mesafeden bile korktuğunu anlayabiliyordum. O anda atın hâlâ ne kadar yakınımızda olduğunu fark ettim, korku içindeydi, tekme atıyordu, gözleri ardına kadar açıktı ve deli gibiydi. Havada bir hareket hissettim, bir askermişim gibi eğilip koştum, bir şeyin kafama vuracağını, öleceğimi sandım. Çite geldim, Küçük Dan'ı aşağıdan ittim, Carly onu tasmaından yakaladı. Bu sefer tellerin arasında bir delik açtım, kendimi kesmemeye dikkat ederek içinden geçtim.

Başım belaya girmedi. Carly beni küçük eve götürdü, kesiklerimi temizledi, sargıladı. Çitin üstünden geçmenin inanılmaz derecede büyük bir aptallık olduğunu söyledi. Küçük Dan kendini düşünebilir ve koruyabilirdi. Yine de koşarak gitmeme, bağırmama, küfretmeme bir şey demedi, büyük eve döndüğümde diğerleri de bir şey demediler. Martin gitmişti. Ertesi gün yoktu. Bir daha gelmedi. Kimse onu sormadı. Kimse onu özlemedi. Sanki hiç var olmamıştı da hepimizin aynı anda gördüğü bir kâbustan fazlası değildi.

TERFİ

Martin'e patlamış olsam da Üçüncü Safha'ya terfi ettirdiler beni. İsmimin beyaz tahtada, Üçüncü Safha'daki diğer insanların isminin yanına çıktığını gördüğüm gibi ailemi aradım.

Mutluydular, gurur duyuyorlardı benimle. Son zamanlarda buradan ayrılışımı konuşuyorlardı, bu da o fikri perçinlemişti. Baharın sonuna doğru dediler, nisan ya da mayıs gibi. Resmi olarak "mezun" olup olmamam umurlarında değildi. Sadece eve dönecek kadar iyi olmamı istiyorlardı.

YILDIZTOHUMU

Marketten geri dönüyorduk. Yağmur yağıyor, Vinnie virajları hızlı alıyordu. Arkada, pencere kenarında oturuyordum, Alyson da diğer taraftaydı. Kamyonet, kalçaları ve sert plastiğiyle virajları alırken vücudum sarsılıyordu, emniyet kemerim yoktu. Şu elektrikli his kemiklerime işlemişti yine, özlemiştim bunu, çılgın ve özel hissetmeyi özlemiştim. Gözbebeklerimin büyüdüğünü, kafatasımın içinde beyin kimyasallarının cızırdayıp kafamı güzel yaptığını hissedebiliyordum. Camlara çarpan yağmur, şeritler halinde süzülüyordu aşağı ve kamyonetin farları ağaçları mızraklara çeviriyordu, kara gölgeler kan gibi birikiyordu. Her şey siyah beyazdı, ışık flaşlar halinde yanıp sönüyordu, bir uzay gemisinin kokpitinde ya da kayan bir yıldızdaydık sanki. Yüksek sesle Metallica dinliyor, hep beraber şarkıya eşlik ediyorduk ve göğüs kemiğime geçirilmiş kablo gibi bir şeyin beni yukarıya, kamyonetten gökyüzüne doğru çektiğini hissediyordum, artık bir insan değildim, baş döndürücüydim.

ATIVAN SERSEMLİĞİ

Yeni bir psikiyatristimiz vardı. Adı Doktor Hult'tu. Ne çirkin isim ama. Çirkin bir adamdı da, kelini, bir yana taradığı cılız sarı saçlarıyla saklıyordu. Kırmızı, sivilceli, kocaman bir burnu vardı. Dişleri dümdüz ve atlarınkiler gibi sapsarıydı. İğrenç.

Teşhisimi sordu ki tuhaftı bu çünkü dosyam hemen önündeydi. Belki de yalan söyleyip söylemeyeceğime bakıyordu. Sorun yaşıyıp yaşamadığımı sordu, ben de her zamanki gibi uykusuzluk çektiğimi anlattım. Yeni bir ilaç yazacağını söyledi o da. Ativan.

Ecza piyangosunu kazanmıştım sanki.

Kafamı güzel yapacak bir şey yazılacaktı reçeteme.

Ofisten heyecan içinde çıktım.

HASTA KAYDI

HASTA ADI: Juliet Escoria

YAŞ: 16 yıl, 6 ay

CİNSİYET: Kadın

DT: 23/08/83

TARİH: 22/02/00

GEÇMİŞ: Hastada saldırganlık, dürtüsellik, görkemlilik ve dikkat dağınıklığı gözlemlendi.

Yan etki olarak yorgunluk, kas ağrısı, mide bulantısı, (hafif) (devam eden) saç dökülmesi, baş dönmesi, ağız kuruluğu, tremor (hafif) görüldü.

ÖNCEKİ İLAÇLAR:

Zyprexa — 01/99 tarihinde, dengelenince kesildi

Wellbutrin – 03/99 tarihinde kesildi (etki göstermedi)

Tegretol – 07/99 tarihinde kesildi (yüksek doz riski/Depakote'a geçildi)

Paxil – 07/99 tarihinde kesildi (tremor)

Remeron – 08/99 tarihinde kesildi (kiloma alımı/Zoloft'a geçildi)

Buspar – 01/00'da kesildi (somnolans)

Trazodone – 02/00'da kesildi (Ativan'a geçildi)

TEDAVİ:

Depakote 1500 mg'dan 2000 mg'a bir hafta içinde yükseltilecek, geceleri alınacak

Zoloft bir hafta içinde 100 mg'dan 50 mg'a düşürülecek, geceleri alınacak (anksiyete/depresyon için)

Ativan'a başlanacak, 4 mg/geceleri, gerekirse 6 mg'a kadar yükseltilecek

Grup terapisi, bireysel terapi devam edecek.

Tek sorun şuydu: Neredeyse herkese ya anksiyete ya da uykusuzluk ya da ikisi için birden Ativan reçetesi yazılmıştı. Durum ne yaptığının gerçekten farkında olan birinin, Carly ya da Stacy'nin kulağına gitti herhalde. Her hâlükârda Ativan reçeteleri iptal edildi. Kendiminkini, istekli değil de endişeliymiş gibi görünerek isteyip durdum. Tüm o berbat ilaçlardan sonra, sonunda bir tane eğlencelisini alacaktım. Bir "bağımlılığa dönüş" ilacı değildi bu. Yine de kime sorsam ilgileneceklerini söylediler sadece.

Bu sırada çalışanlara gerektiğinde üzerimizde kullanmaları için koca bir şişe Ativan verilmişti herhalde. Çünkü nöbet geçirdiğinizde, uyuyamadığınızda ve saat geçse bir hap alıyordunuz.

Sık sık nöbet geçirmeye başladım. Bir anlamda gerçek ama aynı zamanda sahte bir şekilde anksiyete atağı geçirmenin de yolu var. Gergin hissediyorsanız sık nefesler alıp hayatınızla, kendinizle ilgili nefret ettiğiniz şeyleri düşünmeniz yeterli. Mesela:

Bir sikim olmaz benden.

Ağzıma sıçılmış benim.

Kafadan kontağım.

Mahvolmuşum ben.

Hayal kırıklığıyım.

Bir sikim olmaz benden.

Bir sikim olmaz benden.

Ölmeliyim.

Kısa süre içinde nefes nefese kalıyordunuz. Kısa süre içinde bir Ativan alıyordunuz. Yeterince iyi yaparsınız iki tane alıyordunuz. Sihir gibiydi.

TERS YÜZ

Yakında ölecekmiş gibi hissederek uyandım, sadece başımın üzerine bir bulut çökmüştü. Annemle babamın bazen kanlı ve şiddetli, bazen de yıpranıp solmuş bir şekilde öldüklerini görüp duruyordum. Markete gitmemiz gerekiyordu, normalde hoşuma giden bir şeydi bu. Ama içimden bu hissi atamıyordum, evden çıktığımda öleceğimi ya da annemle babamın öleceğini, en azından beynimin kontrolden çıkacağını düşünüyordum. Bu hissi uzaklaştırmaya, mantıksız davrandığımı kendime açıklamaya çalıştım. Botlarımı giydim, şapkamı taktım ama göğsüme öyle bir ağırlık çökmüştü ki hareket edersem göğüs kafesimin parçalanacağını düşünüyordum.

Rosie yanıma çömeldi, elini dizimin üstüne koydu. “İyi misin tatlım?”

Hiçbir şey diyemiyordum. Ne yapmam gerektiğini hatırladım. Mideme derin, yavaş nefesler almaya çalıştım ama hava az ve yetersiz geliyordu. “Anksiyete atağı geçiriyorum,” diyebildim sonunda.

Diğer çocuklardan biri zaten hastaydı, o yüzden Rosie ikimizle beraber evde kaldı. Bana bir Ativan verdi, televizyonun önünde battaniye ve yastıkla uzandım. Televizyonda sadece Snorks çizgi filmi vardı, ben de Snorks’u izledim. Uyuyakalmışım, rüyamda bir Snork’tum ve suyun altında süzülüyor, arada sikişiyor ya da el ele tutuşuyorduk, başımızdaki Snork tüplerinden balonlar üflüyorduk, ışıklarla yosunlar parılıyordu. Derken uyandım, Alyson yanımdaydı, koltukta oturuyordu, bedeni sıcacıktı. Yeşil gözleri parlaktı, gülümsüyordu, o anda onu öyle çok seviyordum ki. En yakın arkadaşım burada benimleydi, aptal Adrian’la değil.

Eve dönerken şeker dükkânında durmuşlardı ve bana çiçek şeklinde iki parça marzipan almışlardı. Haplar, rüya ve Alyson sayesinde yumuşacık hissediyordum, havada süzülecekmişim gibi, her gün anksiyete atağı geçirsem keşke diye düşündüm.

KENDİMDEN GEÇİNCE

Sonra Ativan'la ilgili bir şey geri tepmeye başladı. Birkaç gece sonra, Vinnie bana filmi diğerleriyle beraber izlemeyeceğimi söyledi. Odama gitmem lazımdı. Niye diye sordum, bana zaten biliyormuşum gibi baktı. Bilmiyordum. Sonunda geçen akşamki olay yüzünden olduğunu söyledi.

Son zamanlarda, Martin gittiğinden beri kötü hiçbir şey yapmamıştım. "Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Vinnie kasıtlı olarak canını sıkıyormuşum gibi derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi. "Gel davranış kayıtlarına bakalım."

Onu ofisine kadar takip ettim, büyük dolaptan benim dosyamı çıkardı. Diğer herkes filmi izlemek için büyük odaya giderken biz mutfak masalarından birine oturduk. Kayıtlardan birini, Snorks akşamını gösterdi. Yana yatan el yazısıyla ofise zorla girdiğim, Bill'e sıkık bir yavşak dediğim için bir aylığına elimden alınan Discman'imi çaldığım yazılmıştı.

Ama ofise falan girmemiştim. Nasıl yapılacağını bilmiyordum. Kilitleri açmakta iyiydim ama bu kilidin kenardan kartla mı yoksa kilide sokulan bir iğneyle mi açıldığını bilmiyordum. Kapıya baktım, zorla açılıp açılmayacağını anlamaya çalışıyordum. Kilidin yanında küçük bir delik vardı. İğne. Kolay cinstendi.

"Kim yazdı bunu?" diye sordum Vinnie'ye. Bill için bile sırf ağzıma sıçmak için böyle rasgele bir şey yazmak biraz abartılı geliyordu.

"Bakalım," dedi imzayı kontrol ederek. "CR. Yani Carly."

Carly benle ilgili bir şey uydurmazdı. Gerçekten yapmıştım demek. Ativan yüzünden tamamen kendimden geçmiştim herhalde. İlacı aldığım diğer günleri düşündüm, flu

sabahları ve akşamları, kenarları törpülenmiş saatleri. Derste bir romanı bitirip sonunu hatırlamadığım zamanları, akşam yemeğinde ne yediğimi düşününce karşılaştığım boşluğu düşündüm. Ama bu kadarı olamazdı. Saatler kaybetmiştim, kendime eşek şakası yapmıştım. Ağzımı açtım ama hiçbir şey diyemedim. Yalan söylüyormuşum gibi olacaktı, zaten bana inanırsa bir daha Ativan alamayacağım da kesinleşirdi.

“Özür dilerim,” dedim onun yerine. “Unuttum herhalde.”

Göğsüme bir asansör çöktü, bir ihanet. Ellerime baktım, aynı anda hem daha kara hem de daha solgun görünüyorlardı. Grileşiyorlardı. Bir hayalete dönüşüyordum sanki.

Ativan yüzünden başına tuhaf saçmalıklar gelen tek kişi ben değildim. Bir gün bizi halka açık bir parka götürdüler, geniş bir arazideydi burası, oyun alanları vardı ve nehrin aşagısındaıydı. Haftalardır hava ilk defa sıcaktı. Güzel bir gün olmalıydı aslında, bir hediye. Ben ve diğer kızlardan birkaçı suyun kenarında takılıyor, taş atıp konuşuyorduk. Erkekler beyzbol oynuyorlardı. Derken Tommy ağlamaya başladı, ilk başta tuhafımıza gitmedi. Sık sık ağlıyordu zaten. Ama bu sefer böcekleri başından savıyormuş gibi ellerini sallamaya, yemekler, hayvanlar ve kavgalar hakkında bir şeyler demeye başladı. Kısa süre içinde tamamen krize girmişti, ağlıyor, kollarını sallayıp duruyordu. Öyle fenaydı ki hepimizi kamyonete tıktılar, Tommy battaniyeye sarılmış halde Carly'nin yanındaydı, sanki birisi onu boğulmaktan kurtarmış gibi titriyordu. Bir tür psikoz nöbeti geçirdiğini düşündük.

O günden sonra kimse Tommy'yle dalga geçmedi. O da sakinleşti, birkaç günlüğüne kimse bundan bahsetmedi. Sonra Tommy'nin ailesi geldi okula, burunlarından soluyorlardı. Tommy, çalışanlardan birisi ona, kullandığı ilaçla ters reaksiyon gösteren Ativan'dan verdiği için gerilmişti. Kimse bunu düşünmemişti. O yüzden Tommy'nin ailesi onu okuldan aldı ki mantıklıydı bu ama aynı zamanda üzölmüşüm de, çalışanların yediğı bir bok yüzünden değil de bizim acımasızlığımız yüzünden gitmiş gibi hissediyordum. Daha sonra nereye gitti, evde mi kaldı yoksa daha iyi bir okula mı geçti bilmiyorum.

Tommy gittikten kısa süre sonra Doktor Hult da gitti, yanında Ativan'ı da götürdü. Güle güle çirkin doktor. Güle güle güzel haplar.

BEDEN EĞİTİMİ

Bizi her hafta snowboard'a götürmeye başladılar. Beden eğitimi diyorlardı buna. Her salı ders yerine kamyonete biniyor, Shasta Dağı'na kadar iki saat boyunca seyahat ediyorduk, ihtiyacımız olsa da olmasa da Weed'deki benzincide durup işeyelim istiyorduk sürekli. İzin de veriyorlardı.

İlk birkaç haftada, temel bilgileri alalım diye bir öğretmenimiz vardı. Tatlı bir adamdı, Santa Bonita'daki sörfçü çocuklara benziyordu, sarı saçlar ve güneşte yanmış burun. Onunla flört etmeye çalıştık ama ilgilenmediği barıydı. Yardım et İsa der gibi gökyüzüne bakıyor, sessizleşiyordu. Normal ergen kızlar olmadığımızı anlayıp anlamadığını bilmiyordum.

Snowboard'da çok iyi değildim, daha önce hiç yapmamış, kayağa bile gitmemiştim ama kısa sürede diğer kızlardan ve erkeklerin yarısından daha iyi becermeye başladım. Diğerlerinden çok daha hızlı gidebiliyordum. Dengesiz ve sakardım ama fark etmiyordu. Önemli olan şey korkusuzluktu, her şey beyaz, mavi ve yeşilin bir karışımına dönüşene dek dikey olarak inebilmekti, havanın sesi diğer tüm gürültüleri bastırıyordu o anda, dağ havası soğuk ve temizdi, güneş karın üstünden lavaymış gibi yansıyor.

Her seferinde, durmak zorunda kalana kadar kaymaya devam ediyordum. Birkaç saat sonra, diğerleriyle kulübede pudra şekerli sıcak çikolata içip ısınmaya gitmiyordum. Onlar gibi zirvede takılıp görece de olsa bu yalnız zamanın keyfini çıkarmıyordum. Alyson'la ya da tanıdığım başka biriyle kayak teleferiğine binmek için –okuldan birileri zaten aşağıda olduğu zamanlar hariç– sıraya bile girmiyordum.

Snowboard zamanımdan alacağıma tek başıma ya da bir yabancıyla teleferiğe binmeyi tercih ediyordum.

Gün sonunda ıslak kıyafetleri çıkarıp kurularını giymek, sonra da ısıtıcısı dibine kadar açık kamyonete hep beraber binmek çok güzel bir histi. İçeriye ter ve ıslak çorap gibi berbat bir koku çöküyordu ama öyle çok yoruluyordum ki umurumda olmuyordu, kaslarımın hepsi kullanıldıkları için gevşiyorlardı. Lastik bir bant kadar edilgen ve elastik hissediyordum. Frekans kesilene kadar radyoda, Redwood Trails'te çekmeyen bir rock kanalını dinliyor, duymayı özlediğimiz Sublime, Nirvana gibi grupların şarkılarına eşlik ediyorduk, Smash Mouth bile söylüyorduk, hoşumuza gittiğinden değil tabii sadece sesimizi şarkıcı gibi abartılı ve aptalca yapmak eğlenceli oluyordu. Yola devam edip etrafta arabalar azaldıkça herkes teker teker uykuya dalıyordu. Bazen geri dönene kadar sadece benle şoför uyanık kalıyorduk, radyo cızırtıya dönüşüyor, dikkatinizi verebileceğiniz tek şey kıvrılan yollarda bir ışık tüneli yaratan kamyonetin farları oluyordu. Okula girdiğimizde diğerk herkesten önce duşag giriyor, suyu kaynar sıcaklığa getiriyordum. Suyun altında haşlanırken temiz ve saf hissediyordum, bedenim ise yok edilecek değil, kullanılacak bir şeydi.

BOŞLUK

Snowboard yapmaktan yeni dönmüştük. Alyson ile Adrian okulda kalmışlardı çünkü yine öpüşürken yakalanmışlardı. Beni karşılamak için geleceğini sanıyordum. Ama ışıklar kapalıydı, bütün okulda bir ölüm sessizliği vardı, hiçbir şey kıpırdamıyordu. Bir an için Stephen geri dönüp herkesi öldürdü sandım.

Birkaç dakika sonra Rosie girdi içeri, paltoya sarınmıştı, atkı ve eldiven takmıştı. “Şükürler olsun geldiniz,” dedi, sonra bizi o gün snowboard yapmaya götüren Carly ve Vinnie’yle beraber ofise girdiler, hiç kimseye bir şey demeden kapıyı arkalarından kapattılar.

“Ne oluyor lan?” dedi Kiran.

Alex’e koridora gidip dinlemesini söyledik ama fırsatı olmadı çünkü kapı çalındı. Polisler gelmişti.

“Siktir,” dedim.

Yetişkinler onları karşılamak için dışarı çıktılar. “Endişelenmeyin,” dedi Carly, kapıya giderken. “Her şey yolunda.”

“Alyson nerede?” diye sordum.

Carly durdu. “Bilmiyoruz.”

Alyson’ı bütün okulda aradım, bir yerlerde saklanmıştı diye düşünüyordum. Dışarısı eksi altı dereceydi. Bu soğukta dışarı çıkmış olamazdı. Bütün bu süre boyunca, yatakların altına, duşlara, kilere, insanın saklanabileceği her yere bakarken mideme bir his çökmüştü, endişeden ibaret bir düğüm. Hiçbir yerde bulamadım onu.

Onu bulamadım çünkü Adrian’la beraber kaçmışlardı. Bu kadar aptal olabildiklerine inanamıyordum. Yanlarında

hiçbir erzak ya da para yoktu. Gidebilecekleri bir yer yoktu. Rosie çizgi film izleyelim diye büyük odaya aldı bizi, o da ofiste telefon konuşmaları yapmaya başladı. Gizlice koridora çıkıp duruyor, telefonun çalmasını, onları bulduklarına dair bir haber gelmesini bekliyordum. Yatma vakti gelince uyuyamadım, derisi maviye dönmüş, gözleri boşluğa bakarak karda ölü yatan Alyson geliyordu gözlerimin önüne.

Birkaç saat boyunca yatakta öylece uzandıktan sonra mutfaktan bir ses geldi. Alyson ile Adrian, Rosie'yle beraber oradaydılar. Herkes gitmişti. Polisler ikisini bir ahırda ısınmaya çalışırken bulmuştu. Ana yola çıkmışlardı ama hava çok soğuk olduğu için geri dönmüşlerdi. Battaniyeye sarılmış, kangren olmasınlar diye ellerini su dolu kâselere sokmuşlardı. Hazırlıklı bile giyinmemişlerdi, normal kıyafetlerinin üstüne sadece paltolarını geçirmişlerdi.

“Merhaba,” dedi Alyson. “Snowboard nasıl geçti, eğlendiniz mi?”

Ne derdi olduğunu sormak istiyordum. Böyle bir aptallığı yapabildiği için çok öfkelenmiştim. Adrian’a, aptala, güya o delikanlı çocuğa daha da fazla öfkeliydim. O olmasa, Alyson bu kadar gerzek bir şeyi yapmazdı.

Ama yanına gittim, sarıldım ve kendimi bir anda ağlar-ken bulduğuma şaşırdım. “Çok endişelendim,” dedim.

Alyson elini sudan çıkardı, ıslak ıslak başımı okşadı. “Sorun yok,” dedi. “Her şey yolunda. Yatağına dön. Az sonra yanına geleceğim.”

“Her şey yolunda, yavrum benim,” dedi Rosie. “Güvendeler artık.”

Birkaç dakika sonra Alyson yatağına geldi. Uyuyormuş gibi yaptım çünkü hâlâ öfkeliydim, geri zekâlı bir çocuk için

bana ihanet ettiğini düşünüyordum. Alyson horlardı, bu da normalde beni deli ederdi. Ama o gece horlamasını, nefes alıp verirken çıkardığı hırıltıyı duyunca rahatladım. Normaldeki gibiydi.

Ama her şey yolunda değildi. Ertesi gün ders sırasında Alyson ile Adrian gittiler. Temelli. Karma olmayan, daha sert, daha “disiplin temelli” okullara gönderilmişlerdi. Bunun dışında hiçbir şey söylemediler bize. Ona mektup yazmam bile yasaktı.

Böylece bir anda en iyi arkadaşım gitmişti.

Bir anda yalnız kalmıştım.

AMFETAMİN TUZU

Kısa bir süre sonra da Stacy, okulda çalışması için oğlu CJ'yi getirdi. Çocuk daha önce almadığımız dersleri verecekti, felsefe ve drama. Katılım gönüllüydü, dersler ise CJ'in erkekler için danışmanlık yaptığı günlerde büyük odada yapılıyordu.

Sadece yeniliği nedeniyle olsa da heyecan vericiydi. Çalışanların, bize iyi davranıldığında bizim de iyi davranacağımızı sonunda anladıklarını düşündük. Felsefede temel kavramları öğreniyor, sonra da gerçek hayattaki sorunları konuşuyorduk. Dramada ise metni yazacak, dekorları ve kostümleriyle dört dörtlük bir oyun sergileyecektik. Dört gözle bekleyeceğimiz bir şeyimiz olmuştu.

CJ gelmeden önce tüm kızlar onun yakışıklı çıkmasını umut ediyordu. Öyle değildi. Zayıf, nerd, solgun bir adamdı, saçlarını uslu uslu taramıştı ve bu kafa karıştırıcıydı çünkü bir kulağında küçük bir halka küpe, bileğinde de Budist dövmesi vardı.

Neredeyse onunla aynı zamanda Jason diye yeni bir çocuk geldi okula. Benden hoşlandığı barizdi ama ben ondan hoşlanıp hoşlanmadığıma emin değildim. Yakışıklıydı ama benim tipim değildi – saçları düzgün kesilmişti, Tommy Hilfiger ve Nautica gibi sıkıcı kıyafetler giyiyordu. Komikti, tathıydı ama Alabamalıydı ve Güney aksanı yüzünden kulağa kıronun teki gibi geliyordu. Aslında Washington'daki Pu-yallup'ta yaşıyormuş ama yakın zamanda oraya taşınmışlar. Dedesi ve ninesiyle beraber hayatının çoğunu Alabama'da geçirmiş ama onlar da yakın zamanda öldükleri için tekrar annesiyle yaşamaya dönmesi gerekmiş. Ondan nefret ediyordu. Kadının deli olduğunu söylüyordu.

Alabamalı olduğu için güzel hikâyeleri de vardı. Bize armadillo avlarını, onları vurduğunda nasıl zıpladıklarını anlattı ama tam olarak öyle demiyordu. *Dilolar. Vurunca zıplıyo'lar.*

Bu lafı tekrar tekrar söyletiyordum ona. Kaç kere söylerse söylesin güldürüyordu beni.

Jason'a dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu teşhisi konmuştu. Aslında öyle bir sıkıntısı olmadığını, annesini onu psikiyatriste gönderdiğinde kafası çok güzel olduğu için doktorun dediklerine dikkat edemediğini, bu yüzden onun derdinin bu olduğuna karar verdiklerini söyledi. Adderall kullanmaya başlamıştı, seksen miligram, iki günde de bir de kırk miligram. Bu çok fazla Adderall demekti.

Adderall'ı seviyordum. Jason sevmiyordu, midesini bulandırıyor, endişelendiriyormuş. Onu öpersem kendisinin-kini bana verebileceğini söyledi. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyordum ama Adderall'ı istiyordum. Dudağından öptüm onu, hoşuma giden bir yanı da vardı, yumuşak ve masumdu. Beni bir sonraki öpüşünde dudaklarımı hemen ayırmadım, arkasında yumuşaklık bırakan gerçek bir öpücüktü. Birkaç gün sonra, ondan sevgilisi olmamı istedi. Ben de tamam dedim.

Her gün Adderall'ının yarısını bana veriyordu. Sürekli uykusuzluk sorunu yaşadığım için kimse fark etmedi. Odam hâlâ boştu, Alyson'ın çıplak yatağı ve rafları sessizce izliyordu beni, yani gece geç saate kadar kitap okuyarak durabilirdim çünkü rahatsız olacak kimse yoktu. Kısa sürede tüm kitaplarımı bitirdim. Büyük odadaki rafta duran Harry Potter'lara geçtim. Harry Potter umurumda bile değildi, aklımı meşgul edecek bir şeydi sadece. Onları da bitirince psikoloji metinlerine geçtim. Çoklardı. Not aldım. Tüm bozuklukları,

tüm semptomları ve tedavileri ve ilaçları ve yan etkilerini öğrendim. İnsan beyni hakkında bir uzman olmuştum.

Drama dersinde Tennessee Williams, Arthur Miller ve Çehov gibi yazarların pek çok oyununu okuduk. Ancak yerince okuduktan sonra, dedi CJ, kendimizinkine başlamamıza izin verilecekti. Yazmayı seven sadece bendim, o yüzden oyun metninin sorumluluğu bana verildi, bu da hoşuma gitti çünkü kimin ne zaman ne diyeceğine ben karar verecektim. O yüzden psikoloji ve psikiyatri (ikisinin ayrı şeyler olduğunu öğrenmişim) okumalarım arasında oyun üzerine çalıştım. Bizimkine benzeyen bir okulla ilgili ama gelecekte geçen bir destan olacaktı. Okuldaki çocukların hepsine bir kutu yerleştiriliyordu, bu da onların ruh hallerini, davranışlarını düzenliyordu, duygusal robotlardı. Çiftlik işlerini yapmak yerine lehimlemeyi ve programlamayı öğreniyor, daha fazla kutu yapıyorlardı. Daha sonra ne olması gerektiğine emin değildim ama aklıma gelirdi.

Fakat felsefeyle aram iyi değildi. Nietzsche'nin Ebedi Dönüş fikri canımı sıkmıştı. Evdeyken, uyuyamadığım bazı zamanlarda salona gider, PBS kanalını izlerdim. Gece üçten dörde kadar uzay belgeselleri yayınlıyorlardı. Dünya'nın diğer gezegenlere olan mesafesini, güneş sistemimizle diğer güneş sistemlerinin birbirine mesafesini, evrenin sonsuz olduğunu ve sürekli genişlediğini orada öğrendim. Sonsuzluktan daha büyük bir şey vardı, sonsuza kadar devam etmekle kalmayan, sonsuzluğu daha da büyüyen ve vahşileşen bir şey. Bu fikir beni boşlukta bırakıyordu, yaptığım hiçbir şeyin bir önemi yoktu sanki.

Asıl kafamı bozan şey intihar teşebbüslerimdi. Nietzsche'ye göre alternatif bir evrende, ben ölmüştüm. Bu fikir beni kur-

tulmamın imkânsız olduğu bir kasvete sürüklüyordu, dışa kapalı bir karanlık balonunda, bir kara delikte mahsur kalmıştım. Tüm evrenlerde, tüm yollarda, hepsinde bir hataydım ben, intihar eden biriydim.

Hem CJ’i hem de Nietzsche’yi yanlış çıkarmak için bir dolu soru sormaya başladım. Ne dediklerini bilmediklerini, bunların sadece kafamızı karıştırmak için uydurulmuş fikirler olduğunu umuyordum. Hem Nietzsche hem de CJ sadistlere benziyordu, gözlerindeki bakış sert ve mizahtan uzaktı.

CJ’in sorularımdan hoşlanmadığını anlayabiliyordum. Önce cevap vermeye başladı, aptalmışım gibi yavaş yavaş konuşuyordu, sonunda da vazgeçti ve beni görmezden geldi.

KALTAK GERİ DÖNDÜ

CJ'in adının CJ olduğunu unuttuyormuşum gibi yapmaya başladım. Ona BJ demeye başladım, yani *blow job*'ın¹ kısaltmasını kullanıyor, gay olduğunu ima ediyordum. Tüm erkeklere sarktığına dair dedikodu yaymaya başladım. Duygularını incitmeyi, buraya ait olmadığını hissettirmeyi istiyordum. Sandığı kadar akıllı ya da önemli biri değildi. İşe de yaramaya başladı. Ona ne zaman BJ desem diğer öğrenciler gülüyordu, CJ'in gözlerindeki bakış tıpkı Nietzsche'ninkiler gibi sertleşiyor, kırıldığı belli oluyordu ve göğsümün içinde çirkin bir zevk topu büyüyordu.

Halüsinasyon da görmeye başlamıştım. O kadar Adderall beni manikleştirmişti. Belki de uykusuzluk ve Depakote yüzündendi. Kahvaltıda yulaf ezmesi kâsemle masaya oturuyordum ve birden dünya bir kar küresi gibi donuyordu, herkesin başının etrafında parlak ışık çemberleri belirliyordu, en parlağı da benim başımdaydı. Geceleri deliklere kaçan gölgeler görüyordum. Uyuduğumda o sesi duyuyordum, o eski şeyleri fısıldıyordu: Seçilmiş olandım. Ama bu sefer ne için seçildiğimi biliyordum. Dünyayı kötülükten kurtarmaya yardım etmek için seçilmiştim.

Redwood Trails Okulu'nda iki kötücül şey vardı: Biri Stacy, diğeri de CJ'di. Auralarının şeklini görebiliyordum, ikisinininki de aynıydı, ikisi de duman grisiydi, dardı, gökyüzüne kadar uzanıyor, yeraltına kadar iniyordu. Yüzlerinde kuşlar görüyordum ama kuştan çok yarasalara benziyorlardı.

Tüm bunların içindeyken korkmaya başladım.

Adderall almayı bıraktım. Bunun yüzünden, Ativan yüzünden olanları düşündüm. Uyuşturucularla işim bitmişti.

1 (İng.) Blow job: Oral seks. (ç.n.)

Tek ihtiyacımın biraz uyku ve her akşam alacağım Depakote olduğuna karar verdim. Ama eski düzenime döndükten üç gece sonra bile hâlâ odamda şafağa kadar uyanık halde ağlıyordum, bitkin düşmüştüm.

Uykusuzluk yüzünden huysuzlaşmıştım. İnsanlara, bağırmayı istemediğim insanlara bağırmaya başladım. Jason benden korkuyor gibiydi, artık beni aramıyordu, odamda yalnız kalmıştım. Bir kere Vinnie'ye bile bağırdım. Kahvaltıdaydık. O kadar yorgundum ve sesi o kadar yüksekti ki konuşmasına katlanamıyordum, yulaf kâsemi ona doğru fırlattım. Başım belaya girdi, Stacy'nin azarlarını dinlemek için ofise gönderildim. Ofisteyken ağlamaya başladım, bu utanç vericiydi çünkü Stacy kötücüldü. Ona uyuyamadığımı söyledim, sadece çok yorgun olduğum için yulafımı atmıştım.

Stacy iyi davranarak şaşırttı beni. Masasının arkasından kalktı, sarıldı bana, ona izin verdim ama sarılışı kemiklerimi üşüttü, sanki rüzgârda kalmıştım. O hafta uyuyabilmem için doktorun bana bir şey yazmasını sağlayacağını söyledi.

Yapmamam gerektiğinin farkında olsam da o gün, daha sonra felsefe dersine girdim. Jason gelmemi istediği için, beni özlediğini söylediği için gelmişim derse. Yan yana oturduk ve el ele tutuştuk.

CJ bize Nietzsche'nin Tanrı'ya dair fikirlerini anlatıyordu. Niye öfkелendiğimi bilmiyorum ama olmuştu bir kere. "Bunlar sadece fikir, soyut ve anlamsız," diye bağırdım CJ'e. Aptal olduğunu, bunların saçmalık olduğunu, sadece bir ibnenin oturup bu saçmalıkları dinleyeceğini ve sadece koca bir ibnenin bunları öğrenmekle kalmayıp başkalarına da satmaya çalışacağını söyledim.

Suratının kızarmasını izledim, sonra kalkıp odadan çıktı. Kalanlar, ne yapacağımızı bilemeden öylece oturduk. Birkaç

dakika sonra Stacy'yle beraber geri geldi. "Of, gitmiş anne-
ciğini çağırması," diye mırıldandım.

Stacy'nin beni duyup duymadığını bilmiyorum ama o gün, ikinci defa ofisine getirdi beni. Kontrolden çıktığımı, tehlikeli olduğumu, o yüzden "seçmeli derslere" katılmama artık izin verilmeyeceğini söyledi. Bu da felsefe dersine girmeyeceğim anlamına geliyordu ki umurumda değildi. Drama dersine de giremeyecektim, yani oyun konusu da kapanmıştı, buna biraz üzüldüm ama o kadar da umurumda değildi çünkü senaryoda tıkanmıştım, bir haftadır yeni bir şey yazamamıştım zaten.

Asıl umurumda olan şey snowboard gezileriydi. Ertesi gün gidecektik mesela. Yıl sonu geliyordu ve bir daha oraya gitme şansı bulamamamız mümkündü. Bunu söyledim Stacy'ye ama umurunda değildi. "Okul dışına çıkarılamayacak kadar tahmin edilemez hareketlerin var," dedi. "Yeni ilacına başladıktan, uyku düzenin oturduktan sonra tekrar değerlendirme yaparız. Şimdiyse: Kesinlikle olmaz."

Park alanını aştım. Büyük odaya açılan kapıdan eve girdim. Hâlâ aptal aptal Nietzsche'den bahsediyorlardı. İçeri girdiğimde şaşkınlıkla bana baktılar."

"Aptal yavşağın tekisin BJ!" diye bağırdım.

Sonra odama gittim. Kapıyı kapattım. Işıkları açık bıraktım.

Bir çift çorabımın kıvrımlarının arasında tek bir jilet bıçağı tutuyordum. Dışarı çıkardım. Koluma bir kesik attım. Göz önünde olduğu için kolumu asla kesmiyordum ama bu sefer umurumda bile değildi. Kanın sımsıcak ve parlak kırmızı akışını izledim ama yeterli değildi, bu sefer daha uzun ve derin bir kesik attım, sonra daha küçük ama sığ bir kesik daha yaptım, sonra bir daha hızlı bir kesik.

Sonuncusunda jilet kaydı ve her şeyin içine sıçtığımı anladım, gerçekten sikip atmıştım çünkü hemen kanamadı. O kadar derin kesmiştim ki yağ tabakasını görebiliyordum. Solgunluğuna baktım, merak etmiştim.

Kansızlık uzun sürmedi. Jileti sakladığım çorabı çıkardım, kalbimin atışıyla aynı hızda akmaya başlayan kanı durdurmak için koluma bastırdım. İşe yaramadı. Kan çoraba geçmişti. Diğer çorabı da bastırdım, ona da aynısı oldu. Diğer elimle kolumu sıkıp bir çeşit turnike yapmaya başladım ama kan yüzünden elim kayıyordu. Başım dönmeye başladı. Yardıma ihtiyacım vardı.

Büyük odaya döndüm. Çoraplardan birini kesiğin üzerinde tutma niyetindeydim ama unuttum, kan kolumdan yere damlamaya başladı. Beni gördüklerinde hepsinin gözleri yerinden çıktı, özellikle de CJ'in, öyle korkmuş ve rahatsız olmuş görünüyordu ki gülmeye başladım, kolumdan yere kan damlarken kahkahalar atıyordum.

Manyak geri dönmüştü, kan içinde gülüyordu.

Vinnie'yi çağırdılar, elime bir havlu verdiler ve kamyonete bindirdiler. Birisi, yirmi beş kilometre uzaklıkta, evinin yanındaki bir karavanda çalışan kasaba doktorunu aradı. Kamyonette uykum gelmeye başladı. Havlu kanla sıırıslıslam ve kıpkırmızı olmuştu. "Benimle kal, tatlım," diye bağırdı Vinnie. Bana tatlım demesi hoşuma gitmişti. Sanki her şey yoluna girecekmiş gibi, manyağın teki değilmişim gibi hissettim.

Doktora geldiğimizde adamın suratı soldu ve gerçekten her şeyin içine sıçtığımı bir kere daha fark ettim. Kanın akışı biraz yavaşlamıştı ve canım yanmıyordu. Sadece hoş bir ritimle, davul makinesinden geliyormuş gibi tahmin edilebilir şekilde sızlıyordu. Ofisine girdik, koluma bir iğne batırdı, azıcık da olsa canım yandı, şimdiye kadar hissettiğim tek

acıydı ama sonra uyuştum. Zimba silahına benzeyen bir şey çıkardı, “Dikiş yeterli olmayacak,” dedi. Kolumun üstünde çalışmaya, zımbalamaya başladı. Sanki benim kolum değilmiş gibi izledim, sanki bir kol bile değildi, bir mobilyaydı sadece. Vinnie aynı tepkiyi göstermedi. “Tanrım,” diye mırıldandığını duydum. Kısa sürede kolumu tamamen zımbalamışlardı, dokuz zimba, sonra da garanti olsun diye küçük ama derin olana üç tane. Doktor her şeyi temizledi, sargıladı, iki hafta içinde gelmemi, yaralara dikkat etmemi söyledi.

Sargıyı çıkarmamam lazımdı ama geri döndüğümde herkes görmek isteyince çıkardım. Bakınca içiniz ürperiyordu, kurumuş kan, parlak gümüşü zimbalar ve iyodinin mide bulandıran lekesi. Bana bir şeyi hatırlattı bu. Artık bir manyak değildim. Mezun olmuşum. Frankenstein'dım artık.

YADİGÂR

Halıdaki kan izlerini hiçbirimiz çıkaramadık. Odamdan büyük odaya kadar giden paslı noktalar temelli oradaydı artık, canavarlığımın DNA kanıtı. Çoraplarla havluyu mecburen çöpe atmışlardı. Zımbalardan kalan yara yavaş yavaş yumuşadı, kabuk bağladı, sonunda yamuk yumuk bir ize dönüştü, asla unutmayacağım bir şeyin kalıcı bir hatırası: Ben bir manyağım. Ben bir canavarım.

HASTA KAYDI

HASTA ADI: Juliet Escoria

YAŞ: 16 yıl, 6 ay

CİNSİYET: Kadın

DT: 23/08/83

TARİH: 21/03/00

GEÇMİŞ: Hasta önceki hafta tıbbi yardım gerektirecek kadar şiddetli bir kendine zarar verme vakası yaşadı. Saldırganlık, anksiyete, uykusuzluk, dürtüsellik görüldü.

Yan etki olarak yorgunluk, kas ağrısı, mide bulantısı, (hafif) (devam eden) saç dökülmesi, baş dönmesi, ağız kuruluğu, tremor (hafif) görüldü.

ÖNCEKİ İLAÇLAR:

Zyprexa — 01/99 tarihinde, dengelenince kesildi

Wellbutrin — 03/99 tarihinde kesildi (etki göstermedi)

Tegretol — 07/99 tarihinde kesildi (yüksek doz riski/Depakote'a geçildi)

Paxil — 07/99 tarihinde kesildi (tremor)

Remeron — 08/99 tarihinde kesildi (kilo alımı/Zoloft'a geçildi)

Buspar — 01/00'da kesildi (somnolans)

Trazodone — 02/00'da kesildi (Ativan'a geçildi)

Ativan — 03/00'da kesildi (Trazodone'a geçildi)

TEDAVİ:

Depakote'a devam 2000 mg/geceleri

Zoloft'a devam 50 mg/geceleri (anksiyete/depresyon için)

Risperdal'a başlanacak, 0.5 mg/geceleri, iki hafta içerisinde 2 mg'a kadar yükseltilecek geceleri alınacak (manik semptomlar için)

Grup terapisi, bireysel terapi devam edecek.

FÜJ DURUMU

Carly bizimle “rahatlama terapisi” diye bir şey yapmaya başladı. Haftada iki defa yatmadan önce büyük odaya gidiyorduk. Işıkları kapatıyordu, hepimiz ölüymüşüz gibi yere sırtüstü uzanıyorduk. Baştan ayağa her bir kasımızı sıkmamızı ve teker teker hepsini rahat bırakmamızı, alçak ve pürüzsüz bir sesle söylüyordu. İşimiz bittiğinde zemine doğru eriyecekmişim gibi, sıvılaşmışım gibi hissediyordum.

Bazen bizi, küçük evdeki ofisine çağırıyor, kişiselleştirilmiş meditasyonlar yapıyorduk. Ofisi tam bekleyeceğiniz şekilde süslenmişti: köşede küçük bir su fıskiyesi, kitap raflarında kristaller, masasının üstünde bir bambu bitkisi. Panjurların üstüne hafif bir perde, duvara yumuşak gökkuşakları yansıtan bir güneş kapanı.

İlk başta, kişisel randevularımızda diğer herkesle beraber yaptığımız şeyleri yaptık – kasları sıkmaca, aynı zamanda ışığın çeşitli renklerinde “yikanma” Carly, iyileşmekte olan kolumun üzerinde Reiki uyguladı, havada tuttuğu elinden bir mıknatısmış gibi ağırlık hissediyordum. Derken bir gün eski hayatlarımı araştırmakla ilgilenip ilgilenmediğimi sordu.

Böyle şeylere inanıp inanmadığımdan emin değildim. Çok kolay bir cevap gibi geliyordu, insanlar asla fakir köle ya da tavuk çıkmıyorlardı, hep Kleopatra ya da Kral Arthur’lardı. Yine de rüyalarındaki kadar “gerçek” sayılsa da bir başkası olmak kulağa güzel geliyordu. Tamam dedim.

Baştan ayağa bedenin rahatlatılmasıyla başladık. Sonra bana yirmiden geriye sayacağını söyledi. “Her sayıda düşeceksin, düşeceksin, düşeceksin,” dedi. “Bire geldiğimde artık bu odada olmayacaksın. Toprağın içine düşeceksin.”

Düşmek hiç de fena değildi. Bir teslimiyet hissiydi, uykuya dalıyordum sanki. Durduğumda kendimi bir mağarada buldum. Parmak uçlarım nemli ve soğuk duvarlarda kayarken aşağı doğru indim. En dipte küçük, tahtadan bir kapı vardı. Açtığımda daha fazla karanlıkla karşılaştım. Carly içeri atlamamı söyledi. Zamanın içine düşeceğimi söyledi.

İşe yaradı. Bedenim değişti, hâlâ genç bir kızdım ama daha soluk ve küçüktüm, saçlarımın rengi de daha koyuydu. Kız kardeşimle, uçsuz bucaksız yeşil tarlalarda, bulutların altında koştum, İrlanda ya da İngiltere'deydim galiba. Ablalığın nasıl bir his olduğunu yaşayabiliyordum, hep istediğim bir şeydi bu ama düşündüğüm gibi değildi – tuhaf, yakınlıktan ama aynı zamanda iğrenmeden ibaret bir düğümdü, kendi terini koklamak gibi bir şeydi. Vakit geçti. On beş yaşındayken köyüm beni bir şair ve şifacı olarak görüyor, bana saygı duyuyorlardı, kız kardeşimse çocuk yapabilecek yaşa geldiği gibi evlenmişti. Sabahları sıklıkla beraber oturuyorduk, konuşmuyor, sadece gökyüzünü izliyorduk. Sanırım ikimiz de çocukluğumuzdaki o hissi tekrar yakalamaya çalışıyorduk ama havada hissedebildiğim tek şey dargınlıktı. Ben onun böyle önemsiz bir şekilde küçülmesine kırgındım. O da benim bu kadar özel olmama.

Sonra bir gün bütün köy hasta oldu. Kız kardeşimi, ona olacakları, burun kanamalarını, geçireceği hummayı, sonra da kefene sarılıp gömüldüğünü gördüm. Köyümüzde yaşayanların yarısının öleceğini gördüm. Aptal gibi, insanlara gördüklerimi anlattım. Her şey çok geç olana kadar inanmadılar bana.

Hastalık geldiğinde tabii ki buna benim sebep olduğuma, insanları baş ağrılarını, kramplarını geçirirken hastalığı ellerimle çağırdığıma inandılar. Hastalığın sudan geldiğini

söylediğimde inanmadılar. Ben bir şifacı değil, cadıydım, ceza olarak boğulmama karar verdiler. Öldüğüm gün suyun üstüme kurşun gibi ağır çöktüğünü hissettim, suyun altında olsam da aşağı süzülen güneş ışığını görebiliyordum. Annemin ağladığını duydum. Göğsüm yanıyordu, nefes alamıyordum artık. Sessizce anladım, bunu kendime ben yapmıştım.

KIVIRCIK GÖBEK

Okulun ilk vahşi doğa gezisine gitmeme izin verilmedi. Carly sadece erkekleri götürüyordu. O zamana kadar sadece gündüz gezileri yapmış, Shasta Dağı'nda yürüyüşe çıkmış, bir kere de Lava Beds'te gece kamp kurmuştuk.

Bu sefer iki haftalığına, Baja California'da yürüyüşe ve kaya tırmanışına gidiyorlardı.

Haksızlıktı, özellikle de sınırı geçmeden önce San Diego'da bir gece kalmayı düşündükleri için. Bunun hakkında düşünmemeye çalışıyordum çünkü canım yanıyordu ama evimi, sıcak güneş ışığını, ailemi, arkadaşlarımı özlemiştim. En çok, hiç beklemediğim şeyleri özliyordum: tepelerin kadike kahverengisi, havadaki koku. Bazen öyle çok özliyordum ki telefonda ailemle konuşmaya bile katlanamıyordum, pencerelerinden büyük, parlak okyanusun görüldüğü salonda öylesine oturmalarını hayal etmek acı vericiydi. Ama hayır, Redwood Trails'te kalmak zorundaydım çünkü Carly sadece erkekleri götürmeyi istiyordu.

Erkekler ailelerinden gelen her paketle –el fenerleri, hızlı kuruyan kargo şortlar ve mayolar– bu kadar çok sevinmese yine o kadar kötü olmazdı. Jason diğer çocuklarla beraber, Carly ile planların üstünden geçerken yüksek sesle konuşup gülmek yerine akşamlarını benimle geçirdiğinde umurumda değilmiş gibi yapıyor, Jason'a sadece bir dolu fotoğraf çekmesini söylüyordum.

Okul onlar yokken çok sessiz ve ıssızdı, üstelik artık Alyson da yoktu. İlk birkaç gün boyunca kimseyle konuşmadım, yalnızlığa dair şiirler yazıp kitap okudum. Sonunda bize üzüldüler herhalde çünkü Rosie o hafta sonu bir

hayvan pazarına gideceğimizi söyledi. Hepimize bir kuzu alacaktık, hayvanların karınlarını doyuracak, onlara bakacak, yerel 4H¹ toplantısı için şehre inecektik. Öğretici bir tecrübe, sorumluluğa dair bir uygulama olacaktı.

Pazar gürültülüydü, sınırların kireçle çekildiği, hayvan boku ve saman kokan devasa bir ahırdıydı. Her türden hayvan getiriliyordu, inek, domuz, tavuk, at ve eşek. Mezatçı, bu işi yapanların gerçekten kullandığını düşünmediğim, sadece filmlerde olduğunu sandığım hızlı ritimli bir dilde konuşuyordu. Ne olduğunu çözemiyordum bile, mezatçı SATTIM diye bağırana kadar söylediği hiçbir şeyi anlayamıyordum. Güneyli, pazen gömlekli, çizmeli, kovboy şapkalı insanlar satın aldıkları hayvanları almaya gidiyordu. Rosie ne yapılacağını biliyordu, elini doğru zamanlarda kaldırdı ve söylediğine göre gayet ucuza aldı kuzuları.

Kuzuları kamyonette kucağımıza almak istedik ama Rosie onları arkada, kasalarında bırakmamız gerektiğini söyledi. Ormanda, etrafı çitle sarılmış bir otlakta duran boş tavuk kümesinde bakacaktık onlara. Önce kümesi temizlememiz, eski bokları ve tüyleri kazıyarak çıkarmamız, sonra da taze saman yerleştirmemiz gerekti, yavru kuzular bütün bu süre boyunca kasalarında meleyip durdular, yalnızlardı ve korkuyorlardı. Onları bekledikleri sırada otlağa bırakmak istiyordum, böylece klostrofobiye kapılmayacaklardı ve onları görebilecektik ama Rosie böyle iyi olduklarını ve havanın fazla soğuk olduğunu söyledi.

Sonunda yuvaları hazırды. Rosie tahta kasaların üstünü bir çekiçe açtı, kuzular dışarıya döküldüler, bacakları tit-

1 Amerika merkezli gençlik organizasyonları ağı. İsimleri mottolarındaki "head, heart, hands, health" (akıl, yürek, eller, sağlık) kelimelerinin baş harflerinden gelir. (ç.n.)

riyordu, kulakları aşağı inikti. Birini kendime seçtim, yumuşak pembe burunlu, bembeyaz bir şeydi, açıkça en güzelleri olduğu için onu alamayacağımdan endişelenmişim. Ama almama izin verdiler. Onu kollarımda tutarken o kadar yumuşak, kıvrıcık tüylü ve mükemmeldi ki, yavrum, küçük kuzum benim. Adını Kıvrıcık Göbek koymaya karar verdim.

Eve geri döndük, bir gün önce Rosie'nin yem dükkânından aldığı şişelerle, uzun siyah meme uçlarını kaynar suda tuttuk. Rosie'nin dediğine göre kuzular o kadar küçüklerdi ki altı saatte bir, gece bile olsa mama yemeleri lazımdı – yani ne kadar yorgun olursak olalım gece uyanıp karınlarını doyurmamız gerekti. Kimse şikâyetçi değildi.

Rosie'nin ışığı açmasıyla, mahmur gözlerle uyandım, ben yataktan kalkana kadar ellerini birbirine çarptı. Pijamalarımızın üstüne paltolarımızı geçirip el fenerleriyle kümese gittik, yavru kuzular meliyorlardı, kapıyı açtığımız gibi yanımıza geldiler. Kıvrıcık'ı kollarıma aldım, şişesinden emerken kalbi göğüs kafesinin içinde hızla atıyordu. Christina da yanımda kendi kuzusunu doyuruyordu, onunki griydi, cılızdı, grubun en küçüğüydü. Ona Luke hakkında bağırdığımdan beri konuşmamıştık. Kuzusunu kucağında tutarken yüzü öyle huzurlu görünüyordu ki. Ona bakarken yakaladı beni, gülümsedi, küçük, samimi bir gülümsemeydi, *Ne kadar tatlılar değil mi?*'den başka bir anlamı yoktu. Kıvrıcık sonunda emmeyi bıraktı, başını göğsüme dayadı, usulca nefes aldı ve uyuyakaldı. Kalbim göğsümün içinde büyümüştü, cınlayan türde bir neşeydi bu.

AFFETMEK

Çiftli gruplara bölündük, ağılı temizleme, taze saman koyma, şişeleri temizleme, sonra da, kuzulara sert yiyecekler vermeye başladığımızda yemlikleri temizleme işlerini yapmak için her gruba ayrı bir gün verildi.

Tabii ki ben Christina ile aynı gruba düştüm. İlk gün ağıla kadar hiçbir şey demeden yürüdük, ikimiz de önümüze bakıyorduk. Bütün zaman boyunca hiçbir şey dememeyi planlamıştım ama kimin ne yapacağına karar vermek için konuşmamız gerekiyordu. Muhabbeti sadece işle sınırlamaya çalıştım, ahırdan taze samanı getireceğimi söyledim ama Christina beni durdurdu. “Juliet,” dedi. “Bekle.”

Bana fazla saman falan getirmesini söyleyeceğini sandım ama öyle demedi. Yanıma geldi, gözlerimin içine baktı, yüz ifadesi acılıydı.

“Üzgünüm,” dedi. “Sadece hâlâ üzgün olduğumu bilmeni istedim.”

Yüzü hüzünlü ve kırılıyordu, onun canını yakabileceğimi biliyordum. Ama artık öfkeli olmadığımı fark edip şaşırdım. Christina aptalca bir şey yapmış, kalbimi kırmıştı ama hiç uğraşmasına gerek kalmadan onu affetmiştim. “Ben de üzgünüm,” dedim.

“Barıştık mı?”

“Barıştık.”

Gülümsedi, o an içinden gelmiş gibi, samimiyetle boynuma sarıldı, tuhaf bir şekilde gözlerimin dolduğunu hissettim, Christina tekrar arkadaşım olduğu için minnettardım.

ERKEKLER DÖNDÜ

Erkekler döndüklerinde güneşte yanmışlardı, kirliydiler, her tarafları, seyahatlerinden kalan yaralar ve morluklarla kaplıydı. Yüksek tepelerde, kumsalda koşarken, kamp ateşi yakarken fotoğraf çekilmişlerdi. Komik hikâyeleri vardı – Jason yerden birkaç santim yüksekte olmasına ve kaya tırmanışını herkesten daha iyi becermesine rağmen aşağı atlamaya korkmuştu mesela, Beto nedensiz yere federaletler tarafından durdurulduklarında İspanyolca tercümanlık yapmış, geleneksel rüşveti vermeden yola devam etmelerini sağlamıştı çünkü adamları güldürmüştü ama şakanın ne olduğunu açıklamayı reddediyor, tercüme edilemez olduğunu söylüyordu. Hepsinin yeni lakapları, aralarında yeni şakaları vardı, Koca Hoopty ve şingırdayan tüyle alakalı bir şey.

Biz onlara söyleyene kadar kuzulardan haberleri yoktu. Duydukları gibi ağıla gidip onları şişeyle beslemeyi istediler ama izin vermedik. Onlar bize aitti.

Rosie, kuzuların kuyruklarının kesilmesi gerektiğini söyledi. Acımasızlık gibi geliyordu ama aslında öyle olmadığını söyledi bize. Kuyruklarını bırakırsak, o kısım dışkıyla kuruyabilirdi, bu da enfeksiyona sebebiyet verebilir ve ölümcül olabilirdi. Kuyrukları kesmek kulağa geldiğinden daha kolay ve acısızdı – sadece dip kısmını lastik bantla sarmanız gerekiyordu, sonunda kendiliğinden, acısız düşüyorlardı.

Birkaç gün sonra Kıvırcık'la saklambaç oynuyordum. Kümesin ya da bir ağacın arkasına giriyordum, o da koşarak beni buluyor, gülermiş gibi meliyordu. Beni bir meşe ağacının arkasında eğilirken bulmuştu.

Niye yaptığımı bilmiyorum. Yaptığımı fark etmedim bile: Kuyruğu birazcık, hafifçe çektim, sadece tutuyordum hat-ta. Ama tak diye elime geldi. Şaşkınlıkla bağırdım, Kıvırcık da öyle yaptı. Kuyrukta çok az kan vardı ama et neredeyse tamamen cansızdı. O kadar suçlu hissettim ki kendimi, o anda ağılı terk edip eve gittim, kuyruğu çöpe attım. Sonra döndüm, özür diledim, sarıldım ona, kulaklarının arkasını sevdiği şekilde okşadım. Kuyruğunun koptuğu yerde küçük bir yara vardı, iyileşene kadar günde iki defa Neosporin sür-düm oraya.

SORGU

Beni ofisine çağırıp karşısına oturtan Carly oldu. Önce başımın belada olduğunu sandım. Ne yanlış yaptığımı düşünmeye çalıştım ama Carly en baştan başımın belada olmadığını açıkladı. Sonra da bana bazı ciddi sorular sorması gerektiğini söyledi.

Meğerse Hank söyledikleri gibi istifa etmemişti. Birisi onu şikâyet ettiği için kovulmuştu. Birisi kızlardan bazılarına uygunsuz biçimde dokunduğunu söylemişti. Carly bu kişinin kim olduğunu söylemedi. Ayrıca “uygunsuz biçimde dokundu” da demedi. “İstismar” kelimesini kullandı. Sanki bizler çocuktuk ve Hank tuhaf amcanın tekiydi, oysa biz ergenlerdik, o ise iyi tanıdığımız bir danışman.

Hangi kızlar olduğunu düşündüm, sonra anladım.

Carly sadece bana bir şey yapıp yapmadığını öğrenmek istiyordu. Doğrudan yüzüme bakıyordu, sanki yeterince sert bakarsa gerçeği kaçırmayacağını düşünüyordu. Ben de doğrudan ona, kahverengi gözlerine ve alnında belirmeye başlayan kırışıklıklara baktım.

“Hayır,” dedim. “Bana hiç dokunmadı.”

“Başka bir şey yaptı mı peki?” dedi. “Uygunsuz olduğunu düşündüğün herhangi bir şey söyleyip yaptı mı?”

Bir an için düşünüp seçeneklerimi tarttım. Luke’la kamyonette seviştiğimiz zamanı düşündüm, o kadar eskiymiş gibi geliyordu ki sanki hiç yaşanmamıştı, kendime anlattığım bir çeşit peri masalıydı. Bana baktığından, dikiz aynasında göz göze geldiğimizden o kadar da emin değildim artık.

Ona anlatmak fazla tehlikeli gibi geldi, hem Luke da çoktan gitmişti. Hiç yaşanmamış gibi davranmaya karar verdim.

“Düşünüyorum,” dedim. Ona bakmak zorunda kalmamak için pencereden dışarıya çevirdim gözlerimi. Hâlâ dik dik ba-

kıyordu yüzüme. Su yoluna asılmış duran yemlikte bir sinek-kuşu vardı, aylardır ilk defa görüyordum bir tanesini. Güzel bir kuş değildi, papağan gibi kahverengi ve beyazdı. Gagası uzundu ve keskin görünüyordu. Yüz ifademin tamamen nötr kaldığından emin oldum, Carly hiçbir şey anlayamasın diye bakışlarımı düzleştirdim.

“Yanımızda küfrediyordu,” demeye karar verdim sonunda. “Bazen AA toplantılarında sigara, kahve içmemize izin veriyordu.” Küçük hatalar, diye düşündüm. Carly’yi üstümden atmaya yeterdi ama Hank’in başını derde sokmazdı.

Ama bu kadarı yetmedi. “Başka?” dedi. Sandalyesinde öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, çenesini ellerine almıştı, sanki birbirimize sırlar anlatan kız arkadaşlardık. Canımı sıktı, ona bir şey söyleme isteğimi tamamen yok etti bu – yine de ona biraz daha hikâye anlatmazsam beni rahat bırakmayacağına dair bir hisse kapıldım. Çiğneme tütününden bahsettim. Şimdiye kadar kimse anlatmadıysa da yakında anlatan biri çıkar diye düşündüm – birkaç ay içinde, birden fazla defa, ortaya çıkmasına yetecek kadar fazla kişiye almıştı tütünden.

“Tamam,” dedi Carly. “Başka birine bir şey yaparken gördün mü onu? Ya da birine bir şey yaptığını duydun mu? Doğru ya da yalan olduğunu düşünmen fark etmez. Herhangi bir dedikodu bile olur.”

Ne söylediğimi düşünmeye vakit bulamadan ağzımdan çıktı, hiç benimkine benzemeyen, yüksek bir sesle konuştum. Casus oyunu akşamında gördüğüm şeyi söyledim. Onu Christina ile arabada gördüğümü söyledim. Tam olarak ne yaptıklarını seçememiştim ama öpüşüyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Sustuğum anda yüzüm suçluluk duygusuyla kızardı. “Ama bilmiyorum,” dedim. “Belki de sadece konuşuyorlardı. Chris-

tina o zamanlar epey depresyondaydı. Belki de ona yardım etmeye çalışıyordu.”

“Tamam,” dedi, sonunda onu memnun etmişim gibiydi sesi. Bana dik dik bakmayı bıraktı, üstünde bir dosya duran masasına döndü, bir şeyler yazdı. “Bu konuda, görmüş olduğunı düşündüğün şey hakkında şahitlik yapmayı ister misin? Görmüş olman ya da görmemen önemli değil. Sadece gördüğünü düşündüğün şeyi söylemen yeter.”

“Ne? Şahitlik derken?”

“Mahkemede. Böyle bir şeyi bir daha yapmasını engellemek için bir dava açmaya çalışıyoruz.”

Kendimi mahkemede, mikrofona eğilirken hayal ettim, Hank takım elbise içinde karşımda oturuyor, beni suratında kırgın bir ifadeyle izliyor. Yapamayacağımı biliyordum. “İmkânı yok,” dedim.

Carly karşı çıktı. Bunun önemli olduğunu, insanlara düzeltilemez bir şekilde zarar verdiğini, eğer şahitlik edersem gelecekte başka kurbanlara zarar vermesini engellemek için elimden geleni yapmış olacağımı söyledi.

“Anlamıyorsunuz,” dedim. “Arkadaşımızdı. Bana yardım etti. O olmasa ayık olmayı istemezdim sanırım. Yapamam, hiçbir iyiliği dokunmamış gibi rol yapamam. Belki gördüğüm ya da belki görmediğim bir şeyden başka önemli hiçbir şey yapmamış gibi davranamam.”

Uzun süre boyunca sessiz kaldı, dik dik bakıyordu yüzüme yine, istediği şeyi yapmamı umuyordu. Yeterince ikna edici konuşmuştum herhalde çünkü sonunda gidebileceğimi söyledi. Kapıyı kapatırken de, “Umarım fikrini değiştirirsin,” dedi.

GELECEKTEN BİR MEKTUP #5

Hank'in arkadaşım olmadığını ancak yıllar sonra anlayabildim.

Christina'nın canını bir de böyle yaktığımı ancak yıllar sonra anlayabildim.

Hava en sonunda tekrar ısınmaya başlayınca Rosie bir sebze bahçesi yapabileceğimize karar verdi. Bill'le Kiran'a, kuzuların yanındaki toprağı sürdürttü. O hafta sonu büyük paletler üstünde bir dolu fide getirtti. Herkes belirli bir sebzeden sorumlu olacaktı. Ona kolay bir şeye ihtiyacım olduğunu söyledim çünkü sürekli bir şeyleri öldürüyordum. Gü-lümsedi, Jason'la benim armutlardan sorumlu olduğumuzu, sorun çıkmayacağını söyledi.

Hepimize eldiven ve üzerine diz çökebileceğimiz kahve-rengi bir kese kâğıdı verdiler. Çalışırken sessizdik, parmak-larımızın arasındaki toprak serin ve nemliydi, güneş ışığı parlak parlak yüzümüze vuruyordu. Bahçe işinden hoşlandı-ğımı fark ettim, hep beraber ellerimizle çalışmanın getirdiğı sakinlik, doğru derinlikte ve genişlikte kazılan çukurların kesinliğı, toprağı yerine koyduktan sonra üzerine yavaşça vurmanın rutini hoşuma gitti.

Her gün Jason ile beraber kahvaltıdan sonra oraya gi-diyor, kuşlar ya da böceklerin küçük bitkilerimize ulaşp ulaşmadığını kontrol ediyor, kuruyorsa toprağı suluyorduk. Luke'la beraber olmak girdap dalgası gibi bir histi, öldüre-cek kadar güçlü ama tespit etmesi zor bir şey vardı aramız-da. Jason'layken hiç böyle değildi. Bahçeyle işimiz bittiğinde gidip Kıvrıcık'ı doyuruyor, onunla oynuyorduk, göğsümden gitmeyen o sıkışıklık başka bir şeye, daha yumuşak, hafif, sıcak bir şeye dönüşüyordu.

O kadar yavaş oldu ki fark etmek zordu ama küçük bit-kiler büyük bitkilere dönüştü, solgun filizler derinleşip be-reketli bir yeşile döndü, genişleyip büyüdüler. Çit yaptık, ince sarmaşıkların parmaklara sarılmasına, yeni yaprakların

yukarıya, güneş ışığına doğru uzamasına yardım ettik. Kıvırcık da büyüdü, bir zaman tiz çıkan sesi, gür bir melemeye döndü, incecik bacakları uzadı ve güçlendi, kuzudan çok bir koyundu artık. Yakında gidecektim, armutları yiyemeyecek, Kıvırcık yünü ya da etleri için satılmaya (hangisi için olduğunu kimse bilmiyordu çünkü sormaya korkuyorduk) gittiğinde ağlamak için burada olamayacaktım. Yine de arkamda, benim yerime burada kalacak, büyüyen, güzel bir parçamı bırakacağımı bilmek güzeldi.

Nisan ayında, on günlüğüne hep beraber –Meksika’ya gitmesine izin verilmeyen kızlar ve dördüncü safhaya geçtikleri için istediklerini yapan Kiran ve Beto’yla– Ölüm Vadi’si’ne gittik.

İlk beş gün, ıssızda, bir iki geceliğine yoldan uzakta kamp kurduk, sonra kamyonete dönüp parkın başka bir bölgesine gidip su aldık. Çocukluğumdan beri birçok defa ailemle böyle yolculuklara çıkmıştım, o yüzden her şeyi sırtımda taşıma fikri o kadar yabancı olduğum bir şey değildi. Ama bu çok daha yoğun bir tecrübeydi. Kamp alanlarında kalmıyorduk, yolun paralelindeydik, o yüzden bütün suyumuzu taşımamız gerekiyordu. Ailemle kamp yapmaya gittiğimizde, babam küçük bir ocak ve birbirinin içine oturan birtakım tabak çanak ile yulaf ve pirinç gibi pakette gelen yiyecekler taşırdı. Bizim böyle lükslerimiz yoktu. Yemek için hepimize kocaman bir paket kuruyemiş, bir kalıp peynir, bir sosis ve pilot krakeri denilen bir dolu sert, lezzetsiz disk vermişlerdi. Çadırlar ailemle kullandıklarımıza benzemiyordu, bunlar aşırı hafifti, zeminleri bile yoktu. Ayrıca üstünde uyuyabileceğimiz süngerlerimiz de yoktu, yerde yatıyorduk, yastık olarak top haline getirdiğimiz kıyafetleri kullanıyorduk.

Hava sıcak, güneş acımasızdı. İlk günde güneş yanığı oldum ama dördüncü güne geldiğimizde kollarımla yüzüm altuni bir renge büründü, çocukken kumsalda oynadığımdan beri derim böyle olmamıştı. Tırmanışlar da zordu, dağlardan yukarıya çıkıp aşağı iniyorduk, toprak öyle çoraktı ki buralarda yol bile yoktu. Yıkanabileceğimiz bir yer yoktu, hepimiz yanımızda birkaç kıyafet getirdiğimiz için kokuyorduk. Her akşam, uyku tulumuma giriyor, zeminin sertliğini

umursamıyordum, uyumadan önceki anlarda hâlâ yürümeye devam ediyordum gibi hissediyordum, bedenim bütün gün uyduğumuz sakin ritimde yukarı kalkıp iniyordu sanki.

Manzara kuru, çorak ve her taraf kahverengiydi, her şey aynı, aynı, aynıydı – ama sadece uzaktan. Tırmandığımız bir gün hayatla karşılaştım, katranruhu ile tavşanın tozlu yeşil tüyleri, yuka ile cholla kaktüsünün dikenli bedeni. Yoldan daha uzağa ve daha derinlere gittikçe toprak yukarıya doğru çıktı, kırmızı, turuncu ve sarı renkli çatlaklarla, mağaralarla karşılaştık. Günbatımları hayal edemeyeceğiniz kadar parlak renkteydi, neonla alev alan parlak mavi. Orada gördüğüm en sıkıcı günbatımı bile güzeldi, olağandışı bulutlu akşamlar, güneş ışınlarını gizleyen bulutlar ve her şey pastele bürünüyordu.

Tabii ki yanımızda peçete yoktu, normal bir havada ol-sak bu pek de sıkıntı çıkarmazdı. Ama Ölüm Vadisi'ndeydi, burada hava kuru ve tozlu-ydu. O yüzden Carly bize nasıl sümük roketi yapacağımızı öğretti, burun deliklerinden birini parmağınızla kapatıyor, elinizden geldiğince sert sümkü-rüyordunuz, sümükler burnumuzdan roket gibi fırlayıp çöl toprağına düşüyordu.

Sümük roketi fırlatmakta hoşuma giden bir şey vardı, sanki küçük bir oğlandım, sümükten keyif alacak kadar ma-sum ve aptaldım.

Tuvaletsizlik, peçetesizlikten daha beterdı. Carly normal bir insan olsa bir tomar tuvalet kâğıdı almamıza izin verir, çöpümüzü toprağına gömerdik. Ama harbici bir insandı – hiç-bir şey getirme, hiçbir şey götürme. Silinecek yaprak falan da yoktu. Kural şuydu: Dirseğinizin boyutunda, şeklinde ve

dokusunda bir taş bul. Biz de medeniyete geri dönene kadar sıçmamaya karar verdik.

Üçüncü gün o kadar kaka rahatsız edici olmaya başladı, ben de boyun eğip sıçmaya karar verdim. Utanç vericiydi çünkü geldiğinde tırmanışın ortasındaydı, yani herkes ne yaptığımı anlayacaktı. “Carly,” dedim. “Bir taş bulmam lazım.”

Herkes gülmeye başladı, grup olarak hep beraber taş aradık. O yolculuk boyunca ilk defa Jason burada olmadığı için memnumdum, böylece kıcıımı sileyim diye bana bir taş bulamayacaktı. Taş seçkimiz dardı, en iyi seçenek kumtaşıydı. Çok yüksek olmayan bir tepedeydik, işimi halletmek için küçük bir mağara bulabildim.

Harika bir histi.

İçimde uzun süredir biriken büyük ve mide bulandırıcı bir şeyden kurtulmuşum gibi hissettim çünkü öyleydi. Kumtaşı kıcıımı acıttı ama çok fazla silmeme gerek kalmadı çünkü bokum taş gibi sertti.

Geri döndüğümde Christina, “Yaptın mı?” diye sordu, başımı yukarı aşağı salladım, sonra herkes alkışlamaya başladı. Sanki bir şey kazanmıştım. Sanki inanılmaz bir şey başarmıştım.

MEDENİYET

Yolculuğumuzu bir gece önceden sonlandırmamız gerekti çünkü suyumuz bitmişti. Bunu bilsem kakamı bir gün daha tutardım herhalde.

O beşinci akşam, yurda benzeyen, ince şilteli, soğuk metal ranzaları olan bir pansiyonda kaldık. Sadeydi yani. Ama o akşam, sert zeminde geçirilen dört geceden sonra, o yatak büyük bir lükstü, krallar gibiydik. Daha da iyisi – duş vardı. Ben, suyun tekrar ısınma fırsatı bulması için gereken zaman geçene kadar bekleyip diğer herkesten sonra duşa girdim. Kirli kıyafetlerimi çıkardım, suyun altına girdim, bedenimden çamurlu kahverengi ırmaklar akıyor, sırt çantamın omuzlarımda, belimde yaralar açtığı hassas kısımlar yanıyordu, topuklarımla ayak parmaklarım su toplamıştı. Yanmış uzuvlarımı, şortla üstümün koruduğu solgun beyazı, kalçalarımdaki beyaz yara izlerini, hâlâ iyileşmekte olan Adderall savaş yaramın parlak kırmızısını gördüm ve biraz sabunla biraz su sayesinde tekrar temizdim.

Saçım başka bir hikâyeydi. İkinci gece vazgeçmiştim ondan, atkuyruğu yapıp güneş altında takmak zorunda olduğumuz şapkanın altına saklamıştım. Ne kadar saç kremi kullansam da başımın arkasındaki, rastaya benzeyen kalın ve uzun düğümü çözemedim. Öylece bırakmaya karar verdim, küçük bir tarafım hâlâ kirli ve çılgın kalacaktı.

Temizlenip yerleştikten sonra bir restoranda akşam yemeği yedik. Neredeyse hepimiz yumurtayla biftek söyledik. Hayatım boyunca yediğim en güzel yemekti.

Bir akşam daha kamp yaptık ama bu sefer ne yaptığımızı ve ne beklememiz gerektiğini biliyormuşuz gibi hissediyorduk. Sabah Badwater Havzası'na yürüdük, burası Ölüm Va-

disi'nin en ünlü kısmıydı – Kuzey Amerika'nın en dip noktası, deniz seviyesinden neredeyse doksan bir metre aşağısı. Belki salı olduğu içindi ya da şansımız yaver gitmişti çünkü havza boştu, oradaki canlı tek şey bizdik.

Tahtadan bir yol vardı, ciddiyetle üstünde yürüdük, sanki kutsal topraklardaydık. Kavrulmuş yeryüzü sarmıştı dört yanımızı, kristalleşip kör edici güneş ışığında neredeyse parlayan toprak ve tuzdan oluşan altıgenler. Arkamızda büyük mor dağlar yükseliyordu ve Whitney Dağı'nı, kırk sekiz eyaletteki en yüksek zirveyi görebiliyordunuz, tepe noktası hâlâ karla kaplıydı – en yüksek ve dip nokta bir arada, bir metafor vardı burada.

Bir süre su içip kuruyemişlerimizi yiyerek oturduk, sonra tuz ovasına kadar yarışmaya karar verdik. Çiftler halinde yarıştık, ben tüm kızları yendim. Sporu önemsedğim ve en hızlı koşucu olduğum günleri hatırladım. Sonunda Beto'yu yenen Kiran'la yarıştım. Elimden geldiğince hızlı koştum, önce ilerideydim ama sonra Kiran bana yetişti ve kaybettim, çocuklukla gençliğin arasındaki fark. Yine de umurunda değildi, güneş parlıyordu, adımlarım çatırtılar çıkarıyor ve arkasında toz bulutları bırakıyordu ve kendimi sihirli, harikulade hissediyordum, bedenimin varlığı kutsanmıştı

Yapabildiğim her gün Jason'a bir kartpostal gönderip basit şeylerden, son gönderdiğim karttan beri yaptıklarımızdan bahsettim. Günler dolu ve uzundu – gün içindeki yürüyüşlerimiz kısalmıştı, ağrıyan kaslarımızı rahatlatmak için kaplıcada uzanmıştık, Scotty'nin Şatosu'nda bir tura katılmış, ateş yakmış, birkaç yeni yaban çiçeği bulmuştuk. Ama hiçbir Badwater Havzası'ndaki koşumuzla kıyas kabul etmezdi.

TEK

Son üç gün, bütün gezi boyunca beklediğimiz, bahsedilmese de aklımızdan çıkmayan şeyle geçti. Tek başına yolculuk. Üç gün boyunca bir başına. Sabah erkenden, şafak söktükten hemen sonra Harrisburg Ovası'na doğru yola çıktık, şeftali rengi ve solgun mavinin müşfik bir karışımından ibaretti gökyüzü. Her birimize bir tente, biraz ip, elimizdeki yemekten biraz daha, iki kocaman su şişesi, fener, uyku tulumumuz, kıyafetlerimiz, bir de düdük verildi. Yanımıza sadece bir kitap ve defter almamıza izin vardı.

Düdük acil durumlar içindi. “Çok ciddiym,” dedi Carly. “Çalarsanız ve acil değilse, sizin için yolculuk sona erer.”

Üç gün boyunca konuşmamamız gerekiyordu. Sessizlik bize aklımızın gürültüsüyle yaşamayı öğretecekti, sonra gürültü sönecek, en sonunda da huzura erecektik. Carly günde üç defa bizi kontrol etmeye gelecek, ihtiyacımız olursa ilacımızı verecekti. “Daha yoğun bir ruhani tecrübe” edinmemiz için oruç tutmamız da gerekiyordu ama sadece Beto bunu yapmaya karar verdi.

Havzadaki yerimizi biz bulmalıydık, tek kural vardı, bir başkasını göremeyeceğimiz kadar birbirimizden uzakta olmalıydık. Sekizimiz bir çember oluşturduk, el ele tutuşarak birbirimize sırtımızı döndük. Christina elimi sıktı, gerginliğini, heyecanını hissedebiliyordum, kendiminkini de, bunun işe yaramasını umuyor, işe yarayacağından korkuyordum. Kendi başıma, manyakla, uzaylıyla, hayaletle üç gün. Önümde üç koca gün vardı.

“Gözlerinizi kapatmanızı, bu süre içerisinde başarmayı istediğiniz şeyleri düşünmenizi istiyorum,” dedi Carly bize. “Niyetlerinizi belirleyin. İsteddiğiniz her şey size verilecek, sadece aklınızla yüreğinizi açık tutmanız lazım.”

Normalde klişe bulabileceğim bir şeydi ama çölde o kadar zaman geçirdikten sonra onu duyabilmeye başlamıştım. Niyetimin ilk başta ne olduğunu bilmiyordum ama orada bir an için durdum, güneş kapalı gözlerimin arkasında kıp-kırmızı parlıyordu, aklım bomboştu. Sonra ne istediğimi fark ettim.

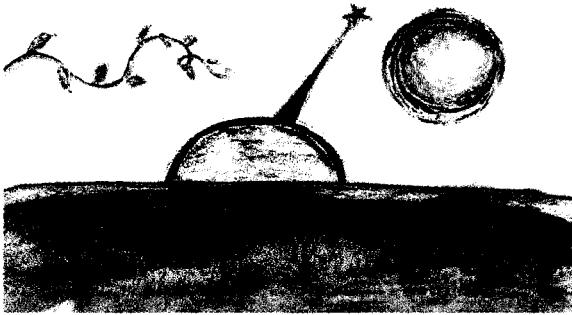
Manyak da olsa, hayalet de, ne olursa olsun, kendimi, gerçek beni tanımak istiyorum.

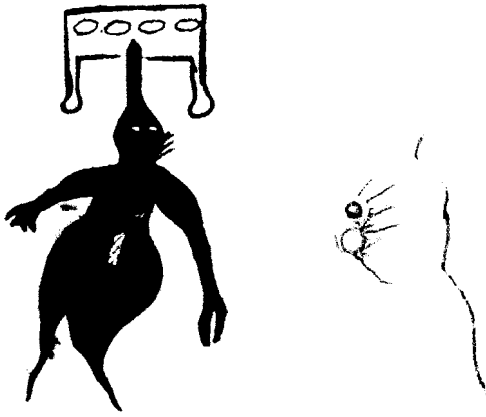
“Tamam. Şimdi, gidin!”

Herkes çantasıyla, sekiz farklı yöne doğru gitti.

Kimseyi göremeyecek bir noktaya gelince, birkaç katranruhu çalısı ile kurumuş bir nehir yatağının yakınında, iyi bir nokta olabileceğini düşündüğüm bir yer buldum. İpi çalıdan çalıya doğru gerdim, tenteyi üzerine asıp bir çadır kurdum, uyku tulumumu açtım. İşte. Kamp yapmıştım.

Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bir kâşif gibi hissediyordum, keşke yenebilecek bitkileri bilsem de toplayabilsem diye düşündüm, ya zehirlenir ya da zehirlenmezdim. Bir süreligine bir şeyler çizeyim diye düşündüm.

Tek başınayken çizimler, Nisan 2000

Carly'nin tek başımıza yapacağımız gezide neler olacağına dair vaadinin ilk kısmı hızla gerçekleşti – beynimdeki ses kesilmiyordu. İlk başta radyo dinlemek gibiydi, çoğunlukla parazitliydi ses – parça parça şarkılar, rasgele sözler. Derken sesler, acımasız özüm çıktı sahneye, ne kadar değersiz, çaresiz, zavallı, işe yaramaz, deli olduğumu söyledi. Yani en sonunda tüm bu kötü fikirlerin, delikten çıkanı vurduğun şu oyuna benzediğini hayal ettim, biri her çıktığında başına vurup geri göndermeli, olumlu bir düşünceyle karşılık vermeliydim. Ne kadar zeki, yetenekli olduğumu, çaresiz değil umutlu olduğumu kendime hatırlatmak klişe bir şeymiş gibi hissettim.

İlk başta işe yaramıyor gibiydi ama sonra başardım. Beynimin sesi kesildi.

Hava kararmaya yakınken yalnız hissettim kendimi. Küçük bir çocukmuşum gibi rol yaptım, tüylü bitkilerden bir top yapıp kısa bir dalın üstüne takınca bir oyuncak bebeğim oldu. Adını Jenna koydum, altı yaşındayken ve Arizona'da

yaşarken en yakın arkadaşımın adı buydu. Sonra ne yaptığımı fark ettim. Oyuncak bebeği nehir yatağına attım.

Carly hava karardıktan sonra geldi. Saat kaçtı bilmiyordum çünkü saatim yoktu ama dokuza doğru geldiğini tahmin edebiliyordum. Kafasında bir lamba vardı, su şişelerini mizi doldurdu, ilacımı verdi, suratı ciddiye, ne düşündüğü belli değildi.

Ertesi gün zaman mefhumunu yitirmeye başladım, sadece güneşin hareketleri ile Carly'nin ziyaretlerinden anlayabiliyordum vakti. Akşamüstü geldiğinde yüzünde bir sıcaklık ve heyecan vardı, telepati yoluyla konuşuyormuşuz gibi düşüncelerini okuyabildiğimi hissettim.

Onun yüzü: *Nasıl gidiyor? Hissetmeye başladın mı?*

Benimki: *Durumlar tuhaflaşıyor. Hoşlandığımdan emin değilim.*

Onunki: *Ama sihirli bir şey değil mi?*

Carly giderken yüzünün haklı olabileceğini düşündüm.

Yıldızlar çıkınca sırtüstü uzandım, bir avuç yıldız binlerce oldu. Gaz ve tozdan ibaret, fırıl fırıl dönen toplar olmaları çılgıncaydı, bir anlamda aynıydık, kaotik maddecikler bir şekilde bir araya geliyor ve ortaya çıkan şey hem her şeye benziyor hem de hiçbir şeye benzemiyordu.

GEÇMİŞTEN BİR MEKTUP

Üçüncü gün gelecekteki kendimize bir mektup yazmamız gerekiyordu. Hangi tarihte olursa olsun, mezun olduktan iki yıl sonra Carly bize bu mektubu gönderecekti. İki yıl sonraki kendimi hayal ettim ama görüntü fluydu. Resmen bir yetişkin olacaktım. Küçükken, kendimi on sekiz yaşında hayal ettiğimde, *Grease*'in sonundaki Sandy gibi olacağımı düşünürdüm, siyahlar içinde bir hatun. Hayalimde her zaman buz mavisi bir Stingray'ın yanında oluyordum. Niye o arabayı, o rengi seçmiştim bilmiyorum.

Artık o yetişkin halim çocukça, komik geliyordu. Artık kendimi neredeyse aynı hayal ediyordum, hayatımın biraz daha iyi, daha sakın, daha makul olmasını umuyordum, saçlarım biraz daha uzun ya da daha kısa olabilirdi. On sekiz yaşındaki benim açıkgözlü ve ayık olmasını umuyordum.

Yazmaya başlamadan önce uzun süre düşündüm. Orada bir yogi gibi bağdaş kurup oturdum, ilahi bir ilhamın gelmesini bekledim. Güneş havzayı altını bir renge boyayarak batıyordu, gölgeler uzamıştı, hava serindi. Sessizliği, huzuru bekledim. Uzun zamanımı aldı ama sonunda ne söyleyeceğimi anladım.

Dear Juliet

Right now you're so sad and very
confused. You've changed so much in the last 9
months yet you still feel so flawed. You feel
selfish and bitter on the inside, and still you
feel that deep sadness. Your thoughts are scary
and jumbled.

The future looks bright. You know this.
It's so gratifying ~~to go to school~~, getting your driver's
licence. Going home. Meeting new & old friends
going to college. Your life, as an artist, by the way.
You ~~goals~~ ~~will~~ leave A.T.S. Stay out
of trouble. Stay sober. Stay happy. Graduate
high school and go to college. And overall,
stay alive

- Juliet

Sevgili Juliet,

Şu anda on altı yaşındasın ve kafan fazlasıyla karışık. Son dokuz ayda çok fazla değiştin, yine de kendini arızalı hissediyorsun. İçten içe bencil ve mutsuz olduğunu hissediyorsun, hâlâ o derin üzüntüyü hissediyorsun. Düşüncelerin kopuk ve karışık.

Gelecek parlak görünüyor, bunu biliyorsun. Liseden mezun olacaksın, sürücü ehliyetini alacaksın. Eve gideceksin! Yeni, ayık arkadaşların olacak. Üniversiteye gideceksin. Okyanus kenarında, sanatçı hayatın.

Hedeflerin? RTO'dan ayrılmak. Başını belaya sokmamak. Ayık kalmak. Mutlu kalmak. Liseden mezun ol ve üniversiteye git. Her şey bir yana, hayatta kal.

Juliet

Mektubu ikiye katladım, sonra bir daha katladım. Rüzgâr esmeye başladı, derime, saçlarıma çarpıyordu, kişiliğimin parçalarının tozla beraber taşınacak şekilde dağıldığını hissettim. O anda neler olacağını anladım. Acıyı. Zarafeti. Çölde noktalar birbirine bağlanıyordu, benimle onun arasındaki noktalar. Başımı eğdim, ruhumdan vazgeçtim. Bitmişti.

REDWOOD TRAILS OKULU KAPILARINI KAPATİYOR

(CHARLOTTE ATKINS, *THE SISKIYOU TIMES*, 31
MART 2002)

Kuzey Siskiyou Eyaleti'nde bulunan Redwood Trails Okulu, lisans sıkıntıları, düzenleme ihlalleri, reçeteli ilaçta yanlış kullanım ve çalışanlardan birinin cinsel tacizden hüküm giymesinden kaynaklanan, ardı ardına gelen yasal sorunlar nedeniyle gelecek ay kalıcı olarak kapanacak.

Okul “terapi amaçlı bir yatılı okul” olarak tanımlanıyordu ve bir seferde, çeşitli davranış sorunları ve psikiyatrik bozukluk tedavisi gören on ila yirmi gence ev sahipliği yapıyordu.

Bu olayla birlikte Portland sakinlerinden Donna Woods'un sahibi olduğu ikinci bir okul daha kapatılmış olacak. 1989 yılında, Woods'a ait olan, Utah'daki “yaban terapisi” yatılı okulu da elektrikten çıkan ve iki öğrenci ile bir çalışanın hayatını kaybetmesiyle sonuçlanan yangın nedeniyle kapatılmıştı. Daha sonra öğrencilerin kaldığı binanın yangın çıkışları ve alarmlarını kapsayan yasalara uygun olmadığı keşfedilmişti.

Redwood Trails Okulu, 1997 yılındaki açılışından itibaren, abartılı disiplin anlayışı, kaçan öğrenciler ve yetkin

olmayan çalışanlarıyla ilgili hem ebeveynlerden hem de ziyaretçilerinden birçok şikâyet almıştı.

Bu sorunlara rağmen okul, yakındaki, eski bir odunculuk kasabası ile zor zamanlar geçiren Redwood Trails kasabasına fazlasıyla ihtiyaç duyulan iş imkânları sağlıyordu. Eski öğrencilerin ailelerinden, okulun, çocuklarına “yardım edip şifa olduğunu” belirtenler de var.

Donna Woods konu hakkında herhangi bir yorumda bulunmadı.

ŞİMDİDEN BİR MEKTUP

Bazen araba sürerken, günlük işlerimi hallederken, bu masada otururken yakalıyorum kendimi ve o anlarda bir şey ele geçiriyor beni. Biliyorum çünkü bir anda daha zayıfım, daha az çizgim var, daha gencim. Şöyle demek geliyor içimden: Elveda, katil ruhlu ergen manyak. Şöyle demek geliyor içimden: Huzur içinde uyusun.

Yine de hayaleti bırakmıyor peşimi.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle aşkı ve desteği için, aynı şeyleri tekrar tekrar takıntı haline getirdiğim zamanlarda bana katlandığı için Scott McClanahan'a teşekkür ederim.

Benim için savaştığı, beni savunduğu ve yazıyla ilgili terapistim olduğu için Monika Woods'a teşekkür ederim. Eşi bulunmaz bir hediyesin, sen olmasan yapamazdım bunu.

Bu kitabı kendisinin daha iyi bir versiyonuna dönüşmesi için yardım eden ve resimlerle çılgınlığı tutmama izin veren Taylor Sperry'ye teşekkür ederim.

Melville'deki bütün ekibe, özellikle de Michael Barron, Michael Seidlinger ve PRH'deki Sherry Vartz'e teşekkür ederim.

İlk okumaları, tavsiyeleri, destekleri ve söylenmelerimi dinledikleri için teşekkür ederim: Chris Oxley, Anna Prushinskaya, Elizabeth Ellen, Chelsea Martin, Elle Nash, Amanda McNeil, Bud Smith, Joseph Grantham, Megan Boyle, Mesha Maren, Randall O'Wain, Nico Walker, Katherine Faw, Carabella Sands ve Meghan Lamb.

Harika aileme kocaman teşekkürler, onlar olmasa hayatta olmazdım ve bu kitabı kesinlikle yazamazdım. Bir gün, sizin için mutlu bir kitap yazacağım umarım.

Bu kitabın var olmasını sağlayan diğer herkes. Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Teşekkürler.

Ayrıca Nicorette sakızları, Red Bull ve bodrumumdaki küçük masam, sonsuza dek minnettarım size.

Juliet Escoria otobiyografik bir eser olarak da tanımlanabilecek *Manyak Juliet*'te, görünürde hiçbir problemi olmayan ama içten içe korkunç bir karanlıkta mahsur kalmış, orta sınıf bir ailenin on dört yaşındaki kızını anlatıyor.

Juliet'in zihninde birtakım değişiklikler var. Her zamanki dostlarıyla anlaşıyor artık, gittikçe esrar ve alkol hâkim oluyor hayatına. Bir yandan da sesler duyuyor, halüsinasyonlarla boğuşuyor. Ve bu dönüşüm onu intihara kadar sürüklüyor.

Manyak Juliet tekinsiz yerlerde dolaşan, cinsel tacize, eğitime, aile ilişkilerine, Amerikan okullarında yaşanan silahlı saldırılara, ayrıcalıklara, bağımlılığa, ilişkilere, akıl rahatsızlıklarına dair söyleyeceği çok şeyi olan çarpıcı bir eser. Kendine acımayan, gülmeyi unutmayan bir ses anlatıyor bu hikâyeyi ve bazen konuşmayıp dinlemek de şifa olabiliyor insana.

"Modern çağın *Sırça Fanus'u* olarak da nitelendirilen, bu otobiyografik roman, Escoria'nın bağımsız edebiyattaki en güçlü seslerden biri olduğu gerçeğinin altını çiziyor."

–*The Independent*

"*Manyak Juliet*'i okurken, hayatın anlamına dair hepimizin paylaştığı hatalı mantıkla yüzleşiyor, böylece insanlığımızı daha da hak ediyoruz... Kontrolü kaybeden, bir ufuğu görüp ona doğru yürümeye başlayan tüm okurlar için bir hazine."

–*The Washington Post*

"Göz kamaştırıcı..."

–*The New York Times Book Review*

36₺	No.04	Konu:
ISBN 978-625-44497-0-3		<i>Konu Fikir Sanat Edebiyat Yapım ve Dağıtım İç ve Dış Tic. Ltd. Sti.</i>
		www.konukitap.com #konukitap #konuroman
9 786254 449703		